

ION BEDELEANU

RADIOGRAFII

PRIN APE TULBURI
(Pamflete și Studii)

3

Ion Bedeleanu

PreSCRIERI

Suntem ceea ce acceptăm să fim!

O națiune, o țară are în prezent ceea ce i-a aparținut din istorie (fără cotropiri!), dacă este capabilă să și le apere.

Doamne, nu ne mai da mintea de pe urmă. Dă-ne-o mai înainte.

Pentru lipsa de unitate și crez, de acțiune, de lumină de la un orizont spre alt orizont, principii morale, pentru supunerea, resemnarea și adâncirea în ape tulburi, din vina noastră, Istoria nu ne acordă Prescrieri.

Sussemnatul

Patria mea este România

A 15-a ediție a Congresului Spiritualității Românești s-a ținut, printr-o fericită alegere, în zilele de 29 și 30 Noiembrie, ca simbioză între ideea națională și înfăptuirea ei la 1 Decembrie 1918. Spiritualitatea generează ideea, lumina de urmat, dar și antrenarea oamenilor în susținerea ei fără de care ideea națională de la 1 Decembrie ar fi rămas deziderat. Congresul de la Alba Iulia „stindard al spiritualității românești” și-a propus și elaborarea unor documente oficiale: 1) Rezoluția Congresului 2) Proiectul Alba Iulia- Capitală Europeană în 2020 3) Instituționalizarea Congresului 4) Mesaj către autoritățile franceze, aprobate de reprezentanții românilor din țară și din diaspora.

După cuvântările reprezentanților românilor din Serbia, Ucraina, Moldova de peste Prut, pline de durere, în actele Congresului, înafara sintagmelor și metaforelor patriotice încurajatoare, trebuie să-și găsească locul niște modalități concrete în sprijinul românității. 1) Dreptul cetățenilor care se consideră români de a reveni la numele lor românesc avut înainte de maghiarizare sau slavizare. 2) Reciprocitate în problema minorităților din România și din țările cu minoritari români. 3) Elaborarea și susținerea unui document către Academia Română și Parlament pentru înlăturarea termenului rom, în UE peste tot li se spune gypsy sau gitans, iar în România „țigani”. 4) Tot către cele două organisme prin act al Congresului să se ceară lămurirea statutului ONG-ului cultural numit UDMR și neadmiterea nici unui partid pe criterii etnice.

Între idei și materializare există mijloace democratice de acțiune: protestul scris, manifestații pașnice, dar ferme, „moțiuni de cenzură” susținute de mii sau sute de mii de voci.

Orice acțiune de interes național este tulburată de unii interesați, alții plătiți chiar din banii noștri sau de instituții cu valențe de unire. Suprapunerea Congresului cu pomenirea Sf Andrei (ca cel dintre apostoli mai întâi chemat- Informația de Alba) a îndepărtat pe mulți intelectuali de lucrările Congresului, pupatul icoanelor, rugă „dă Doamne să apucăm fasolea cu cârnați și ceva sarmale, au umbrit și Ziua Națională. Scoateți, domnilor, din program asemenea umilință! și pe cei

ce nu găsesc alte zile de protest și haiduie spre deliciul unor televiziuni. Dacă vrem să fim respectați trebuie să ne respectăm noi înșine!

Nu-i destul că ne falsifică unii istoria, ne contestă trecutul dublu milenar pe acest pământ românesc, mai vine și cetățeanul Alexandru Diaconescu și din zațul otrăvitor al gândirii cu nuanțe de originalitate afirmă că manualele de istorie „inoculează o adevărată mitologie națională” și, zice el, semnalează „câteva erori legate de 1 Decembrie 1918, între care: „Marea Unire din 1918 nu a fost opera Partidului Național Român... Ea s-a înfăptuit în 1919 și a fost rezultatul unei conjuncții fericite ... și acțiunile armate hotărâte ale Regatului României”. Nu mai contează pentru el „Noi vrem să ne unim cu țara” din Proclamațiile de la 1 Decembrie. „PNR, mai zice el, era pe jumătate o asociație culturală, pe jumătate una etnică, fără culoare politică” și că „frunțașii românilor de dincoace de munți nu doreau dezmembrarea monarhiei habsburgice, ci doar o autonomie teritorială, la început pentru Ardeal, apoi pentru ținuturile locuite de români. Puțini au îndrăznit să viseze la o unire cu românii de peste Carpați, și asta numai în condițiile alipirii Moldovei și Valahiei la un imperiu habsburgic... care să devină un stat federal”. Referindu-se la situația din 1919, când armata română l-a instalat pe Horthy la Budapesta, insul conchide: „marile puteri nu au avut decât să confirme la Trianon ceea ce soldații Regatului României pecetluiseră cu armele” (pt conformitate: glasul hd, vineri 2 decembrie 2011).

Să-i amintim lui Diaconescu, diac pe partituri tokeșiște, și altor interpreți de stridente arii comandate, că Rezoluțiunea adoptată stipulează la art I : „Adunarea Națională a tuturor Românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți la Alba Iulia în ziua de 1 Decembrie 1918, decretează unirea acelor români și a tuturor teritoriilor locuite de dâșii cu România”. Să-i mai amintim și lui și celor ce nu au posibilitatea documentării prin biblioteci, art. VII: Adunarea Națională cu smerenie se închină înaintea memoriei acelor bravi români, care în acest război și-au vărsat sângele pentru înfăptuirea idealului nostru murind pentru libertatea și unitatea națiunii Române.

Câteva precizări sunt obligatorii și necesare. Cetățene diac reformat, dezinformat și falsificator de adevăr, Valahia cum zici și scrii

cu limba și pixul otrăvite, la anul la care ne referim nu mai exista pentru că de la Cuza încoace Valahia se numea România. Numai tu poți crede că pentru Moldova și Valahia (cum îi zici), neîmpăcate cu otomanii și țariștii, visul și idealul era alipirea la imperiul habsburgic.

Crezi că ne prostești? Cetățene țârcovnic, chiar crezi că râurile de oameni în straie de sărbătoare ce curgeau din toate părțile spre Alba Iulia, în suflete cu tricolorul și Deșteaptă-te, Române!, mergeau să ceară oblăduire, în imperiul federalizat, mincinosului împărat și răzbunătorilor unguri ? Te credeam dacă spuneai pe șleau: „ungurii au vrut dintotdeauna să ajungă de la balta Balaton la Marea cea Mare”, dar înafara câtorva jafuri prin împrejurimi nu s-au ales cu nimic pentru că românii au în conștiință din vechime, chiar dacă neexprimată ca atare, sintagma „Pe aici nu se trece”. În ceea ce privește Unirea Transilvaniei, Basarabiei și Bucovinei, ca vechi ținuturi românești, aceasta nu s-a făcut sub influența armatei române, ci de bună voie din conștiința de neam. Dacă Trăianonul a consfințit unirea, care oricum era înfăptuită, acest lucru a fost și recunoașterea meritului armatei Regatului României, care a făcut imposibilă cinstirea cu vodcă între Bela Kun și viitorul „tătuc al popoarelor”, care ar fi făcut același lucru mai târziu în Palatul imperial din Viena.

Vizionarilor și înfăptuitorilor Marii Uniri le-am imputat faptul că nu s-a făcut schimb de populație, revenirea românilor la Patria Mamă și plecarea ungarilor, dar am acceptat motivația umanitară, aceea că „nu vrem să devenim din popor asuprit, popor asupritor”, însă în ultima vreme „facerea de bine” a lor se dovedește a fi o eroare gravă speculată de cei cu banderole negre pe braț de Ziua noastră Națională. Celor din televiziuni care au titrat pe ecrane de Ziua Națională „România, păcat că este locuită” le declar: Nu cred în dictonul „Ubi bene, ibi Patria” (unde mi-e bine, acolo e Patria mea) dicton reactualizat de globaliști. Patria mea și a multor, multor români este România, frumoasă chiar și în straiele vremelnice sărăcicioase croite de nemernici autohtoni și străini. Te iubesc România ca frate mai tânăr, mult mai tânăr, al eternilor Munți ai Bedeleului. (4.12.2011) (Articol apărut în Dacoromania nr. 57, Alba Iulia, 2011)

Democrație și dictatură

De la filozofii greci creatori ai democrației se știe că democrația (demos = popor, kratos = putere) înseamnă „puterea poporului”. Principiile ei sunt: dezbateri libere, principiul majorității, instituții de aplicare a deciziilor și justiția, pentru aplicarea lor cu maxima dreptate posibilă. Democrația, zic enciclopediile și cărțile, este opusul monarhiei absolute, aristocrației, oligarhiei de interese, teocrației, imperiului, dictaturii și oricăror forme de totalitarism. Latura ei teoretică nu interesează muritorii de rând. Pe ei îi interesează democrația economică și socială, cea care garantează dreptul de stabilire, drepturi sociale, la muncă și educație. În forma ei nealterată, democrația o fi existat la începuturile ei și poate mai există și azi în obștile care-și țin sfatul la umbra noului.

Oamenii au denaturat sensul acestui nobil mod de conviețuire, de la stăpâni și sclavi, de la iobagi legați de pământ și moșieri, la „Statul sunt eu” și „nu contează cine votează, contează cine numără voturile” pentru că – zice Evanghelia Marcu 42 - „Știți că cei priviți drept cârmuitori ai neamurilor, domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire”. Dacă cea mai respectată carte a omenirii

statornicește de 2 mii de ani că deasupra șefului de trib și a vrăciului stă cârmuitorul de teritoriu și marele preot, iar deasupra lor regi, împărați și patriarhi, atunci ne întrebăm când a trăit omenirea în democrație? Răspunsul: niciodată ! Când a trăit omenirea în dictatură? Răspunsul: de la unificarea triburilor încoace. Poate fi reformată lumea ? Nu ! Isus, cel mai bun dintre pământeni, a încercat să o schimbe. Rezultatul se știe și se vede, spre regretul nostru.

Au fost dictaturi brutale, sângeroase, cu răstigniri, arderi pe rug, uciderea a milioane de oameni în războaie, lagăre și gulaguri, toate ca regii, împărații sau dictatorii moderni să-și întindă și să-și mențină stăpânirea. După avortul provocat al ideilor comuniste societățile multi sau numai lateral dezvoltate, sau trezit, cu șefii de state cu tot, sub cârmuitorii UE ai noului imperiu artificial creat și toți sub cârmuitorul suprem: puterea financiară. Până acum câteva decenii bancherii finanțau campanii și războaie, dar s-au saturat, au preluat puterea politică, economică și prin puterea financiară, dictează! Puterea

financiară, concentrată în mâna unor potențați americani, nu se împacă cu surclasarea dolarului de către euro, dau lovituri sub centură (deși concurența este loială- se zice) încât euro va sucomba în curând. Așa și trebuie! O Uniune comercială sau vamală cu comerț și schimburi libere de mărfuri și circulație liberă a indivizilor, este de dorit, dar o uniune politică impusă e altceva. „Dă-i Cezarului ce-i al Cezarului”. La care Cezar ? La Cezarul UE ? Nu! Și la celălalt ! Care ? Puterea financiară ! Adică, voi șefi mai mult sau mai puțin supuși, adoptați planuri de ieșire din criză a zonei euro, dar două sunt subiecte tabu: Nu puneți SUA să-și achite datoriile suverane (peste 100 % din PIB) că vă ia dracul, și dacă ați hotărât (sumitul de la Marsilia și Bruxelles 8-9 Decembrie) să ajutați Grecia și

pe celelalte țări care vor fi în curând în faliment, nouă ne veți da cele 200 miliarde de euro preconizate, pentru că statele sunt proaste (proaste și au proști administratori), noi avem tot ce trebuie ! Dacă unui administrator de al vostru îi dați salariu 2000 de euro, la al nostru, unul privat, dați 20.000 pe lună, dar dă afară fără preambul și salarii compensatorii și economia este evidentă. Și, apoi, din dobânzi la atâta bănet, scoatem și noi de un avion, elicopter, iaht particular, de trabucuri și whisky.

N-ai ce să zici, nici cui și nici cum. Cenzura în presă, emisiuni și televiziuni este totală. Poți să strigi de pe stâlpi, pe străzi, e libertate-teoretică, iar pentru că le tulburi liniștea te amendează! Dictatura cârmuitorilor financiari este cea mai dură dintre dictaturi. Au murit zeci, sute, mii de opozanți în dictaturi. Acum sunt ruinate milioane de oameni și mor toți odată! (12. 12. 2011)

Furtuna din senin

Corida dintre manifestanți și guvernanți, asortată cu strigătele Ole, Ole, iscată din senin, continuă pentru a 6-a zi consecutivă. Niște „șoareci” cu mirosul fin au adulmecat cașcavalul din fondurile publice ale Ministerului Sănătății, vor să fie privatizate SMURD-ul, salvările, serviciile de urgență și spitalele, nu se știe dacă după mintea proprie sau împinși de alții mai mari, străini, care odată făcută privatizarea să-i cumpere en gross, cu salvări, spitale particulare și medici, pentru că

afacerea e de milioane din bugetul ministerului și din bugetul bolnavului care de durere, plătește.

Inițial demonstrații nu știau ce vor, cereau libertate deși nu-i împiedică nimeni să sară de la balcoane, de pe blocuri sau să strige de pe stâlpi. Printre ei ciorditorii din buzunare, cei ce vroiau libertatea „distrugerilor” cum s-a văzut și veșnicii protestatari din decembrie, grupați în diverse asociații „revoluționare”, dar cu interese comune, nemulțumiți că li se taie macaroana de 2400 de lei lunar. Am mai zis că profesia de „revoluționar” a devenit o afacere profitabilă obținută ușor prin trei declarații ale prietenilor din asociații, motiv pentru care ar trebui menținută numai pentru urmașii morților și pentru răniții din revoluție. Apariția lui Crin Antonescu împăunat cu penele vorbitoare ale USL, care a aruncat paie pe focul din Piața Universității, a aruncat prin TV în luptă sloganurile „Jos guvernul, jos Boc, demisia imediată a președintelui, sesiune extraordinară a parlamentului, alegeri anticipate și cercetarea penală a jandarmilor care nu au mai suportat pietrele volante venite peste ei.

Aceluiași ins, cu nume de puritate florală, dar cu impuritate morală, i se pare democratic faptul că poporul a votat masiv pentru 300 de parlamentari, și că parlamentarii de azi, mulți cu carnete de revoluționari, nici nu vor să audă de acest vot, iar peneliști tăriceni cu penele vopsite în culoarea crinului, pesediști apărători ai lui Năstase, cel care fuge de „spovedanie” ca dracul de tămâie, au lansat sloganul „jos regimul nedemocratic băsăscian”. Să nu se creadă că pedeliștii sunt imaculați și că protestatarii nu au dreptate. Au furat și pedeliștii pe rupte din bugetele locale, din banii europeni pentru săli de sport, telegondole, piscine inutile și, mai grav, au făcut Transilvania colonie a Ungariei, iar țara colonie a FMI și UE. Lipsa de reacție a lui Boc și a lui Băsescu, plecați în weekend la zăpadă, lăsând totul pe seama jandarmilor și mascaților, a înfuriat și mai mult mulțimea. S-a spus că manifestațiile sunt rezultatul lipsei de comunicare, dar nici puterea și nici opoziția nu a explicat oamenilor de ce măsurile de austeritate sunt pentru cei nevoiași în timp ce parlamentarii cheltuiesc enorm din bani publici pe salarii, mașini de lux, hoteluri, cabinete parlamentare, firme sugative și parlamentul este gol când trebuie adoptate legi.

Manifestațiile s-au extins aproape în toată țara, cu excepția județelor „patronate” de UDMR-iști care le-au spus oamenilor: „stați cumiți că ne puneți în pericol funcțiile, privilegiile câștigate și păpica”. Dl prim-ministru a încercat, tardiv, să dreagă ce se mai poate declarând că 1) Libertatea este un drept câștigat în România 2) Violența este inacceptabilă 3) Ușa dialogului este deschisă, după care a venit și udemeristul șef, Kelemen Hunor, întărind că nu trebuie să punem în pericol ceea ce a obținut societatea românească, protestele sunt legitime, dar este nevoie de analiză politică și dialog, așa că ministrul udemerist Ladislau Ritli clocește o nouă lege a sănătății. Boc nu-și dă demisia, să tempereze intensitatea furtunii din senin l-a rechemat pe dr Arafat în minister și a pulverizat niște stropi călduți de ploaie peste demonstranți și țară, dar s-a făcut polei, iar guvernanții și politicienii se vor opri în șanțuri și pomi, pentru că nu-i mai crede nimeni. Atenție guvernanți și politicieni, furtunile din senin sunt imprevizibile și tornadele vă vor face zburători! (18 Ian. 2012)

Emigrez ?

Suntem între manipulările puterii și opoziției, înghițim ca pelicanii peștele cu ambalaj cu tot, împărțiți în pro și contra, sus și jos. La mitingul USL de la Arcul de Triumf, domnul actor, director de teatru și senator, Mircea Diaconu, a făcut apel : să sărbătorim unirea în jurul dezideratelor „jos dictatorul, jos Băsescu, anticipate și este timpul ca să se vadă puterea celor fără putere”. Naistul Zamfir, cântător pe la Nunta Zamfirei (pe bani, bine-nțeleș) și acum pe strunele USL a spus „suntem poporul cel mai jegos... menținuți în sărăcie” afirmație din care scoasă din context sintagma „suntem poporul cel mai jegos” cade mănășă denigratorilor noștri. Din discursul lui Crin Antonescu la mitingul „opoziției politice” am reținut „regim dictatorial, vremea dialogului a trecut, să plece, e nevoie de o clasă politică cinstită și competentă (ca în vremea lui Tăriceanu?) și dacă nu vor să plece vor pleca cu forța”.

Notă aparte a făcut Radu Mazăre și gherila lui guevaristă, cu „A venit vaporul, Ca să plece Chioru” și unul care propovăduia „clasa politică sa-și schimbe mentalitatea”. Păi, de când omenirea a fost împărțită în politicieni și restul (ei ne zic viermi și ciumpalaci, noi le

zicem șobolani), clasa politică a renunțat de bună voie la putere și și-a schimbat vreodată mentalitatea? Sloganurile au fost la alegere la Arcul de Triumf și în Piața Universității, dar după „comasarea” demonstrațiilor, unul de la kilometrul zero a zis că dacă-i la zero nu-i libertate și a cerut liberalizarea marihuanei, deși Mariioanele de pe centură îl satisfăceau cu orice, inclusiv cocaină. A rămas, săracul, nesatisfăcut pentru că nu a avut în jur câțiva susținători gay și lesbiene.

„Vox populi, Vox Dei” (vocea poporului, vocea lui Dumnezeu) zice dictonul. Poporul a zis: 300 de parlamentari (parlamentari, nu lăcuste devoratoare din bani publici), alegeri uninominale, nu pe liste de partid, încetarea disponibilizărilor comandate pentru că și așa suntem o țară de șomeri, analiști economici și ziare cu mare tiraj au cerut în numele poporului discutarea în parlament a acordurilor cu FMI și a celor care angajează țara. Și ? Nimic!, democrația se aplică de la caz la caz.

Aseară iar s-au ciocnit jandarmii cu manifestații. Rezultatul: acuze reciproce de violență. Continuă și în a 8-a zi manifestațiile, săraci contra bogați, în Piața Universității și în alte orașe cu același slogan: anticipate. Totul este o diversivune și a puterii și opoziției, care ghidează demonstrații spre drumuri înfundate. Dacă opoziția vrea anticipate atunci cel mai natural era să-și dea demisia useliștii din parlament, ceilalți obligați de mulțimea sărăcită să demisioneze și într-o țară fără parlament anticipatele erau iminente. Ideea a trecut și altora prin cap. Combatant- anti, nimeni altul decât un uselist de marcă: Adrian Năstase. Păi, cum să-și dea demisia ? Domnii Antonescu și Ponta vor anticipate, dar manifestații să nu se atingă de parlamentari și privilegiile lor. Încurcate și greu de înțeles sunt „căile politicianilor”. Aruncă praf în ochii neștiutorilor. Nu vreau să mai aud de ei. Poate emigrez pe o insulă pustie, fără radio și tv, acolo lupta pentru supraviețuire este legiferată între necuvântătoare și nu se erijează nimeni în binefăcător. Dar emigrarea este o soluție ? Nu! Lupta trebuie să continue, altfel ne răzbește nedreptatea. (21.01.2012)

Tinte false

Protestatarii continuă manifestațiile în multe orașe, evident că au dreptate și evident că nu vor obține nimic fără sprijinul masiv al sindicatelor. O sută sau sute de mii de oameni nemulțumiți dacă ar fi înconjurat parlamentul și i-ar fi obligat, pe toți, să demisioneze, alegerile anticipate ar fi urmat logic, dar nu le vrea nimeni, clasa politică „unită” nu vrea să piardă câteva luni încă din bunătățile și privilegiile câștigate, cei cu funcții bine plătite, și din opoziție și de la putere, nu vor nici ei schimbarea. Și dacă președintele își dă demisia vine al 2-lea om în stat, președintele pedelist al senatului, dacă Boc își dă demisia pedeliștii numesc alt prim-ministru. Atunci unde-i schimbarea? Specialiști, și ai puterii și ai opoziției, dirijează circulați protestatarilor pe sensuri giratorii, pe linii secundare de centură, adică spre ținte false.

Fără un program din partea useliștilor care să dea încredere oamenilor că 1) salariile și pensiile vor reveni la nivelul anterior tăierilor 2) se vor stopa concedierile și vor fi reangajați cei dați afară 3) sursele de finanțare sunt... 4) înțelegerile cu FMI și UE privind privatizările din energie și aurul de la Roșia Montană rămân sau nu rămân în vigoare, manifestațiile axate pe sloganul „să plece” nu vor avea finalitatea dorită. Domnul Jeffrey Frank, controlorul șef de la FMI, și-a anunțat vizita de „evaluare”, îi va lămuri el cum stă treaba cu democrația, regimul dictatorial și instabilitatea, și pe protestatari și pe useliști. Alegerile anticipate, instalarea unui nou parlament, a unui nou guvern cer timp și nu există, ca acum, garanția pentru FMI că acordurile de împrumut până la 60- 70 % din PIB, cum cere el, vor fi respectate, așa că este puțin probabil ca Jef să dea undă verde împotriva „regimului dictatorial”. Dacă și useliștii vor îndatora țara pentru plata salariilor și pensiilor atunci euforia de după anticipate sau la termen va fi urmată de dezamăgire, așa cum după euforia din 96 a urmat cea mai amară dezamăgire de după revoluție.

Ungurii au intuit că măsurile insuportabile de austeritate le vin de la FMI și UE și o sută de mii de oameni din Ungaria și țările limitrofe au demonstrat la Budapesta susținând guvernul Orban. Când o agenție de rating comandat prezintă o țară ca nesigură pentru afaceri, instabilă și recomandă și turiștilor să o ocolească, atunci devalorizarea monedei

și haosul în economie nu mai pot fi stopate decât cu plecăriuni la FMI. Manifestanții noștri nici nu-și pun problema de unde le vin măsurile de austeritate pentru că unii din opoziție sau de la putere, în slujba „dictaturii financiare” , îi dirijează spre ținte false.

Cei mai mulți salariați sunt în sectorul privat. Cine-i împiedică pe patronii de multinaționale să dea salarii comparabile cu cele din UE și să nu-i mai țină cu salariul minim pe economie, iar când ies la pensie să aibă o pensie de mizerie? Ce va face USL- ul pentru acești angajați nu ni se spune, doar că tunurile trebuie puse pe ținta falsă: guvernul. Alegerile comasate sunt iarăși o țintă falsă. Pentru noi, dacă sunt sau nu comasate nu are prea mare importanță, poate numai sub aspectul repetării lor din două în două săptămâni acolo unde nu s-a întrunit majoritatea. Are însă mare importanță amendarea legii electorale cu dreptul alegătorilor de a demite alesul din colegiul lor când se dovedește incapabil, hoț și preocupat numai de afacerile personale. Niciun demonstrant și niciun uselist nu cere acest drept.

Domnilor Crin Antonescu și Victor Ponta, vrem niște răspunsuri clarificatoare, să știm cu cine avem de-a face, pentru că respectul și încrederea noastră în viitorii conducători trec prin stomac, nu prin soluțiile „politice”. Vrem răspunsuri, nu încurajări „trageți băieți, dar pe alături” ! (25.01.2012)

Societatea civilă

Președinte: Col (r) Mircea Dogaru

Platforma civică

- 1) Dreptul la muncă. Salarii și pensii decente.
- 2) Dreptul la proprietate mobilă, imobilă, intelectuală.
- 3) Dreptul de proprietate al națiunii asupra solului, subsolului, spațiului aerian și maritim.
- 4) Dreptul la sănătate, spitale și medicamente românești.
- 5) Dreptul la educație.
- 6) Dreptul la justiție imparțială. Desființarea ANI, DNA, CNSAS.

- 7) Dreptul la cultura românească. Desființarea ICR, CNA
- 8) Dreptul la siguranța națională.
- 9) Dreptul la stat social.
- 10) Dreptul la un guvern responsabil.
- 11) Dreptul la reprezentare parlamentară. Interzicerea migrației
- 12) Dreptul cetățenilor de a declanșa suspendarea Președintelui cu un milion de semnături.

Comentarii

1) Sunt de părere că statul trebuie să deschidă în fiecare oraș o fabrică, o întreprindere și pe lângă primărie o fermă cu forță de muncă locală și care să aprovizioneze piețele. Permite FMI și UE asemenea investiții cu banii împrumutați ? Fără un sector de stat puternic, la concurență cu cel privat, nu avem nici o șansă. Cel privat, de când cu noul Cod al Muncii, concediază în bloc salarii. Cine îi oprește pe patronii de multinaționale și supermarketuri să dea salarii decente, comparabile cu cele din UE? Îi țin pe angajați cu salariul minim pe economie și când ies la pensie, care mai apucă, au o pensie de mizerie.

Vorbind de pensii decente, domnilor rezerviști din armată vi se pare corect ca un subofițer să aibă 2200- 2400 pensie și la aceeași vechime un profesor, un inginer cu mulți ani pe șantier, un doctor chemat în miez de noapte la spital să aibă 1500- 1600 lei la care s-au aplicat și tăierile?

2) Dreptul la „proprietate” este singurul care se respectă. Pe ce au pus ghearele, și români și străini, nu le mai ia nici justiția.

3) Acest drept de proprietate nu mai există. Asupra bazelor americane de la noi statul român nu mai are nici o jurisdicție. La Roșia Montană s-a cumpărat jumătate din teren. Problema este: statul mai dispune de bogățiile din subsol sau proprietarul sapă, forează, găsește aur și petrol și sunt ale lui, ca în Vestul sălbatic ? Spațiul aerian și maritim va fi la discreția bazei de la Deveselu și noi aerieni !

4) Greu de luptat cu marile companii producătoare de medicamente și cu importatorii.

5) În capitalism educația și instrucția sunt facultative. Capitalistul are nevoie de proști, dar muncitori și fără drepturi.

6) Balanța se înclină întotdeauna în partea puterii.

7) Mai trebuie numiți niște alogeni și la secțiile de istorie a muzeelor, la comisiile de istorie națională, monumente istorice și arheologie și românii se pot ocupa de cultură în agricultură!

8) Pe pământul globalizat în siguranță sunt numai globalizatorii ! Ca să le dea iluzia de siguranță celorlalți le vând armament „recondiționat”!

9) Președintele a spus-o clar: nu suntem stat social, deci de criză, recesiune, sărăcie și foamete scapă cine poate.

10) Guvern responsabil, oricare ar fi nu poate face nimic în actuala dictatură financiară. FMI-ul este aici să se asigure că nimeni nu mișcă în front!

11) În parlament suntem reprezentați după pungile de ulei, orez și duși cu zăhărelul. Americanii și occidentalii sunt, și ei, reprezentați „democratic” după mâncarea și băutura de la picnicurile electorale. Migrația nu poate fi interzisă pentru că unii sunt migratori din neam.

12) Cerem și dreptul de demitere a unui ales dovedit incapabil, ocupat cu afacerile proprii și lăcustă pe fonduri publice. Să nu ni se mai spună, cu tupeu, am fost ales pe 4 ani și nu aveți ce-mi face ! Demiterea să se facă și în astfel de cazuri ca și pentru președinte printr-un număr stabilit de voturi. (27 Ian 2012)

Flit

„Copoi” cu nasul noduros, dar cu mirosul fin au detectat din birourile lor luxoase de peste ocean, pe la noi gaz, energie electrică și aur rămas de pe vremea romanilor, când nu se știa de cianuri nici măcar ca otrăvuri fulgerătoare. Și-au trimis „ogarii” cu pingele găurite de atâtea drumuri și prin alte părți, să adulmece, au găsit pe unii dispuși să le dea tot ce cer, așa că au stabilit un plan cu obiective și termene de predare. Protestatarii din piețe era posibil să-și schimbe sloganurile cu „afară FMI”, pe lângă jos Boc și jos Băsescu, așa că domnul Frank a dat undă verde la „Jos guvernul”, poate că nu mai prezenta suficientă garanție că termenele vor fi respectate, iar pe de altă parte trebuia dată satisfacție manifestanților. Noul prim-ministru, șef local al SIE, subordonat CIA și ambasadorului american probabil a garantat, și în numele iluștrilor miniștri necunoscuți din cabinetul său,

predarea la termen către „investitorii strategici” de pe lista domnului Frank.

Condiții impuse de FMI

„Întreprinderi profitabile construite de poporul român, date asasinilor economici din jurul FMI și BM de un „președinte ilegal, care nu reprezintă în nici un caz interesele poporului român”.

Listare pe burse, prin negociere directă, fără licitație.

- OMV PETROM pachet de acțiuni 9,84 % până la sfârșitul 2012
- Transelectrica 15% până la sf. Apr. 2012
- Transgaz 15 % până la sf. Apr 2012
- Romgaz 15 % până la sf Iun 2012

Ofertă publică primară (IPO)

- Nuclearelectrica 10% până la sf anului 2012
- Hidroelectrica 10% Oct 2012

Vânzări pachete majoritare

- Olchim S.A privatizare maj prima parte a anului 2012
- Cupru Min privatizare integrală - //- -// - 2012
- Electro Serv priv. Majoritară a tuturor companiilor regionale
Până la sfârșitul anului 2012

- Electro Furnizare priv maj sfârșitul lui Oct 2012
- Electrocentrale Buc, priv maj sfârșitul lui 2012
- Complex energetic Oltenia , priv maj sf lui 2012
- Complex energetic Hunedoara, priv maj sf lui 2012
- CFR Marfă sf lui Oct 2012
- Tarom 20 % 2012

Observații

Păi, de ce, tu investitor strategic să investești într-un baraj și o hidrocentrală pe un râu când poți să o iei de-a gata? dacă niște dementiți-o dau, deși nu-i moștenire de la mă-sa.

Vânzările se fac de către „băieții deștepți” care au muls companiile până la faliment, către alți băieți și mai deștepți din gașca FMI, Băncii Mondiale și UE.

Privatizarea se va face, scrie în Scrisoarea de intenție aferentă Aranjamentului cu FMI, în funcție de „realitatea pieței” cu consultarea reprezentanților FMI și UE, iar prețul va fi stabilit de consultanții de privatizare.

De ce ? Pentru că le permitem! Dumnezeu a binecuvântat România cu bogății, ne-a pus mâna în cap, iar hoții mâinile în buzunarele țării. Albinele își apără mierea de trântori. Noi când vom da cu flit trântorilor ? De Paști FMI-ul va aproba o creștere de salarii și pensii de un kil de zahăr și un litru de ulei, iar noi suferind de SNNS (Sindromul Nepăsării și Nebăgării de Seamă) ne vom trezi cu investitorii strategici pe cap. Responsabilitatea pentru subminarea economiei naționale este individuală, dar responsabilitatea noastră unde-i ? Pasivitate, delăsare, nepăsare și lamentații. Stop hoției și flit hoților ! (10 Fb 2012, informații din ziare și TV)

Făcătură!

„Jos Guvernul” au strigat protestatarii, cu interese diferite, prin piețele patriei și pe străzile lăturalnice cu jandarmii după ei până ce Boc le-a spus clar: violențele nu vor fi tolerate. Prim-ministrul Boc și guvernul și-au depus mandatul, deci guvernul a căzut. Noul guvern cu media de vârstă în jur de 40 de ani al noului premier Răzvan Ungureanu a fost validat azi de Parlament cu 237 voturi pentru, două împotriva și în absența totală de la vot a opoziției USL-iste. A depus de urgență Jurământul în fața președintelui Băsescu, cu sau fără mâna pe Biblie și au intrat în prima ședință de guvern pentru că țara e sub nămeți de zăpadă, dar și sub nămeți de suferințe. Discursul de mulțumire al președintelui pentru guvernul „decedat” și felicitări pentru tânărul guvern instalat n-a mai fost urmat de cupele de șampanie pentru că toți predecesorii au început cu băuturi și chefuri și s-au văzut „succesurile” în lupta cu „criza”.

Niște miniștri desemnați au făcut salturi peste protocol. Au trecut prin fața președintelui, lucru interzis, au uitat să-și facă cruce după jurământ, iar domnul prim-ministru desemnat (după expresia lui Ponta) a uitat să dea mâna cu președintele senatului și președinta camerei deputaților. Că unii au uitat să pună mâna pe Biblie nu este ceva grav pentru că un ministru ateu nu poate fi obligat să jure pe ea, dar să nu juri cu mâna pe Constituție este grav. Atunci pe ce a jurat Marko Bela și Stelian Fuia, mai marele agriculturii? Domnule

președinte cum ați semnat decretul de numire, când acești doi indivizi trebuiau revocați imediat ? Iar ne aburiți cu „interesul național” ?

Pentru noi, observatori independenți, dependenți numai de neuronii proprii, lucrurile sunt clare. Pe 26 Ian a sosit domnul Frank, a spus că demonstrațiilor trebuie să li se arate că democrația funcționează, a avizat căderea guvernului și a scos din buzunar biletul cu noul prin-ministru, șeful spionilor români (dacă mai sunt) subordonat unei centrale mai puternice. În fața lui, între domnul Mihai Răzvan Ungureanu, al puterii, și domnul vehement opozant Ponta a avut loc scena „pupat piața independenței”, ceea ce explică discursul dulce- acrișor al opozantului în parlament, cu critici formale și promisiuni de susținere a noului cabinet.

Domnul președinte în discursul, laudativ pentru plecați și încurajator pentru noii ocupanți de fotolii ministeriale, a spus : „acum spun ceva ce nu am spus în discursul din 25 Ianuarie din cauza interesului național. Știam și eu și domnul Boc numele noului prim-ministru mai de mult”. Păi, îl știa din 26 Ian din biletul lui mister Frank, așa că misterul era mister numai pentru noi. Totul e bine când se termină cu bine- statornicește o zicală. Maniestanții au mai „implementat” ceva democrație și sunt mulțumiți, americanii și mai mulțumiți pentru că domnul prim- ministru i-a asigurat că România își respectă obligațiile, adică investitorii strategici ai dl Frank își vor primi partea jinduită, iar Ponta i-a asigurat că după ce pun mâna pe gazele românești și energetică pot crește prețurile la nivel european.

Singurul, în această abureală- aiureală- prosteală, care are dreptate este dl Crin Antonescu, cel care cu fața lui de expulzat din bodegă, strigă: Făcătură! Substratul la „îl felicit pe domnul premier desemnat și îl asigurăm de sprijinul USL” nu-l pricepe nici el, nici noi, dar urmând „firul logic al interesului național” nu este exclus ca domnul Ponta să facă un salt peste apa cea mare pentru inițiere în politica democratică a celor două fete și a trabucului din biroul oval. Până la confirmare sau infirmare nu ne rămâne decât să strigăm și noi în piață: Făcătură! (10 Fb 2012)

Caracatițe

Ceea ce prinde caracatița în tentacule este strâns, sufocat fără nici o șansă de salvare. Specific pentru aceste răpitoare este că nu împart prada, iar când își mai încârligă tentaculele iese cu bătaie. Caracatița Partidul Demolatorilor Lacomî a strâns până la falimentare tot ce a prins în tentaculele politice și și-a pregătit eventualul out de pe scena politică după principiul „politica este arta de a face tot ceea ce trebuie să faci” cât se mai poate, evident, în interes personal. Altă caracatiță cu apucături din comunism, dar și din liberalismul sălbatic și de prietenie-cumetrie practicat într-o guvernare anterioară, este vorba de Uniunea Salivatorilor Limbarici, speră să-i înlocuiască pe Demolatori prin limbariță televizată și declarații în registrul „hăis și cea”.

Cele două au intrat în panică. A apărut alta, gigantică și cu tentacule internaționale întinse pe la bancherii mondiali și pe la europeni și care aspiră prin ventuze și înghite tot ce i se pare gras pe mapamond. Ale noastre au fost somate să-și ia ventuzele de pe gazele naturale, de pe electricitate și de pe multe altele, li s-au dat și termene precise și fără drept de contestație. De această caracatiță România a scăpat odată, i-a tăiat tentaculele și a obligat-o să-și schimbe direcția. Deși are creier minuscul n-a uitat, a așteptat la pândă, iar acum a prins țara într-o îmbrățișare mortală din care nu are scăpare. Cu mulți ani în urmă, lucrând într-o țară capitalistă, dar care nu se lăsa supusă, am văzut la lucru această caracatiță și în câțiva ani a ruinat-o cu condiții, în primul rând devalorizarea sistematică a monedei naționale, și împrumuturi pentru „dezvoltare”. S-a instalat sărăcia în țară, veniturile populației nu mai suportau inflația, așa că președintele țării a făcut apel la populație să treacă la „chenile” (viermi comestibili) ca sursă de hrană.

Până acum nu se cunoaște vreo țară care să se fi dezvoltat de pe urma împrumuturilor condiționate ale caracatiței financiare. Vrem să împrumutăm bani pentru că ne plouă în casă. Ne dau bani, cu condiția să-i folosim pentru asfaltarea curții. Păi, dacă nu putem demara cu ei ceva productiv creind locuri de muncă, iar produsele vândute să aducă banii la buget, atunci de ce să ne împrumutăm ? Pe lângă caracatița financiară și-au făcut cuib și caracatițele multinaționale cu ventuzele proprii, bănci, asiguratori, reasiguratori, administratori de fonduri de

pensii, ai fondului proprietatea și a altor fonduri „productive” de salarii de lux și dobânzi în interes propriu. Le mai poate tăia cineva ventuzele ? pentru că acum aspiră și aur, uraniu și alte metale grele.

Orice asemănare între caracatițele oceanice iraționale și cele umane, raționale, este pur întâmplătoare. Fac această precizare pentru că în virtutea drepturilor animalelor caracatițele naturii s-ar putea să se simtă ofensate și să acuze caracatițele umane de plagiat. Se zice despre caracatițele din natură că sunt pe cale de dispariție. Nici o grijă! Proliferează clonele din specia caracatițelor umane! (12 Fb 2012)

De dragoste ...

A trecut Valentine's Day, transformată de televiziuni în sărbătoare națională cu băutură și petreceri prin cluburile de fițe mai ceva ca peste ocean de unde a fost importată. Se subînțelege că după petrecerea animată de dansatoare în fundul gol a urmat linsul ca purceii cu limbile scoase și smulgerea hainelor de pe ei, modul modern de a sărbători îndrăgosteala de fațadă și graba de împreunare. Poate că scopul final este același și când spune flăcăul român „hai, mândro cu mine-n lunci să ne măsurăm de lungi, tu să numeri stelele, eu ție mărgелеle” sau „hai, mândruțo după șură, la chiloți să-ți iau măsură”, dar câtă poezie sufletească ascund, față de „hai, fă s-o facem”. Se mai întâmpla ca vreuna să-și verse necazul după dragostea totală, spontană și momentană cu „Pavele luate-ar dracu / Mi-ai făcut burta ca sacul”, dar așa-i în dragostea la prima vedenie.

O declarație de dragoste o face fiecare după profunzimea sentimentelor, uneori printr-o strofă sau cuvinte ce însoțesc un buchet de flori. Cu ani în urmă am auzit un flăcău care sub luna din grădină îi zicea fetei pe care o strângea în brațe: Măriuță, așa aș vrea eu să fim, ca iedera. Adică strânși în iubire, el copacul puternic care protejează iedera să urce spre lumină, iar ea să întrețină verde bucuria vieții. Simplu, din suflet și frumos! O consider cea mai frumoasă declarație de dragoste. Îi cunoșteam pe amândoi, mă bucuram de hărnicia și frumusețea lor fizică și morală, iar odată i-am zis feciorului: cum e cu iedera. S-a rușinat că secretul lor a ajuns la alte urechi, el încredințat „c-așa-i dragostea mai bună, la nime să nu să spună” până la cununie.

Varianta românească la Valentine's Day este Dragobetele, dragobetele sărută fetele, sărbătoare a începutului de primăvară când Zânele Dragostele insuflă tinerilor fiorii iubirii și naturii puterea renașterii. Nu am nimic împotriva Zilei lui Valentin și nici a Halloween-ului, dar insistența cu care sunt transformate în valori naționale prinde la cei culturalizați în discotecii în detrimentul valorilor autentice. Sunt frecvente cazurile de „te iubesc la disperare” declarată de ziua îndrăgostiților care se termină repede la tribunal cu „tu- mi faci zilele amare”, tot așa cum se mai întâmplă, rar, și pe la noi cu „descunună-mă părinte”.

Într-un sat de munte, în care noțiunea de Dragobete sună aiurea pentru că fetele visează la un voinic pe un cal alb, iar flăcăii la o zână bună, bună ca în poveste, este un obicei frumos în tradiția despre dragoste. Feciorii merg în pădure și adună buchete de parangină, a cărei mireasmă durează mult timp ca a busuiocului, și oferă buchetul fetei dragi duminica la joc. Ascunde buchetul pentru că nu a obținut promisiunea unei sărutări, îl dă în cele din urmă, sub privirile mamelor și a celor de pe margine. Uneori fata este chemată de mamă, care nu mai are ce zice când fata îi spune „Bine măicuță, dar să știi că mie mi drag”.

Fiecare națiune are dreptul la sărbătorile proprii conforme cu tradițiile ei sau la cele inventate, dar pe noi ne-au invadat și manelizat, ceea ce este prea mult. În ceea ce privește sentimentul universal și la cuvântătoare și la necuvântătoare, dragostea, miracol al existenței, binecuvântare Dumnezeiască, sărbătorite românește, le mai zicem îndrăgostiților și petrecăreților falși din ziua de azi de prin cluburi „cui nu-i place dragostea, Dumnezeu să nu i-o dea”. (15 Fb 2012)

Păcat și iertare

Am citit Biblia, mai recitesc pasaje pentru documentare sau citesc Psalmi și Evanghelii la întâmplare, unde se deschide cartea. De câte ori recitesc mă încarc de păcate pentru că nu sunt de acord cu unele lucruri. Universal valabile rămân Cele 10 porunci care ar putea fi temelia unei lumi mai bune, mai drepte și în care toți să trăiască în pace, dar pun preț pe ele 5,99 %, dacă ne luăm după prețurile de azi ale comercianților. În această lume se mărturisește strâmb, se fură, iubirea aproapelui nu există, există invidia, înșelătoria și lăcomia, apoi păcătoșii pupă icoane și fac cruci false pentru iertarea păcatelor.

Nu sunt de acord cu „Dă Cezarului, ce-i al Cezarului” pentru că omul plătește stăpânului zeciuieli, dări, dijme, tribut, taxe, impozite și nici cu nedreptatea „Celui care are i se va mai da, celui care n-are i se va lua și ce mai are”, atât de actuală azi când FMI și BM ne vor lua și ce mai avem: energetica și aurul pentru că așa scrie la Biblie. Popii, mai slăbuți ca începători sau rumeni, rotofei, nu arată a fi subnutriți sau vegetarieni, fariseii ce se roagă pentru sănătatea „mai marilor satelor, orașelor și a conducătorilor noștri” și pentru iertarea păcatelor celor „săraci cu duhul”, cei care plătesc bine au prioritate, dar păcatele unora dintre ei de pedofilie, homosexualitate, măicuțe gravide și lăcomie pot fi iertate?

Într-un material citit recent se scrie „Oamenii nu reacționează la evenimente, ci la propria lor percepție asupra evenimentelor” ceea ce ar fi adevărat dacă n-ar exista propaganda, intoxicarea, minciuna, care denaturează sensul percepției. Cea mai grosolană manipulare din istorie este cea a gloatei pentru Baraba și trimiterea la răstignire a lui Isus, cel mai drept și mai bun dintre pământeni. Și suntem îndemnați „Iartă, fii liber !” pentru că „iertarea lucrează pentru binele celui care iartă”. Iertarea lucrează deopotrivă și pentru iertător și pentru răufăcător pentru că omul nu mai are griji când nu mai are nimic, iar hoțul iertat se bucură de recolta furtului și mulțumește lui Dumnezeu. Niște spărgători de bănci și-au făcut cruce înainte de atac, Dumnezeu i-a ajutat, au dus un trai de lux prin sfere înalte, dar ghinionul lor a fost că bancherii și poliția nu știau că iertarea este har dumnezeiesc.

În ceea ce mă privește nu iert pentru că legea mea este : „Rău faci, rău găsești”, în concordanță cu „ochi pentru ochi” și cu Isus care a spus „Iartă-i Tată, că nu știu ce fac” și nu a spus „îi iert”. Iuda s-a spânzurat, iar ceilalți au murit în chinuri. N-am iertat niște inși erijați în stăpâni ai destinului meu, mi-au schimbat macazul la „Trenul vieții” și am ajuns ca „fiu de chiabur” salahor la Șantierul Naval Constanța pentru o amărâtă de hârtie că am origine muncitorească și să pot să mă înscriu la facultate. Dumnezeu a fost alături de mine, mi-a dat tăria să mă ridic, să nu mă las înfrânt. În ceea ce-i privește pe dușmani m-am dus la înmormântarea unora dintre ei, spre consternarea asistenței care ne știa dușmani, să mă asigur că i-a pedepsit Cel de Sus. Dumnezeu m-a pedepsit și pe mine.

În timpul facultății am mers la Mitropolie la Înviere cu alți colegi. Mi-am aprins două țigări, la ceva intervale, de la lumânările unor vecini de la marginea mulțimii. Dumnezeu mi-a dat câte 10 ani de boală pentru fiecare țigară, până a considerat că mi-am ispășit păcatul și apoi cu ajutorul lui m-am făcut bine. N-a considerat inconștiență de copil, de tânăr, păcatul era probabil prea greu, așa că mărturisirea păcatului n-a dobândit iertare. Acest păcat, cele ce le fac pentru că nu sunt de acord cu comerțul în lăcașuri de închinăciune și mai ales un gând de dezaprobare față de un cleric, respectat de unii, care scrie că „Noe a dat unui fiu Europa, altuia Asia, iar celui negru la suflet Africa, de aceea africanii sunt negri”. Blamează Sfinția sa un întreg continent, dar păcatul că gândesc așa este al meu și cred că sunt, toate, în contabilitatea celestă.

Domnul Octavian Sărbătoare în cartea „Românul s-a născut zamolxian” susține că transformarea lui Isus în contabil șef la contabilitatea celestă profanează sacrificiul său suprem și că păcatul în zamolxianism nu există, există dualitatea bine- rău și că răul (păcatul) făcut, cu consecințele sale, trebuie îndreptat de fiecare în existența sa pământească. Ispășirea păcatelor prin suferințe, după gravitate, pe pământ este condiția ca omul să se prezinte curat în fața lui Dumnezeu. Aceasta este credința mea sintetizată, cu zeci de ani înaintea apariției acestei cărți, în „Rău faci, rău găsești” care este similară cu „iubește-ți aproapele ca pe tine însuți”.

Dumnezeu Cel Atotputernic și unic, indiferent de religie, este tot timpul cu noi prin înțelepciunea care ne-a dat-o, să facem fapte bune pentru noi și cei din jur și să ne ferim de rău. Dacă unul intră cu bolidul la 150 km / oră într-un pom atunci Dumnezeu este vinovat? Dacă totuși există contabilitatea celestă cred că în dreptul insului s-a consemnat „a murit de prost”. Dumnezeu este cu noi și în somn. Ne trimite prin vise mesageri cerești să ne vestească de bine sau să ne pregătească pentru răul ce va veni. Eu am visat că zburam peste dealuri, munți, orașe și am văzut prima dată zgârâie- nori înafară de fotografii. M-am minunat de frumusețea visului, mai ales că se repeta în alte nopți, dar nu am priceput mesajul până într-o zi când am fost anunțat de la Min. Învățământului să fim în ziua cutare cu bagajele la aeroportul Băneasa. Așa a început periplul meu african și apoi de la Piramidele egiptene, New York, la Piramidele aztece.

Deasupra junglei ecuatoriale avionul în care eram în drum spre servicii a intrat într-o furtună, fulgerele și tunetele ne-au îngrijorat. Ce era mai rău a venit și repede ! Avionul se legăna de pe o aripă pe alta, trepida tot și cobora vertiginos. Mulți dintre noi erau pe jos cu bagajele peste noi pentru că mergeam dintr-un salon în altul după preferințele față de filmele care rulau, iar ceilalți pasageri își desfășuraseră și ei centurile la înscrierea aparatului pe ruta de croazieră de 10.000 de km. Primul meu gând și strigăt a fost „Doamne...”. În groaza care m-a cuprins n-am putut zice mai mult. După o cădere de vreo 3000 de metri avionul a fost redresat prin sângele rece a comandantului și pilotului secund, care ne-au mărturisit că n-au mai întâlnit o astfel de furtună. Așezat pe fotoliul meu am mulțumit că m-a scăpat Celui din Ceruri, ceruri de care eram aproape și gata- gata să ajung în Împărăția Cerurilor spre care nu mă grăbeam deloc. Am zis „Doamne, m-ai scăpat, de acum încolo nu mai merg decât pe jos sau cu căruța. Am revenit acasă tot cu avionul, cu vaporul făceam 30 de zile și apoi n-aveam garanția că nu va fi un alt „Titanic”.

Eram aproape gata cu o carte de matematică, numai probleme originale de geometrie sau cu soluții originale și scurte, dar nu puteam s-o termin din cauza unei probleme pe care eu am complicat-o și trebuia să-i dau și soluția. A durat o lună și tot nu am avansat și atunci am zis „Luminează-mi, Doamne, mintea”. Am visat într-o noapte că priveam

la tablă și cineva scria ceva. M-am trezit pe la 3 și cu „scânteia divină” transmisă am făcut într-un sfert de ceas rezolvarea. Dă Dumnezeu semne că suntem sub oblăduirea Lui ? Mie mi-a dat ! Dumnezeu este Adevăr, Înțelepciune, Cunoaștere aureolate, toate, cu cununa bunătății. Slăvit fie numele Lui !

De aceea zic în fiecare seară „Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, pentru tot ce mi-ai dat și ne-ai dat și pentru grija pe care ne-o porți. Binecuvântează această casă și pe cei ce locuiesc în ea. Ocrotește-ne, apără-ne și pe noi și pe toți cei dragi nouă. Amin”. (20 Fb 2012)

Doamne, ferește-ne...

Televiziunile dau imagini și afișează „România sub nămeți”, „România înzăpezită”. Țara este întradevăr troienită cum nu a mai fost din 1954, iar efectele sunt 79 de morți, înghețați sub nămeți sau decedați în casele acoperite cu 3-4 metri de zăpadă. Spiritul civic din 1954 a dispărut, n-a mișcat nimeni nici o lopată în ajutorul celor bătrâni atunci când zăpada era la început decât pe ulițele primarilor despre care nu am auzit măcar de unul că are casa troienită. Au așteptat intervenția armatei, pompierilor, jandarmilor și distribuirea alimentelor în birtul comunal, alimente din care primarii și cei interesați și-au făcut parte înainte de a da și nevoiașilor. S-au făcut colecte prin televiziuni, nici un patron de canal tv nu a dat nimic, societățile responsabile cu dezăpezirea au luat banii și după prognoza moteo sigură, zăpada se va topi, așteaptă creșterea temperaturilor, posibil să vină inundațiile, dar de bani au grijă să nu-i ducă apa sâmbetei. Celor izolați și acoperiți de mantaua albă nu le-a rămas decât „Doamne ferește-ne, apără-ne Doamne”.

Peste troienele venite din natură a venit și avalanșa care a măturat guvernul Boc- protestarii din piețe zic că e meritul lor- apoi instalarea guvernului Ungureanu, totul în regie americană, pe care prim-ministrul i-a asigurat că marea schimbare, așteptată de români, nu va schimba nimic în angajamentele supravegiate de dl Franks. Noi disponibilizări se anunță în mineritul din Valea Jiului, mai au puțin și-l lichidează total, în CFR, în administrație, etc. Va mai rămâne mineritul de la Roșia, deocamdată în dezbateri pro și contra. Una, susținătoare a proiectului, afirma că ea vrea loc de muncă să-și crească copiii. Că

nepoții ei și generațiile care vor veni vor respira aerul ceanurizat de lacul de decantare a apelor cu cianură, vor bea apa din pânda de apă freatică infectată, n-o interesează nici pe ea nici pe alții.

Protestele continuă, câteva zeci, uneori sute de oameni, strigă „Jos Băsescu”, „Demisia” pentru că e dictatură, iar ei vor democrație, „democrația” lor, nu a celor 5 milioane care l-au votat pe președinte. Nu-i deranjează pe ei că prețurile la gazele naturale, benzină și la toate celelalte cresc, ei vor „libertate și democrație”, în timp ce marea majoritate a populației nu are alternativă decât „Doamne ferește-ne de mai rău”. În vremea asta în viața paralelă, fericită, a odraslelor îmbogățiților se petrece prin cluburi și discoteci de Valentine’s Day, Dragobete sau alte ocazii, din lipsă de ocupații. Trecutul lor este nesemnificativ, curse de bolizi și adrenalina revărsată trepidant prin gimnastică dansantă, iar de viitor nu-și fac griji, se ocupă babacii de el. Manifestanții nu-și fac nici ei grijă pentru viitor, ei știu „Jos Băsescu”, iar mai departe nu-i duce mintea că dacă Băsescu își dă demisia, puțin probabil sau va fi îndepărtat în stil Dallas, în locul lui va veni altul, tot servil, care-și dă acordul sau semnează tratate cu UE încă din faza de proiect și este la discreția stăpânului, așa cum după Boc a venit Ungureanu. Ceilalți, în marea majoritate, strigă spre cer „Doamne, ferește-ne de mai rău”,

Mai răul va veni, sigur, atâta vreme cât nu face nimeni nimic. Ar trebui ca zeci sau sute de mii de oameni să împiedice înstrăinarea de către guvern a ultimelor active ale statului, a rezervelor aurifere și îndatorarea excesivă a țării. Singura cale de salvare a țării și a noastră este să nu ne obișnuim și să acceptăm răul. „Doamne, ferește-ne de mai rău” nu ne duce pe drumul salvator, cel al propriului curaj. (28 Fb 2012)

Singurătatea

(studiu)

Sub straturi de var și vopsele, pe ziduri înegrite de funinginea vremii și uneori de foc, stau ascunse comori picturale ale creștinismului românesc. Nu știm dacă din necunoașterea importanței icoanelor și frescelor acestea au fost acoperite sau era mai ușor de făcut o pictură nouă, în vremea când tehnica restaurării era necunoscută meșterilor densușieni și nici celor de la care imaginea zidită a Anei ne-a rămas doar în colbul memoriei. Plânge cu lacrimi înverzite de mucegai și vreme zidul știrb care înconjoară biserica și cimitirul din Ostrov (Hațeg) format din plăci masive de piatră, cât statul de om, cu inscripții daco-romane și din care lipsesc din loc în loc pietre fără a li se mai da de urmă.

Aceste gânduri m-au însoțit trecând pragurile lăcașurilor sacre, unde îmi făceam cruce și ziceam ca poetul „Sărut mâna credință străbună” și în incursiunile prin teologia creștinismului românesc, nedespărțită de filozofie înlăturând împreună întunericul din mințile noastre privind căile tainice ale relației dintre divinitate și existența noastră terestră.

Cu multe secole înaintea celor care se întrebau „A fi sau a nu fi” înțelepții de pe aceste meleaguri căutau răspunsul la această întrebare pe vârful Muntelui Kogaion, localizat de unii în triumhiul sacru: Munții Sebeșului, Sarmisegetuza Ulpia Traiană și Sarmisegetuza Regia, în dialog direct cu Dumnezeu. Dacă răspunsurile la întrebările puse direct sau prin solii erau învăluite în mister răzvrățiții trăgeau cu săgeți spre cer.

Viața zbuciumată, plină de întrebări și insomnii, a lui Lucian Blaga, iluminatul de la Lancrăm, îl fac pe filozof să-și rescrie biografia, care seamănă până la identificare cu a călugărului : „Viața mea a fost tot ce vrei, / Câte odată fiară, / Câte odată floare, / Câte odată clopot ce se certa cu cerul” (Călugărul bătrân imi șoptește din prag). Și cum „de nepătruns sunt căile Domnului” și el era încredințat că „eu cu lumina mea sporesc a lumii taină”, adică cu cât știm mai mult cu atât ni se pare că nu știm nimic, iar „cel ce-și sporește știința, își sporește și durerea”. Credința în nemurire (înviere) a apropiatului de Kogaion dăinuie în noi pentru că „Strămoșii care au murit cu sânge încă tânăr în vine / vin să-

și trăiască mai departe în noi viața netrăită” (Liniște). Neliniștea celui „contimporan cu fluturii, cu Dumnezeu” (Cântec pentru anul 2000) este „Să nu se simtă Dumnezeu în mine un rob în temniță- încătușat” (Vreau să joc). „Mirabila sămânță” a cunoașterii sădită de filozof germinează latent, în straiile ei albe și pure, înainte de-a irumpe spre lumină ca florile de primăvară.

Sădită de gânditorul de la Lancrăm în veșnicia satului, „Mirabila sămânță” a încolțit și în mintea unor oameni dintr-un sat de munte din județul în „formă de inimă”, care îi zic cimitirului, dinspre Gruiu Roșu, Dealul Târgului (unicat!), adică cei ce ajung acolo se târguiesc cu Dumnezeu nemulțumiți că „învierea” lor primordială este în buruienile ce le cresc deasupra! Între copertile unei cărți a lui Noica, Țuța, Eliade, Cioran, cel care spre final recunoștea „m-am împăcat cu Dumnezeu” sau Lucian Blaga sunt neliniști, incertitudini, întrebări, răspunsuri și tristețea că n-au ajuns la lumină înainte de sorocul divin. „Frate, o boală învinsă ți se pare orice carte, / Dar cel ce ți-a vorbit e în pământ. / E în apă. E în vânt. / Sau mai departe” (Încheiere).

Uneori ne simțim singuri pe un tărâm de idei, înțelese sau neînțelese, mereu în căutarea luminii și zicem ca filozoful: „Pribeag cum sunt mă simt azi cel mai singuratic suflet” (Stelelor), dar chiar și pentru cei izolați în celule „singurătatea este absolută numai fără Dumnezeu”. Cei ce nu acceptă robia karmei, care nu vor să caute lumina pe căi înfundate ale filozofiei existențiale, care vor răspunsuri la nemărginirile sufletești, la întrebarea divinul- balsam sufletesc? și nu vor să fie „săraci cu duhul” trebuie să poposească în templul spiritualității blagiene, izvor pur de iluminare și inspirație. (19 Martie 2012)

Din Istoria Religiilor

(Studiu)

Religia dacilor

Despre religia strămoșilor noștri, dacii, nu există izvoare scrise pentru că preoții daci interziceau scrierile despre religie și cu atât mai mult nu există o scriptură – sinteză a percepțelor și obiceiurilor religioase. Ceea ce se știe despre cultul dacic este din mențiunile unor iatorici, scrise din auzite, după legende orale sau ca urmare a interpretării obiectelor găsite arheologic în sarcofage, morminte sau pe locul vechilor cetăți și așezări.

Dacii venerau Lumina Discului Solar, se considerau Fiii Luminii, iar sacerdoții daci propovăduiau o religie a optimismului, bucuriei și încrederii în viitor. Credința în Zamolxe a luat ființă în jurul anului 1400 îen după ce Zamolxe, omul, s-a întors din călătoriile lui prin Egipt și Grecia, unde s-a inițiat și iluminat în practici religioase, dar și în știința acelor timpuri. După întoarcerea în Dacia s-a retras într-o peșteră, pustnic, vreme de 4 ani, unii cercetători vorbesc de Peștera Polovragi, apoi recunoscându-i-se calitățile de îndrumător spiritual al dacilor a fost zeificat, presupunându-se că își are sălașul pe Muntele Sacru- Kogaion, localizat în Ceahlău, în triumghiul cetăților dacice dintre Sarmisegetuza Ulpia Traiană, Sarmisegetuza Regia și Munții Sebeșului, iar după alte opinii în Vârful Omul, în jurul Sfinxului, printre nori aproape de Dumnezeu Universal.

Mijlocitor între Zamolxe și pământeni era Deceneu, înțeleptul care sfătuia și conducea regatul dacic alături de rege. Nu existau imagini, icoane la care poporul să se roage, dar în viziunea populară Zamolxe era un bătrân înțelept cu barbă și plete albe și îmbrăcat în straie albe, după care și preoții daci aveau aceeași ținută care simboliza binele și bucuria vieții. Herodot, istoricul grec, cel care scrie că dacii „erau cei mai viteji și dreپți dintre traci” vorbește și despre zeul Zamolxe căruia i se aduceau jertfe umane odată la 4 sau 5 ani prin care un tânăr neprihănit era trimis sol la Zamolxis, fiind aruncat de pe masa de sacrificiu în sulite îndreptate în sus. Despre acest sacrificiu se menționează că a fost făcut o singură dată. Ritualurile zamolxiene se

țineau în sanctuare special construite în afara cetăților și de regulă pe dealuri sau munți.

În codul etic și moral, nescris, al dacilor un tânăr trebuia să fie antrenat ca bun luptător cu fiarele pădurii, lupi și urși, dar și cu dușmanii invadatori, să nu se teamă de moarte pentru că mort în luptă ajungea în împărăția lui Zamolxe. Interesul de familie sau trib era subordonat interesului comunității și regatului. În societatea dacică nu existau ranguri, toți erau egali, singurele diferențieri erau date de liniile de pe căciuli care făceau recunoașterea celor cu funcții publice față de ceilalți, după cum afirmă Mircea Chelaru. Fetele erau crescute în spiritul continuității tradițiilor, a obiceiurilor casnice și de familie, dar la nevoie erau și ele redutabile arcașe. Preoții nu erau numai duhovnici spirituali ai poporului, ei luptau alături de ceilalți și-i încurajau împotriva dușmanilor cotropitori (Vezina este unul dintre ei). Din religia monoteistă dacică, devenită henoteistă, BENDIS – zeița Lunii, a dragostei și maternității, DERZELAS- protectorul sănătății și energiei vitale, GEBELEIZIS- zeul tunetelor, fulgerelor și furtunilor, au fost înlocuiți de ZÂNA ZÂNELOR care conducea alături de ZAMOLXIS, expresie a continuității vieții, de ZÂNA dragostei și fertilității, de ZÂNA Codrilor și izvoarelor, toate protectoare al animalelor, oamenilor și naturii.

În satele noastre din religia dacică s-a păstrat până azi ritualul de botez al apei, pământului, focului, a turmelor și cirezilor de animale săvârșit la începutul lunii Mai de către preoți pe munți, acolo unde sunt sfințite fântânile și animalele scoase la păscut. Se mai păstrează și azi acel joc plin de culoare și vitalitate, călușarii, joc închinat Soarelui și renașterii sub razele lui binefăcătoare a naturii. Se cuvine menționat faptul că în nici o religie supușii nu se răzvrătesc împotriva vreunui zeu, așa cum făceau dacii care trăgeau cu arcurile împotriva lui Gebeleizis, fapt istorisit de Herodot.

Referințe:

- Religia dacilor, enciclopedia liberă.

- Octavian Sărbătoare. Românul s-a născut zamolxian- Sydney, Australia.

- Religia dacilor în lumina descoperirilor arheologice.

Testamentul Zamolxian dacoromân

Credință

- 1) Dumnezeu Suprem este Unul, transcendent, și reprezintă CONȘTIINȚA.
- 2) Zâna Zânelor (Doamna Zâna) este ocrotitoarea vieții oamenilor.
- 3) Zamolxis (Zeul Moș, Zeul cel Bătrân) este ÎNȚELEPCIUNEA, iar Doamna Zâna (Sânziana, Ileana Cosânziana) este protectoarea vieții și fertilității.
- 4) Dualitatea masculin- feminin (Soare- Lună) făcea parte din credința dacilor.

Percepte

Trăiește onest
Nu leza pe nimeni
Dă fiecăruia ce i se cuvine
Respectă părinții

Simboluri în Zamolxianism

Crucea- În centru Soarele și brațele raze
Nu existau icoane sau reprezentări ale Zeităților
Focul Sacru era forma de încărcare cu spirit Zamolxian.

Religia creștină

Este întemeiată pe nașterea și învierea Mântuitorului Isus și răspândită în lume de către Apostoli, în Grecia antică, în Imperiul Roman de către Petru și Pavel, iar în Sciția de Apostolul Andrei.

„Apărătorii credinței” au folosit, în răspândirea ei, săbiile cruciaților (1095- 1188), otrava, pumnalul (și unii dintre Papi au fost asasinați) și arderea pe rug a „ereticilor”. În 1054 are loc marea Schismă după conclavul de la Niceea, în urma căreia Biserica se împarte în Biserica de rit bizantin- ORTODOXIA- și Biserica Romei- Biserica Romano CATOLICĂ.

După Schisma Occidentală Papalitatea se mută între 1378- 1417 la Avignon, iar în secolul al 16-lea începe reforma în sânul bisericii ca urmare a decăderii religioase și morale în rândul bisericii catolice. Sunt

puse în discuție interpretările Scripturilor, controversate pe plan liturgic și sacramental, celibatul Papei și preoților și chiar și autoritatea Papei. Martin Luther este fondatorul protestantismului adoptat de Biserica Anglicană, iar Jean Calvin întemeiază Calvinismul.

Între 1545- 1563 Papa inițiază o contrareformă pentru întărirea credinței și a puterii Bisericii Catolice în care rol important l-a avut Societatea lui Isus- Iezuiții- fondată în 1534 de Sfântul Ignățiu de Loyola. După căderea Constantinopolului în 1453 și Biserica ortodoxă cunoaște transformări, centrul ei de conducere se mută la Moscova care devine „a treia Romă”.

Îdeile iluministe și raționaliste în pas cu dezvoltarea economico-industrială impun o revizuire a dogmelor religioase între creștinism-filozofie, creștinism- știință și a relației dintre creștinism și Stat. Puterea papilor, care numeau și pe regi și se amestecau în politica statelor scade până la separarea bisericii de politică. Revoluția franceză din 1789 a confiscat averile uriașe ale bisericii și mulți preoți și călugări au fost ghilotinați, catolicismul suferind o grea înfrângere.

În Moldova în 1844 și în Țara Românească în 1847 s-a abolit sclavia, sate întregi de „robi țigani”, de „robi mănăstirești” au fost eliberate din sclavie și robii declarați: liberi. În 1863 domnitorul A.I. Cuza obține confiscarea averilor mănăstirești.

Pe fondul divergențelor din Biserica Romano Catholică protestanții caută noi căi de reînnoire a credinței, bapțiștii în 1600 refuză botezul copiilor în ritul vechi al bisericii, iar pastorii, predicatorii și falși vizionari fac să prolifereze sectele separatiste.

În 1700 Metodiștii înființează mișcarea de evanghelizare populară, Adventiștii propovăduiesc a II-a venire a lui Cristos, în SUA Mormonii în a doua parte a secolului XIX își propagă „revelațiile”, Martorii lui Iehova recunosc numai Biblia ca autoritate supremă în materie de credință. Studiul științific al Bibliei prin criticism conduce la ideea de libertate religioasă, separarea bisericii de politică și chiar și Vaticanul admite că Biblia comportă interpretări. Biserica Romano Catholică rămâne totuși cea mai influentă biserică, cu peste 2 miliarde de credincioși.

Studiul documentelor și investigațiile unor scriitori au condus la emiterea unor opinii și ipoteze, unele fundamentate pe baza unei ample bibliografii, despre activitatea bisericii dealungul secolelor. Astfel:

1) Robele templierilor și preoților erau inițial albe, ca și în credința dacică, apoi au adoptat robele negre, culoarea „satanică” (??)

2) Cruciadele în numele credinței au fost expediții de jaf în urma cărora s-au furat documente, podoabe bisericești și a înflorit comerțul cu relicve istorice practicat de biserică.

3) Misionariatul în țări din Africa, America de Sud și Asia a fost suport pentru puterea politică de jaf și instaurare a sistemului colonial.

4) Vaticanul prin Papa Ioan Paul al II-lea a investit milioane de dolari în Sindicatul Solidaritatea din Polonia, începutul căderii comunismului, iar după căderea lui Biserica Catolică a recuperat biserici, mănăstiri, terenuri, averi de miliarde de dolari în „solidaritate” cu noua putere politică instaurată. Milioane de oameni au ajuns în sărăcie, șomaj și la sinucidere pentru că metodele bisericii nu s-au schimbat prea mult când e vorba de avere și putere politică și economică. De la acel Papă care la întrebarea cum deosebim pe „cathari de creștini” a răspuns „masacrații pe toți, Dumnezeu îi va alege pe ai Lui” lucrurile nu s-au schimbat prea mult.

Rămân încă multe enigme ascunse în „Secretele istoriei”.

Religia islamică

Bazele ei au fost puse de profetul Mahamed în urma unor vise-revelații. S-a născut în 570 la Mecca, într-o familie săracă, a rămas orfan de mic și a fost crescut de un unchi al său. Însoțind caravanele a călătorit mult în Siria și Arabia, a cunoscut percepțiile din credința creștină și din credințele triburilor arabe. Prin revelații, susțin islamiștii, Arhanghelul Gabriel i-a poruncit „citește” (el nu știa citi!), iar revelațiile au fost mai târziu scrise și au devenit Coranul, cartea fundamentală a islamului. Ajuns în Medina a fost conducătorul orașului și a inițiat și condus luptele cu triburile vecine care au trecut la noua credință. S-au folosit, ca și în creștinism, supunerea prin forță, înșelătoria și „cruciade” împotriva celor din Mecca, supuși și ei în final. Profetul era și un bun războinic, iar jefuirea caravanelor și a evreilor bogați, aduceau banii

pentru alte expediții. Un pasaj din Coran justifică jaful, ca fiind ceva necesar cum necesare erau și cruciadele creștine, tot de jaf, dar sub disimularea de apărare a credinței. Au apărut și în islam alți profeți și falși profeți, care au scindat credința între suniți și šiiti.

Mahomed, susțin izvoarele scrise, a murit în 632, la 63 de ani. În viața lui terestră a avut concubine, după moartea primei soții, și arabe și evreice, unele minore când el avea 59 de ani, percepțele religiei nu mai contau în fața frumuseții.

În ceea ce le privește pe femei, acestea își ascundeau fața și corpul de priviri indiscrete, un pasaj din Coran îndeamnă „loviți-le” atunci când dau semne de nesupunere, unele au plătit cu viața, dar pentru bărbați poligamia era permisă. Islamul este intolerant cu căsătoriile dintre persoane de religii diferite pentru că orice copil născut este musulman, trădarea lui Alah se plătește cu viața, la fel cum și creștinii sunt avertizați că Dumnezeu este „gelos” și, se subînțelege, nu iartă pe „eretici”.

Religia hindusă

La baza religiei hinduse stă poemul epic Maharabhata scris pe la 1500 î.e.n, scris în sanscrită și conținând aproximativ 200.000 de versuri și texte, cel mai lung poem epic, de câteva ori mai lung decât poemul Ramayana scris și el în sanscrită și considerat text sacru. Este, după exegeți, biblia hindusă care definește 4 scopuri ale existenței omului: intenție, satisfacție, obligație, eliberare, de care depind activitățile karmei (destinul sau soarta).

Religia hindusă grupează aproximativ 1 miliard de credincioși, fiind a treia religie după Creștinism și Islamism. A fost transmisă prin tradiție orală, fără dogme și preoți, iar textele sacre Vedas sunt considerate Legea eternă și reprezintă o sumă de concepte filozofice despre divinitate și viață, cele despre iubire, dragoste și familie fiind descrise în Kamasutra. Între 1000- 600 î.d. Cr. Brahmanii și mai târziu budiștii au completat riturile mantras și textele „fără început și fără sfârșit” pentru că adevărul este etern. Hinduismul pătrunde și în alte țări după 1893 când la Chicago s-a ținut Parlamentul Mondial al religiilor. Baza hinduismului o constituie trinitatea Brahman- Creatorul

(sufletul cosmic e adevărul), Vishnu- conservatorul și Shiva- distrugătorul ciclului existențial, adică divinitate, bine și rău din Creștinism.

Zeul bun, iubitor de oameni, este reprezentat de Krishna în trinitatea Krishna, Vishnu, Shiva. Divinitatea este descrisă ca omniprezentă, impersonală și fără formă. Totuși, alături de venerarea zeilor și făcut loc cultul arborilor, al fluviilor și animalelor, Vaca este animal sfânt, iar visul unui hindus este să facă măcar odată baie în apa purificatoare a fluviului sfânt, Gange. Și în hinduism se găsește credința în Renaștere (reîncarnare) și ritualul sacrificiului de animale ca ofrande aduse zeilor. Social credincioșii sunt împărțiți pe caste: Bramanii, preoții și clericii, Regii cu administrația și războinicii, țărani, comercianții și negustorii în altă castă , apoi servitorii din care măturătorii de străzi nu au nici un drept.

Considerații generale

1) Oamenii, de religii diferite, au trăit în teritorii vecine, așa că au împrumutat unii de la alții credințe și zeități. Iluminații au studiat și adaptat tainele religiilor. În mitologia greacă Zeus l-a omorât pe Cronos, tatăl său. Ilie, după Biblie, era un om aprig la mânie, și-a ucis și el părinții, Dumnezeu l-a înzestrat cu puterea de a stârni tunete, trăznete și fulgere pe care le dirija arbitrar din carul său de foc încât scutura și tronul dumnezeesc, iar Dumnezeu l-a temperat luându-i puterea dintr-o mână și ologindu-l de un picior, după care a devenit Sfântul Ilie în religia creștină (după glasul hd / 21. 07. 2011). Ioana d'Arc a fost arsă pe rug ca eretică, apoi Biserica Romano- Catolică, aceea care a ars-o, a sanctificat-o. În 12 Martie 2000 Papa Ioan Paul al II-lea a cerut iertare pentru păcatele săvârșite de Biserica Catolică de-a lungul existenței sale. Cui ? Urmașilor celor arși pe rug, celor persecutați în închisori ca „eretici”, celor torturați, morți de otravă sau pumnal ? Nu se știe și nici care sunt reparațiile.

2) În toate religiile învierea (reîncarnarea) face parte din credință la fel ca și sacrificarea de animale aduse ofrandă zeului sau zeilor. Mai nou se acceptă daruri, plata în bani chiar și pentru acatiste, să fie primite. Hoții, nu numai din banul public, fac danii, ctitoresc

lăcașuri pentru iertarea păcatelor și își asigură un loc pe pereți, printre icoane. Nici un bogat, nici o biserică, nici un preot nu și-a dat averea săracilor după îndemnul credinței creștine. Traiul bun cu cele lumești este mai sigur față de lumea de apoi, necunoscută.

3) Toate religiile admit existența lui Dumnezeu, unic în monoteism, sau a unui Zeu al Zeilor în politeism. Dacă Dumnezeuul Suprem este Unic de ce nu se unesc bisericile cu credințele lor ? Pentru că nici ele nu împart averea cu nimeni ! În ultima vreme războiul religiilor a generat în unele locuri genocid, iar fanatismul religios a declarat Jihadul ca război sfânt, un fel de cruciadă modernă împotriva „păgânilor”.

Prin Țara Zarandului

Nu suntem prima dată în pelerinaj prin Zarand, nici eu, nici companionii mei de autocar, iar dintre ei foarte puțini nu au fost niciodată. În grabă să ajungem la timp am prins slujba, Tată-l Nostru, Crezul, la Mănăstirea Crișan și după rugile personale toți au așteptat masa de prânz cu pește, mâncare biblică și dacă era asortată și cu o cană de cafea Moca era și mai bine, deși îmbrăcămintea și frigidererele pline de acasă nu-i situau între cei bătuți de soartă. Când unii se îndreptau spre autocar, alții abia intrau la masă și fără grabă au ales oasele de pește printre șirurile de dinți lipsă sau l-au luat la pachet pentru că nu se făcea să rateze bunătate de pește, rece, bogat în fosfor și stimulent medical al înțelepciunii, așa că dictonul latin „Primum vivere deinde philosophare” (Întâi să trăim și pe urmă să filozofăm’’) a rămas valabil.

Pe la Casa lui Crișan nu am mai trecut, cineva a zis că oricum Crișan nu era acasă, se spânzurase la 1785 în închisoarea din Bălgrad ca să nu fie ciopârțit în văzul lumii. Ne-am continuat periplul cultural la Baia de Criș, Muzeul Avram Iancu era închis, doamna era la o festivitate la Țebea, așa că o privire în mănăstirea franciscanilor a fost tot ce s-a putut face, Catedrala Ortodoxă, frumoasă și impunătoare nu s-a vizitat nici acum, nici altă dată pentru că am intrat în UE și ortodocșii sunt minoritari. A pierdut fiecare, pe bănci, pe borduri sau la bar, câte o oră din viață ca și când ar fi trecut fără rost de la alții.

Mi-am amintit, cu răni sufletești nevindecabile, de un profesor de istorie care susține că Avram Iancu era „nebun” („nebuie” folosită intens pentru a lovi în eroul- simbol) și de un scriitor care ia apărarea eroului național afirmând că așa zisa „nebuie” era „teatru nescris” ca să scape de prigonitori. Am atras prietenește atenția că Avram Iancu era prea demn și mândru, deci nu se putea preta la acest „teatru nescris”, dar din neglijența editorului textul a rămas nemodificat. Cum rămâne, domnilor, cu varianta nemodificată dacă pe Harta afișată de Primărie în Baia de Criș cu locurile de interes se poate citi: Avram Iancu cânta seara la fluier, iar lumea se aduna și-l asculta? Păi, se ascundea, ori nu se ascundea sub „teatru nescris” ?

La Țebea, acolo unde plutește în râu și ram, duhul lui Iancu ne-am resfirat pe alei , prin biserică sau la o cafea, nu a fost chip să ne reunim și ghidul să ne facă o prezentare, așa cum s-a oferit, iar după zicerea unuia, am ratat și aici o iluminare culturală, dar am prins Maslu ! adică am plecat la o petrecere ecumenico- culturală, am ratat-o, dar am prins o înmormântare !

Un profesor avea dureri de cap. Ce să fac cu ăștia ? Dacă îi întreb „mă, voi vreți să fiți culturalizați?” o să răspundă în cor , ca la protestele de stradă. Nuuuuu...! Le-a făcut un program de studiu, de plimbare, culturalizare și civilizare și le-a spus: cine nu vrea să spună, îi pun cip în ureche, belciug în nări și mărgelă în buză, toate conectate redirectionat la telefonul directoarei și al mamelor voastre. După o vreme a constatat că nu lipsesc, că învață cu sârg și le-a zis cu satisfacție: ciumpalaci, ați fost îndărătnici și proști, dar acum sunteți mai deștepți ! Să vă intre bine în capetele pătrate: Cultura și civilizația nu sunt opționale !

Prin centrul localităților nici un protestatar, nici măcar unul care să strige vrem să muncim, așteaptă toți creșterile salariale și de pensii promise și avizate de dl. Franks. De fapt boșii financiari, cu picioarele pe masă, cafeaua și whisky sec sau cu gheață alături, se temeau că protestele se pot extinde împotriva lor, așa că i-au transmis prin șpiker (nu-l primesc între ei) : Franks ametește-i, pentru că ăștia au proverbul „pisica blândă zgârie rău”, dă- le ceva măriri, dacă nu de Paști, de alegeri, până atunci le luăm energetica și aurul, lasă-i să se roage la

Dumnezeu cu mila, pentru că ei „muncesc, nu gândesc”, și muncesc tot pentru noi, doar n-o să punem noi mâna pe târnacoape prin galerii.

La întoarcere organizatorul a anunțat programul excursiilor, printre care o excursie la Gyula- Ungaria. O doamnă, multiculturalizată prin telenovele, a exclamat cu satisfacție : Trecem Prutul ! Radio Erevan, ca de obicei, numai „ochi și urechi” a răspuns prompt: O să-l treceți, dar mai încolo! Răspunsul fiind ambiguu, enigmatic, ermetic, a înțeles fiecare ce a vrut. După un sondaj printre neuronii activi și cei în stendbay, la întrebarea „Ce-a vrut să spună?” a rezultat opinia, puțin fantezistă, că la iritările rușilor provocate între americanii de la Deveselu și rușii lui Putin, dacă câștigă rușii atunci mulți dintre noi o să treacă iarăși Prutul, chiar și Obi și Enisei, până nu se mai poate merge !

Ne-am culturalizat destul prin acest periplu de pomină și de odată ne-am iluminat cine-i vinovatul: Jos Băsescu ! (26 Martie 2012)

Omagiu firului de iarbă

Ți-a degerat frunzișele gerul năpraznic, te-au acoperit nămeții uriași, ai îndurat opresiuni peste puterile tale de împotrivire, dar n-ai renunțat la vise. Te-au călcat cizme, roți gigantice și chiar șenile, dar câțiva stropi de apă vie din lacrimile de rouă ți-au dat puterea de a renaște, iar acum, împreună cu frații tăi, ai recucerit pământul, văi și dealuri se bucură de puterea voastră și de sănătatea pe care ne-o insuflați și nouă prin respirația voastră.

Se pregătesc sub baghete dirijorale trubadurii Cri- Cri să-ți aducă, ție, fir fragil dar invincibil, omagiu prin imnuri de bucurie și slavă. Și noi, oamenii, îți aducem omagiu, firule drăguț de iarbă, pentru tăria ta de a renaște, pentru bucuria pe care o dăruie sufletelor noastre, pentru că ne amintești prin demnitatea și curajul tău că Învierea nu este un mit, este o realitate și te rugăm dă-ne măcar puțin din tăria ta când vijeliile te pleacă, dar nu te înfrâng! pentru că te tragi din „mirabila sămânță” a „veșniciei născută la sat”, pe dealuri, văi și care nu va avea sfârșit. (6.04.2012)

„Yes” sau „Îhî”

Cei care au trecut în istorie pe la noi și-au arogat dreptul de protectori, deși nu l-a cerut nimeni, au fixat „taxa de protecție” și au luat, pe lângă ea, grâne, aur, uraniu și tot ce le-a căzut în mână, chiar și ce nu le trebuia pe moment, pe principiul „nu se știe niciodată” când vor folosi. Uneori semnav câte un proces verbal pentru ce luau, chiar și pentru teritorii, după modelul șervețelului cu 90 % interese rusești. Vechii staliști, defectați de odraslele lor care au sărit gardurile, se bucură că noii „protectori” ne lasă în „fundul gol”. Cum zicea Patapievici, ni s-au „pișat în cap turcii, rușii ...”, abia ne uscăm gura la Călugăreni..., dar până acum nu i-a întrecut nimeni pe americani și cu gâttele plin, ochii bulbucăți, și fără time-out, Băsescu și Ungureanu la întrebările : ne dați, electrica, aurul, nucleiară, nu pot răspunde, aprobă din cap și zic „Îhî”. Omul cu pantofii găuriți nu știe nimic despre „privatizarea” Cuprumin, FMI n-a cerut așa ceva (?), adică vine o firmă de 3 lei și ia cel mai important zăcămint de cupru din Europa, dl Franks nu știe nimic, nu-și mai aduce aminte nici cum a sărit în sus când Boc a zis „să facem contracte cu chinezii pentru autostrăzi la 2,5 milioane euro pe kilometru”.

Probabil că nu știe nimic de firmele americane care au terminat de prospectat Texasul, Mexicul, Kuweitul, Irakul și se îndreaptă spre Iran și nici de Chevron cu prospectarea și exploatarea gazelor de șist, contract semnat pe șest de ai noștri guvernanți cu clauze ascunse, pentru câteva mii de kmp. Se întoarce pe toate fețele demisia ministrului Lazlo Borbely de la mediu, că el nu ar fi dat aprobarea de mediu. Aș ! Se împiedică Franks și Chevron de Laszlo, udemeristul ! care ar fi fost șantajat de DNA, dar cu cei 700.000 de euro pentru care nu poate balmăji o justificare, nici în română, nici în maghiară, cum rămâne? Cum rămâne cu „trafic de influență și fals în declarațiile de avere, în formă continuată” ? În ceea ce privește acordurile de mediu pentru Roșia Montană și Chevron că nu ești convins că respectă normele de mediu, domnule Laszlo las-o mai moale. Cine vă crede că matala și Orban, primul ministru ungar aveți coșmaruri „ioi, ioi, se deșertifică Munții Apuseni, voi care vreți deșertificarea întregii României, începuți cu dealurile și munții din Harghita și Covasna ?

Problema

voastră e că n-ați găsit, UDMR-ul și Ungaria o firmă ungurească să se asocieze cu Glod Corporation sau să o elimine din afacere, iar cu „fracturarea hidraulică” mulți o să-și mai fractureze gâtul dacă se „asociază” DNA-ul în afacere!

Tot atât de falsă, ca și legarea demisiei lui Borbely de neacordarea avizului de mediu, este și aserțiunea pe unele televiziuni că „pedeliștii privatizează pe ultima sută de metri ce a mai rămas pentru că alegerile le vor pierde”. Păi, de ce nu privatizează sediul lor din aleea Modrogan, celelalte sedii și vilele personale pentru că oricum vor îmbrăca uniforma portocalie din unele închisori americane? Nu, domnilor ! Este falsă aserțiunea. Pedeliștii cu Băsescu și M.R. Ungureanu sunt cu capul în hârdăul cu pișat american, ținuti ferm de ceafă, și nu mai pot răspunde la întrebarea „ne dați?” decât: unul „Yes”, iar celălalt „Îhî”, după care răspunsurile alternează. (7 aprilie 2012)

Perspective

Într-o zonă în care mineritul se transmitea din tată la fiu, lemnăritul era artă pentru obiectele casnice, creșterea animalelor era sursă de bunăstare, s-a instalat sărăcia „durabil”, după un termen drag politicianilor. Perspective ? Nici una! A spus-o Băsescu (nu-i mai zic domnul președinte pentru că nu merită!) în seara de 10 Aprilie la TV să audă toată națiunea „România nu are resurse să creeze locuri de muncă”. Nu l-a întrebat nimeni: sunteți președinte de 8 ani, ați îndatorat țara și pentru generațiile viitoare și nu ați construit cu guvernele voastre nici o fabrică nouă de produse industriale, de larg consum sau de produse agricole, care ar fi adus, prin vânzări, bani la buget pentru alte investiții, ar fi făcut concurență sectorului privat, dominat de marile companii străine cu datorii la buget reeșalonate, evazioniste, care concediază individual sau în bloc salariații, închid și se mută la alți fraieri, de ce? O țară fără un puternic sector de stat nu are nici o șansă de dezvoltare.

V-ați transformat în propagandist în slujba intereselor companiilor americane cărora le dați Roșia Montană, CupruMin și exploatarea gazelor de sist și dacă nu se dau avizele de mediu ne

așteaptă procese grele. Cine a semnat în numele țării acorduri sau convenții? când numai Parlamentul are calitatea de a decide asupra bogățiilor României. Inse și inși, în soldă la Gold Corporation, tipă că „oamenii din Roșia Montană nu vor decât să lucreze”. Pe ei nu-i interesează că vor lucra în condiții de sclavie față de minerii din alte zone aurifere, că vor rămâne haldele de steril ceanurizate, extragerea aurului, argintului, a metalelor grele se va face în alte țări și statul român nu va mai ști ce cantități s-au extras încât să-și calculeze redevențele, și așa nesemnificative, că se va strica armonia culorilor și apele freatice, pentru că rațiunea pentru ei este dată de arsurile gastrice, nu de creier și minte. Ceea ce nu știu cei care „nu vor decât să lucreze” este faptul că boșii din spatele companiei vor aduce utilaje performante și de înaltă tehnicitate cu personalul aferent, iar roșienii vor lucra tot la roabă și lopată, ca să nu-și prindă degetele și urechile.

Dacă țara nu are resurse financiare să creeze locuri de muncă atunci se poate împrumuta la FMI sau Banca Mondială, împrumut numai pentru investiții și dezvoltare, doar că aceste organisme financiare nu acordă astfel de împrumuturi, pentru că o țară cu producție de bunuri industriale, de larg consum și agricole, nu mai are nevoie de împrumuturi externe, pentru că banii investiți se întorc la buget și cu un oarecare profit.

Ar mai fi posibilă o asociere cu o firmă specializată, poate chiar Gold Corporation, dar țara să dețină 51 % din acțiuni și controlul asupra extragerii, prelucrării și vânzării metalelor obținute. Și în sfârșit ar mai fi o subscripție publică în conturi la bănci cu titlul „Salvați Roșia Montană”. Numai că firma canadiană deține acum terenuri și case cumpărate de la oamenii pe care i-a mutat într-un cartier din Alba Iulia. Problema e: firma respectivă este proprietară pe sol, dar bogățiile subsolului? Se aplică legea Vestului sălbatic, unde proprietarul își instalează propria sondă sau își deschide propria mină? Dacă este așa atunci și această posibilitate rămâne pur teoretică, la fel ca și celelalte, pentru că RMGC nu va renunța niciodată la acordurile sau concesiunile obținute. Așadar, perspective: zero! Mai mult decât atât, băieții „deștepți” al FMI și BM, cu firme de familie și „afaceri în stand-by”, fac și vor face presiuni și amenințări „cu procese costisitoare” dacă nu li se dă liber la exploatare. Tot niște „băieți deștepți” de peste Ocean

(acolo sunt mulți pe mp!) vor lua și Roșia Poieni (le place zona!) și gazele de șist (pe șest, cu clauze invizibile) și producerea și distribuția de energie electrică. Să construiască ei un baraj, o hidrocentrală, asta nu, pentru că pe șantier e viața dură, dar luate pe degeaba e OK !

Și totuși, ce-i de făcut, pentru că nu-i suficient să strigăm „ajungă atâta carne la vulturi din mana bieteii țării și truda noastră” ? Renegocierea tuturor contractelor, desecretizarea și supunerea lor dezbaterii publice și aprobării Parlamentului este singura opțiune. Se aude „propagandiștilor” (plătiți sau voluntari) ? Se aude „propagandistule șef” și voi de la FMI și BM ? Apoi vom vedea perspectivele! (20 Aprilie 2012)

Comisioane

Înainte de 89 cu un pachet de Kent pe la doctor, o cafeluță pe la o secretară să bage mai repede la semnat o adeverință sau un whisky pe la vreun directorăș rezolvai multe treburi. Toate erau de contrabandă, doar nu erau în alimentară ca acum, țigările lângă alimente în orice butic. După, așa zi-sa revoluție, au venit flămânzii din Occident și Orient, cu buzunarele goale, și sesizând „oportunități” de afaceri au început cu verzișori să urgenteze aprobările pentru că cei rămași să ducă la apă cămilele așteptau diplomatul cu dolari. Alții, mai versați, au pus ochii pe fabrici și combinate și au ajuns direct la ministere, directori , miniștri și prim ministru cu oferte generoase în conturi ascunse și vacanțe prin insule înșorite pentru că se liberalizase totul, inclusiv peșcheul, matabișul, pour boire-ul și comisionul. De fapt veniseră cu lecția învățată de pe la ei, pe care au extins-o pe principiul : osiile și roțile neunse scârțâie și încetinesc mișcarea. După ce au luat combinatele au vândut utilajele, clădirile și fierul , că tot era industria românească „un morman de fiare vechi” și cu milioanele de dolari și-au luat tălpășița.

Lumea a început să strige „nu ne vindem țara” , dar având încredere în guvernanți i-au lăsat să guverneze asigurându-i că „noi muncim nu gândim”. Când s-a îngroșat gluma cu privatizările și retrocedările, celor cu „nu ne vindem țara” li s-a răspuns cu sintagma „Patriotismul este ultimul refugiu al canaliilor” a lui Benjamin

Franklin, care evident că se referea la alții, nu l-a patrioții americani care luptau împotriva suzeranității britanice.

În ultima vreme niște invitați pe la televiziuni, „analști” și vechi afaceriști pe milioane de euro cu statul (mereu aceeași) bagă unora în cap că PDL-iștii vor pierde alegerile (corect până aici!) și dau tot ce se mai poate din averea țării pe comisioane (fals!). Pe la noi timpul comisiunilor a trecut. Să dai comisioane, când poți să iei degeaba, pe principiul biblic, actualizat: „Cere și ți se va da” este un non sens. Dacă, totuși, nu obții ceea ce ai cerut din „spațiul aerian, terestru și al subsolului”, încă proprietate guvernamentală” atunci intervine FMI și Banca Mondială împinse de marile companii din spatele lor. Comisioane, probabil, se plătesc, dar nu la ai noștri, se plătesc, lui Franks să-și ia pantofi, ambasadorului american la București să-și ia o fermă prin locuri însoțite, pentru că „times is money”, iar timpul și „asistența în afaceri” înseamnă și mai mulți bani.

Se vorbește prin târguri că Franks merge prin alte părți să-i „fericească” și pe alții, nu înainte de a face pe la guvern o nouă „evaluare”, adică „ce v-am spus și ce-ați făcut?”. Dacă și MRU zice „să mai vedem, să ne mai gândim” va fi trimis la plimbare ca și Boc, dar nu e cazul pentru că el de-aia a fost pus acolo.

Și cum nu vor primi nici măcar ceva comisioane punem o întrebare lui Băsescu și Ungureanu: Când vă priviți în oglindă și vedeți două vuvuzele în slujba marilor „căutători de comori” roșiți de rușine? (23 Aprilie 2006)

10 Porunci

(Decalog modern)

S-a deschis oficial campania electorală pentru alegerile locale din 10 iunie. Aspiranții la fotolii și la viitoarele fonduri de administrat, își lansează „programele” și „proiectele” asortate cu promisiuni îmbrăcate în straie multicolore, cu paiete, strasuri și diamante false, încât alegătorul nu mai distinge adevărul de minciună. Toți ne asigură că vor fi „în slujba cetățeanului” , „cu fața la cetățean” (sintagmă tembelă!) adică nu-l vor asculta pe petiționar din mersul spre limuzină, ci față în față, în biroul luxos, ceea ce nu însemnează că și fac ceva pentru lacrimogenul cetățean. Și dacă sunt în slujă cetățenilor atunci să ia aminte că noi avem dreptul să le cerem ce să facă (nu să facă ce vor ei) și le formulăm în 10 Porunci:

1) Să nu ne mai priviți prin ochelari roz pentru că și pentru noi și pentru țară situația-i albastră. FMI- ul și UE n-au nici un interes să ne scoată din criză, dimpotrivă, ne mențin în dependență de capital și ca piață de desfacere.

2) Cei aleși la locale sau parlamentare să-și dea demisia din partide pe durata mandatului, să nu mai fie sub comandă partinică, ci numai în slujba alegătorilor, conform conștiinței și moralității proprii.

3) La investirea în funcție se introduce ca parte din jurământ pe Constituție (pe Biblie nu-i obligatoriu pentru ateii) jur să nu-mi bag mâinile până la coate, rectificăm: „jur să nu-mi bag mâinile deloc în banii publici și să nu fur”.

4) Se interzice migrația de la un picnic partinic la altul mai gras. Cei care cred că se pot sustrage acestei porunci vor fi demiși de Forumul Alegătorilor din colegiul respectiv.

5) Vor fi demiși și „rătăcii” care nu țin cu poporul și dau bunătățile țării străinilor, cadou sau cu plată în cont personal parolat.

6) Vor fi cel mult 300 de parlamentari (deocamdată) într-o singură cameră pentru că avem tradiție în Sfatul Țării, nu în bicameralism. Cei prinși cu afaceri colaterale, în conflict de interese cu ale țării, vor sta tot într-o cameră (celulă). Toți!

7) Tot în aceeași cameră vor sta și avocații și judecătorii care amână procesele până la prescriere.

8) Se interzice în parlament și birouri folosirea celulelor, dormitul sau leaptopurile cu conectare la liniile fierbinți, exceptând cazurile cu redirecționare automată la soții.

9) Se interzice sintagma „critic de profesie” (Gică contra) și chiar și „critic ocazional” după cum sunteți la putere sau pe tușă, dacă nu aveți nimic „de pus în loc”. Se interzice și sintagma „10 greșeli ale României”. România, adică noi, n-a făcut greșeli. Le-au făcut înaintașii și înaintașii înaintașilor voștri.

10) Rezemați-vă și voi (cu capul în palme) de „Zidul plângerii”, de cel al așteptării și disperării, renunțați la privilegii ca semn al solidarității cu cei în slujba cărora sunteți și împreună să privim răsăritul de soare.

Acest pamflet executiv (decalog modern) a fost redactat în Forumul Alegătorilor, după opinii libere în Agora, de către cei nedrogați cu „democrație”, „libertate” și „o țară bogată se face cu oameni bogați”. Addenda (paragraf ascuns): În ceea ce ne privește pe noi, cetățenii, considerați „indivizi” întrebați doar din 4 în 4 ani „cum o duceți” (unii n-o mai duc!) îi asigurăm pe aliați că suntem indivizibili politic de acum înainte, că citim și dăm mai departe cântând „Deșteaptă-te Române”. (12 Mai, 2012)

Mascarada hunică

Împotriva României tot timpul mințile diabolice ale ungarilor inventează ceva cu iz de ouă clocite și iredentism, ceea ce nu au curaj să facă în Cehia, Slovacia sau Serbia pentru că acolo li se dă scurt peste rât, iar cine nu vrea să învețe și să asculte slujba în latină sau limba oficială a țării este trecut la analfabeți. Reînhumarea Duminică 27 Mai 2006, a resturilor găsite pe nu se știe unde ale lui Nyiro Josef la Odorheiu Secuiesc, adică în „pământul natal”, deși istoricii unguri recunosc faptul că ungurii au venit aici și, deci, nu e pământul lor natal, care e la mii de kilometri în Deșertul Gobi și la poalele Altaiului, de unde și-au pus șatrele în mișcare izgoniți de către celelalte triburi pentru că ocupația lor era jaful, a învolburat iarăși apele în „reconcilierea româno- maghiară” care este o sintagmă inventată de ronțăitorii

politicieni români și unguri, reconciliere care nu se va face niciodată pentru că nu a fost vreodată „conciliere”.

Nimic din ceea ce scornesc și fac ungurii prin Transilvania nu se face fără binecuvântări budapestane. De data aceasta binecuvântările și incitățile au fost aduse și rostite de președintele Parlamentului ungar, insul Kover Lazslo, care ne-a blagoslovit și pe noi și guvernul prin declarația lui: „guvernul român a dat dovadă de comportament neprietenos, necivilizat și barbar”, iar reînhumarea interzisă de guvernul Ponta a stârnit „o serie de reacții isterice, paranoide și comice”. Nici un cuvânt despre sălbăticia ungarilor de la Ip și Tresnea, când oamenilor înghesuți în case sau biserici li s-a dat foc, nici un cuvânt despre milițianul ucis în 1989 și băgate în gură organele genitale, culme a civilizației maghiare, nici despre acel Barna care a spânzurat pe Avram Iancu, doar tunete și fulgere verbale în apărarea lui Nyiro Josef, pe care Radu Ioanid de la Muzeul Holocaustului din New York îl taxează scurt : fascist cu contribuții directe în guvernul Horty pentru trimiterea evreilor spre exterminare în lagărele morții.

Televiziunile au găsit imediat apărători români ai ungarilor care au afirmat „suntem în campanie electorală și totul este un joc de imagine pentru electoratul maghiar”. Tot joc de imagine a fost și spânzurarea eroului nostru național sau când președintele le-a spus ungarilor la Balvanyos, „niciodată” nu vom accepta enclavizări pe criterii etnice. Realitatea Tv și Antena 3 au afișat „Băsescu huiduit în secuime” pentru că realizatorul nu a înțeles că a fost huiduită și mă-sa și ta-su și întregul neam românesc. Când președintele a propus regionalizarea administrativă, probabil cu efecte de reducere a administrației, dar singurul mod parlamentar de spargere a buboiului Harghita- Covasna, prin alipirea la județe diferite, mai mult au țipat românii împotriva proiectului, decât ungurii. Curios că nici peremiștii n-au văzut clar, nu l-au susținut pe președinte, au ținut-o și o țin și acum cu „bețivul național”, „bolnavul național”, așa cum au ținut-o, până la greață, cu „Văcăroiu, votcă”. Mă întreb dacă există vreun proiect de interes național pe care să-l susținem toți, putere, opoziție și cetățeni neafiliați politic?

Țipăm din când în când: „instituțiile statului să-și facă datoria”. Iată că de această dată poliția, jandarmeria și procuratura și-au învins

teama, au controlat toate mașinile spre Odorheiu Secuiesc, au găsit „urna” expedită de la Budapesta, dar goală și au dovedit astfel „mascarada hunică” de prostire a ungurilor săraci cu duhul. Ungurilor udmeriști le ard ficații, nu pentru sărăcia etnicilor lor care votează ca țiganii, pe cine le spune bulibașa, ci pentru că Ponta le-a spus „nu ne vom alia niciodată cu UDMR- ul”, i-a trecut în opoziție, au pierdut funcții, influență și bănet, și dacă prim- ministrul se ține tare, este posibil să fie întrebați și despre averile personale. În ceea ce ne privește nu mai acceptăm anomalii ca într-un județ cu 5 % maghiari, prefectul și funcțiile importante să fie deținute de unguri și cerem guvernului să facă lumină în cazul Barna și în cazul atacului terorist, cu coteluri molotov, asupra casei memoriale „Avram Iancu” din Tg. Mureș.

Învingețivă tema le zic guvernanților, nu mai invocați „ce va zice UE și ce imagine vom avea” pentru că spune o maximă „sunt atâția anonimi în lume pentru că trăiesc în virtutea imaginii pe care o au alții despre ei”. Despre infamia Barna, mascarada hunică și despre atacul terorist unguresc trebuia să se audă de la UE în Hong Kong, dacă MAE apără țara și neamul românesc, dar la reuniunea Consiliului Europei din aceste zile de la București, la întrevvedereea dintre Băsescu și primul ministru ungar Victor Orban nici măcar nu a fost abordat subiectul. Tot cu capul în nisip ca struții, domnilor Băsescu și Ponta? În ceea ce ne privește pe noi, românii, nu facem caz că suntem majoritari, dar ca cetățeni ai acestei țări „vrem să trăim în pace cu toți cei ce vor și ei acest lucru”. (3 Iunie 2012)

Poezia și proza scriitorului ION MĂRGINEANU

O strofă sau poezie a lui Ion Mărgineanu nu poate fi citită în tramvai sau autobuz în mers, pentru că descifrarea sensului, a gândului autorului și a mesajului, supra- metaforizat, cere liniște și meditație.

De la poezia de dragoste din „Ia-mă cu tine” (1994) la „Draga mea este a mea / oricât ar tuna, fulgera!” și „Dragă Maria, să ne trăim / dragostea cât mai simplu / la un capăt de floare Tu, / la celălalt Eu!” declarată pentru Maria, floarea- soarelui din casă, și pentru floarea- soarelui din ghiveciul de pe balcon, cea care înlătură întunericul din

visele nocturne ale poetului și îmbracă fiecare răsărit în roua pură a dimineții, reamintindu-i că „vine din pământul rural / al cuvântului”, la revolta zamolxiană: „Prea stai, Doamne, la o parte / Tot împins de uscăciune. / De urâtul ce se-mparte / Îngeri gem în Rugăciune” și „Doamne..... / Stai în sânge dalbă pată / Bei doar anii mei ce pier”, metafora servește unui protest împotriva „urâtului” instalat pe pământ și în vorbire, față de care poetul nu este imun pentru că și „ninsoarea se revoltă”.

Lcturând câteva dintre multele volume de poezie apărute după debutul din 1970 cu „Asfințit de vise” și continuate până la aparițiile mai recente cu: Se-aude frigul friguind (2007), Sufletul mai are de vândut ceva (2009), Și omul, Dumnezeu prescurtat (2005), Moartea se bucură de imunitate (2011), și reținând:

„Cât cer se prăbușește iar / Să se-nece în pământ /...../ Acest meticulos calvar / Al izgonirii ca înfrânt.

Doamne, nu dormi niciodată // Stai în sânge dalbă pată / Bei doar anii mei ce pier.

Nu mai am trup pe bulevarde / e doar frunzișul unui calendar / care mereu se stinge, arde / frivol meniu al unui vechi calvar.

Să bată palme cu-n înfrânt / Spânzurătoare din cuvânt;

Tragem de aceeași rană / infectată cu pământ / m-ai plantat în ea ca hrană / mă culegi ca pe-un înfrânt” :

cititorul și-ar putea imagina că poetul este un pesimist. Impresia este aparentă, cu zi și noapte, pentru că omul jovial, sociabil, mereu cu zâmbetul pe buze și „șotii” metaforice în glas atunci când vorbește cu prieteni sau mai puțin prieteni, este un luptător care face din cuvânt „deal și munte”, deși literele lui sunt „doar coline”. Pesimist, Nu! Dezamăgit, da! Pentru că nu poate lăsa din mână lancea cu care despică dualitățile: moralitate- imoralitate, dreptate- nedreptate, adevăr-minciună, valori- nonvalori, folosite aleatoriu în viața țării, cetății sau comunității. Îl dor durerile satului și orașului cu oamenii lor „nelocuibili” pentru care aprecierea „Cetățean de onoare” nu va exista niciodată. Îl dor „răni nevindecate” și îl dor rănilor țării și ale noastre, a tuturor:

Rănilor țăranilor- Rugăciuni / Ce nu mai ajung la Dumnezeu / Duhoare politică.

Nici o răsplată la șerpăre / Doar un desen cu cap de mort / Un sat împins
să stea-n sertare / Cum frica-n porii unui cort.

Pământu-i lacrimă-n pridvor / Duhoarea legii îl deprimă / Virtuțile se
scurg pe pâraie și hărți / Iubirea parcă-a devenit o crimă.

Doamne ai un fel anume / de-a-ngrădi pe deal Cuvântul;/ Mai întâi îl
scoți în lume / Groapă-i sapi și-nchizi mormântul.

La modă verbul a desfrunzi / Monoton, săltăreț, bicefal / Fular la gâtul
cetății.

Și iar vai de cei ce, vai, / Stârnesc focu-n Iad și Rai!

Maestrului metaforei și cuvântului i-a sorocit destinul har, iar el i-a spus
zbuciumul sufletesc, în Limba Română, lui Dumnezeu:

„Doamne, până când murim / Tot merem și tot venim”, iar morții:
„Moarte nu te bucura / prăfuidu-mi lacrima” pentru că :

Nu există poem terminat / Doar punctul pus sau nepus / Pe care
se reazemă revolta din cuvinte / Să poată pagina păși mai departe.

Se subînțelege, pagina ca sevă a vieții, a existenței.

Pentru a vorbi de proza domnului Ion Mărgineanu să mergem
mai întâi pe firul cronologic al aparițiilor editoriale.

Romane:

Candoarea speranței (1995)

Oameni nelocuibili , vol I (1996), Vol II , Vol III

- Patru dureri (2005)

- N-am un titlu pentru dragoste (2006)

- Teama dintre două inimi sau Oameni nelocuibili, vol IV(2009)

Te rog trăiește sau Oameni nelocuibili – vol V, (2010)

Geamul spart al inimii (2011)

Povești, povestiri, legende– 15 volume

Retipărite răni (2011)

- Dramaturgie

Antologii

Cântece de duminică , Alba Iulia în lirica Unirii (cu Ion Buzași), (2003)

Avram Iancu, Eroism și Jertfă, (2003)

Alba Iulia sala Unirii (2006)

Semințe și lance (2010)

Dicționare

Oameni din Munții Apuseni (2005)

- 100 de români ai Marii Uniri , Vol I, II (2005, 2006)
- Universitarii noștri- permanențe ale spiritualității românești
- Modestia ca floare de leac (2011)
- Caietele Blaga, cu Mioara Pop, (2011)

Sute de articole (pe teme sociale, istorice, culturale), însemnări, prezentări de cărți, critică literară, revistele Pașii profetului, Sebeșul (Festivalul Blaga), Congresul Spiritualității Românești, articole întru susținerea românilor din diaspora.

L-am putea „acuza” pe poetul și scriitorul Ion Mărgineanu de „rele tratamente și persecuții față de cuvânt” căruia nu-i permite mișcări haotice, capricioase în pagină, el are locul lui bine determinat de cerința expresivității maxime.

În romanul „Oameni nelocuibili”, ajuns la al IV-lea volum (1997),. întâlnim personaje a căror principiu este „slugărnicie”, (termenul „lichele” le displace), față de ștabii, incuți, incapabili, sădiți politic (în comunism sau democrație) în fotolii de decizie: economică, socială, culturală, care execută „ordinele de sus” , iar față de subalterni au accente tiranoide (Răspunzi cu capul! - Comisarul...).

Peste suferința celor ce „Stau la marginea cuvintelor Viață și Moarte” (Final nedeschis) și realității amare: Eu lucru cu ziua... Ce-i pasă primarului, vecinului... Acuma-i care pe care... (Oameni nelocuibili IV -Apocalipsa) scriitorul mărturisește „aștern metaforele, ninge cu pietre”.

Câtă diferență între niște „nelocuibili” de sentimente umane și candoarea iubirii dintre doi liceeni, marcată de cetitudini sau îndoieli, pe care-i urmărim cu toată dragostea și amintirea tinereții noastre.

În „Retipărite răni” vindicate sau nevindicate de cei responsabili, au fost reunite Picăturile de cerneală, articole publicate de-a lungul anilor în Ulpia Jurnal, cu tematică socială, culturală, de atitudine civică și pe teme istorice, capitolul „Istorie rănită” încheind de fapt volumul. Să mai amintim jarul, menținut nestins de scriitor, al cultului lui Horea, Avram Iancu, Eminescu, Lucian Blaga, Bisericii străbune, al Blajului istoric și Școlii Ardelene.

În ansamblu (abordată aici selectiv) toată creația literară a lui Ion Mărgineanu, poezie- proză- antologii- dicționare- culgeri folclorice, este un snop de spice spiritual hrănitoare pentru minte și inimă, pentru

români și românități, iar „nelocuibilii” să nu uite: „ninge cu pietre”, „Și iar vai de ce-i ce, vai / Stârnesc focu-n Iad și Rai”. Noi, ceilalți, să ținem minte metafora cu sclipiri diamantifere a maestrului, ca floare de leac a sufletului: Când vorbim de Limba Română, să vorbim cu literă mare! (Ion Bedeleanu)

Cireșele

(Pamflet cu valabilitate sezonieră)

Nu cu mult timp în urmă le-am văzut atârinate de crengi sau ascunse printre frunze și ramuri în grădina unui prieten. Le-am întrebat, cu dragoste sufletească și mângâiere în glas: „În ce clasă sunteți?”. N-au răspuns, s-au ascuns și mai mult, timide, printre crengi și frunze, erau la grădiniță în Grădina unui sufletist, dar îmi surâdeau uneori din balansoarul în care le legăna un vânt prietenos.

Mai târziu le-am întrebat „ce mai faceți”? S-au înroșit în obraji, dar le-am văzut mari și îmbietoare, crescute cu dragoste și protecție de rădăcini trainice în izvoarele limpezi, hrânite de ramuri și frunze și de timpul Cireșar. Crescuseră în ciorchini, cu alte surate la un loc, și cu câteva frunzulițe verzi atârinate în plete, iar acum râdeau, ca niște fete vesele pe stradă, ieșite de la serbarea de majorat, la noi stând la taifas pe platoul de pe masă. Ne-am bucurat de bucuria cireșului care le-a crescut și ocrotit, ca un părinte iubitor, iar acum ne chema să-i împărtășim bucuria luând, fără intermediari, direct din pom.

Nu eram singurii care ne serveam după pofta inimii din frumosele buchete. Vrăbiuțe, grauri, sticleți, pițigoii, sturzi, gaițe gălăgioase și țărci, în alb și negru, ocupaseră etajele superioare, se certau, și prin triluri chemau pe altele: Veniți, aici sunt mai coapte. Zburau în stoluri când pisica sărea prin crengi după ele și râdeau de ea din copacul vecin cum își lungea buzele necăjită. De fapt și pisica, abia trecută de câteva luni de vârsta de pui, a preferat să le lase în legea lor după ce a căzut odată cu botșorul în iarbă. Dimineața, chiar și puișorii care moțăiseră cu grijă prinși cu gheruțele de crenguțe să nu cadă, se prindeau în corul general, cântând fiecare pe limba maternă, mai corect sau mai fals, pentru că nu stăpâneau încă notele muzicale.

Seara s-a lăsat o liniște generală în așteptarea rezultatelor de la alegerile locale din 10 Iunie. Pedeliști, Useliști și independenți se pregăteau să ia cireșele de pe tortul festiv, când a explodat bomba artizanală plasată de Crin și Ponta sub fotoliile pedeliste: USL-ul a câștigat detașat, a luat cireșele de pe torturile proprii și chiar și cele de pe coliva PDL-istă, ornată cu sânge de Udrea, Anastase, Ridzi și Plăcintă, pe care pedeliștii (unii dintre ei) le-au ținut în brațe (și funcții) cu costuri mortale. Dacă aceste „gălăgioase” atoateștiutoare și făcătoare erau „ușuite” mai demult, astăzi pedeliștii n-ar mai fi umblat numai după resturile de cireșe de pe jos. Și cum președintele Boc, cu întregul Birou pedelist de conducere și-au dat demisia, așteptăm neutri (nu le săpăm groapa, și-au săpat-o singuri) pentru că sunt „aerieni” și în „pom” să vedem care mai „cad” Duminică, după slujba de la Bserică și alegerea noii conduceri. (16 Iunie 2012)

Vizionari

„Voi, românii, când ați avut conducători vizionari, adică niște clarivăzători în viitor, n-ați răbdad de foame și sete, ați prelucrat lemnul și fierul, ați făcut podoabe din aur pe care l-au râvnit vestalele din Roma și le-au zis romanilor „V-ați lins pe bot până nu ni le aduceți”. Imediat m-am gândit la frumusețe de brățări dacice, pentru care au început războaiele daco- romane și pe care orice „mâțulucă” din ziua de azi și le dorește. „Mărite Rege I-am zis statuii lui Decebal dantelată în stâncă la Clisura Dunării, ca pavază contra nemerniciei și invaziilor, dar n-am apucat să termin pentru că a fulgerat, drept semnalizare, apoi a tunat Decebal: Trebuie să vă hotărâți: Sunteți urmașii Romei sau urmașii mei! „Urmașii tăi, pentru că mă trag din „Dacii liberi”, adică atât cât se poate, dac liber în cuget, simțire (la unii nesimțire), credință și drag de țară și neam”.

„Că veni vorba de țară, voi pe unde sunteți azi, că noi eram din Carpații de la Nord de Maramu și Balcani la Marea cea Mare, nu primea nimeni ajutor de șomaj sau social, fără să facă nimic, doar să bea cidru și vin la umbră. A venit unul pe la noi că el ne face cosoare, săbii încovoiate și lănci cu agățător cu care trăgeam pe dușman în bătaia cosorului. I-am zis : fă-le, dar pe încercate! că era investitor. Când a

terminat prima, că trăia bine și a tras de timp nerespectând contractul verbal, i-am zis: acum la probă! A luptat cu unul de al nostru care l-a înngenunchiat și aștepta semnalul meu: degetul în sus sau în jos, cum făceau Împărații romani. Eu am făcut semnul în sus și cei ce nu știau cutumele romane au înțeles să-l spânzure. Am țipat la ei „mă, ce faceți?” și dându-și seama de greșală îl trăgeau de picioare în jos. Unii au scăpat că aveau gâtul și ceafa groasă și s-a rupt frânghia, dar pe voi vă spânzură Barna! Îl știu pe ăsta că neamul lui era oier român, nu era crescător de cămile, chiar dacă el își zice Borno! V-am trimis pe Mircea, Vlad, Ștefan, Mihai, Brâncoveanu, și nu v-ați lăsat până nu au venit fanarioții peste voi, de mi-a fost rușine și am dormit un veac jumate, noroc că m-a trezit Cuza. Și aici ați preferat un vâtf străin, ca și azi cu administrtori străini la avuția voastră. Ce-i cu voi, v-ați tâmpit, cu atâția „doctori” în toate domeniile pe metru pătrat?”.

N-am avut replică, așa că i-am privit fața îngândurată și compătimitoare și am continuat dialogul privind-l pe Mărețul Rege, călare pe cal, cu steagul cap de lup și sabia gata de luptă, la baza statuii din orașul meu de staționare cu 5% unguri (5% unguri pe județ), prefect și ministru al Culturii, cu arbore genealogic : crescător de cămile și locuință (demontabilă) în iurte. I-am spus : Mărite Rege, eu nu sunt luptător în arenă cu leii, eu lupt să deștept „pui de lei” pentru că arcul meu e cuvântul, ironia, satira, pamfletul, adică pilda și parabola pe care le-am învățat de la Isus.

„Eu n-am auzit de Isus, de Iisus nici atît, pentru că Deceneu media între mine și Zamolxis. Noi nu înmormântam morții pentru că Maica Geeă ne-a lăsat (verbal) să păstrăm sănătatea pământului prin incinerare, perntu sănătatea noastră. V-am văzut la Dac-fest și am primit cu satisfacție raportul pe care mi l-au dat, daci și romani, păcat că toți erau unguri deghizați în daci și romani, că voi nu mai sunteți buni nici de actorie”. Ce era să-i zic? Eram vinovat că am scris despre ei și i-am lăudat pentru interpretare, dar avea dreptate, vrednica trupă era ungurească, din Luduș.

Am deturnat subiectul: Dar de Năstase, marele jongleor politician, ce zici? S-a prins de stratagemă: Și mi-a zis : Bunăăăăă... întrebare, mulțumesc că mi-ai pus-o. Am vorbit cu el când era în comă (indusă), dacă vroia să se sinucidă își trăgea în gură sau în tâmplă, treabă

sigură, și mi-a zis că nu-i e frică de pedeapasa de doi ani celulari, îi e frică de contractele Bechtel, Petrom și de cedarea Fundației Gojdu la Unguri, dar speră că vor scrie o carte împreună: Năstase, Iliescu, Tăriceanu (ăsta ar fi cedat și pe Burebista lui Pișta!), Băsescu, ăla care a promulgat legea și care o să dea și Roșia Montană, toți în aceeași celulă, după mărturiile câtorva sute de martori, care știu subsolurile la care s-au făcut îngropăciuni de clauze ascunse, ca în deșertul nevada, adică să nu le vadă nimeni . Chestia cu sinucidearea este pentru voi, mâncători de sarmale o dată la patru ani, în rest mâncători de găluști și gogoși. Chestia cu plaigatul lui Ponta, prim ministru în funcție, e o treabă veche, vracii unguri l-au acuzat pe Deceneu de plagiat (după documentele istorice furate de unguri din Ardeal și aflate la Budapesta), i-aș fi tirimis la Zamolxis pentru Judecata Supremă. Nici unul de acolo nu s-a mai întors, deci au fost găsiți vinovați! Pe scurtătură : să-și rezolve ei treburile în aceeași celulă, inclusiv stenograful Ponta a lui Adrian Năstase. Păcat că nu-i și Silviu Brucan, dedulcit la whisky și trai american.

Pentru Petre Roman, deschizătorul granițelor pentru teroriștii „el fugitivo”, groparul industriei românești că-i morman de fiare vechi, cel care a pastelat țara în gri- beton, moloz, verdele buruienilor pe ziduri, maro- rugina fierului, tablou pe care memoria încă îl mai păstrează „Combinatul...” și pentru cei cu salarii exorbitante care au falimentat întreprinderile Statului (adică ale noastre), celulă vecină, cu comunicare prin morse”. A mai adăugat: „Nu mă interesează câți ani stau la umbră, fără soare, doar privind la televizor pentru că televiziunea prin reclame tâmpește, pe voi ar trebui să vă interesează ce s-a recuperat din ce au furat”.

Am încercat o intervenție: „Domnia Voastră....dar n-am apucat... „Auzi, mă degradezi băgându-mă în aceeași copaie cu infractorii politici de după gratii și cu hoții dovediți, cărora le ziceți Domnia Sa, Domnia Voastră sau Domnia lui”. Scuze, am intervenit în forță. „Nici o scuză. Eu nu am scuzat, n-am iertat infractori , n-am întors „celălalt obraz” și nici n-o s-o fac! Să bați bine în cap dacă ești dac liber, adică supus numai mie. Voi vă țineți de congrese ale spiritualității și spiritiste (așa MI SA spus). Și aici stați rău. Eu l-am trimis pe unul de la cultură la agri- cultură pentru că a scris Sarmizegetsa (ceva teutonică) în loc de Sarmisegetuza. A încercat el , cu ai lui, să tragă spuza peste

Sarmisegetuza, cum încearcă papionagii voștri de azi, dar la mine n-a ținut. Voi aveți conducători spirituali, n-aveți conducători oameni de acțiune și vizionari”.

Aici s-a interferat vreo zeitate care considera discuția subversivă pe termen apropiat, pe firul „invizibil” și printre bruiaje am reținut principiul: „La intern și la export eu am avut un singur crez: vreau să trăim în pace cu toți care vor și ei acest lucru”. (24 Iunie 2012)

Sinuciderea

Este act de lașitate? Este act de curaj? Pentru misticii care cred în „locul cu verdeață și fără durere”, pentru drogați, etnobotanizați și cei care nu mai au legături între cerebelul mare și mic și își închipuie că sărind pe fereastră sar în piscină, este inutilă căutarea unui răspuns. Imposibilă de definit este și sinuciderea romană, exceptând-o pe aceea „te sinucizi sau te „sinucidem” noi din ordinul Împăratului”, prin tăierea venelor după o viață de 40- 50 de ani, trăiți în glorie și mort tot în glorie, incinerat cu sute și mii de spectatori sau înmormântat în cavoul pregătit din vreme cu statui și statuete nude ale zeităților belșugului și desfătării.

Pentru ceilalți sinucigași se pot găsi motivații și răspunsuri, măcar aproximative. În cazul unui bolnav care nu mai suportă durerile atroce ale unei boli fără speranță, ale unuia de multă vreme la orizontala locului și care nu vrea să-și chinuie familia sau al eschimoșilor care simțindu-și sfârșitul cer să fie duși, departe, în zăpadă convinși că ursul ce-i va mânca va fi într-o zi vânat de tribul lui, sinuciderea este un act de mare forță interioară. Cei care își închipuie că murind scapă de toate datoriile contractate se înșeală. Urmașii vor plăti „ponoasele” pentru că Statul, băncile, cămătarii nu iartă. Prin urmare neasumarea responsabilității pentru faptele comise, înfruntarea realității, cu toată duritatea ei, dar și cu tăria morală spre un nou început, este lașitate.

Pe cei ce se sinucid „din dragoste” și pentru care lumea începe și se sfârșește cu prima fată sau băiat de care s-au îndrăgostit, să le reamintim că unora li s-a furat mireasa în timpul nunții (cu jurăminte rostite și accept de „furt”), mirele a suferit o vreme umilința (și părerea de rău mai mult după cheltuielile nerambursabile), s-a refăcut și a trăit

o „tinerețe fără bătrânețe” cu alta, cu bucurii și prunci, cu dealuri și văi, cum este viața oricui, până la moarte, așa că acest tip de sinucidere poartă un singur nume: Prostie!

Și am ajuns la sinucigașii „interpreți ai simulării premeditate și în regie proprie”, adică la cetățeanul Adrian Năstase, fost mare, mare, mare și în comunism și în democrație, și gata, gata să ajungă președinte de țară dacă la confruntarea televizată în Noiembrie 2004, C.T. Popescu nu-i dădea cu maiul în cap cu întrebarea: „Domnule Adrian Năstase, ce simțiți când vedeți lacrimile căprioarei pe care tocmai ați împușcat-o?”. Au urmat minute penibile, arăta ca orzul copt, a bâiguit că n-a mai fost la vânătoare de... Eu am zis în familie „ăsta nu mai ajunge președinte niciodată” și nici n-a mai ajuns.

Acum, cu excepția ciutelor, cerbilor, urșilor, mistreților și rațelor sălbatice, care au un respiro de creștere demografică de câteva luni sau ani, noi stăm cu sufletul la gură: ce mai face Adi Năstase? Confuzia este de la o zi la alta mai nebuloasă. A vrut să se sinucidă, a simulat, de unde știa salvarea că trebuie să fie acolo, de ce nimeni n-a auzit împușcătura când e mai puternică decât cea din Coltul lui Samuel Colt, rana de la gât era atât de gravă încât medicul Brădișteanu a zis că poate dormi liniștit, că operația se va face dimineata și încă multe enigme. Pe scurt: funcționează perfect complicități, pacient (conștient), familie, avocați, doctori, protecție partinică, pentru că nici un avocat sau doctor (Cazul Haisam), n-a fost băgat la „complicitate”.

Cazul Adrian Năstase nu-l putem cataloga încă: tentativă de sinucidere (pe bune), act de lașitate sau curaj, dar imbecilismul : să cercetezi polițiștii pentru că i-au pus cătușele este tranșat de întrebarea: sunt polițist în slujba societății, incoruptilil politic sau material, îmi fac datoria față de orice persoană condamnată definitiv? Părerea mea este că polițiștii nici nu trebuiau să intre în casă, ei trebuiau să-l someze prin portavoce : cetățene Adrian Năstase, avem mandat, ieși cu mâinile sus, dacă ieși înarmat, tragem!. Punct

De ce i-au pus cătușele? Pentru că putea avea un pistol la gleznă cu care putea împușca polițistul! Domnule Ponta dreptatea Pedelistă și Uselistă sunt gemene? Domnule Adrian Năstase, după însănătoșire și după episodul „Trofeul calității” urmează dosare grele: „privatizări frauduloase sau cel puțin dubioase fără pagube dovedite pentru Statul

român (deocamdată) de care nu mai răspunde nimeni în caz de deces al făptuitorului, așa că „mă sacrific pentru pentru acumulările calitative și cantitative ale familiei” (sintagmă veche) mi se pare normală și în conștiință „sinuciderea” Dvs. un act de curaj, atâta vreme cât singurele obligații ce rămân familiei sunt cele de un buchet de flori, din când în când, și curățarea primăvara a locului de veci de știr, pir și brusturi.

Domnule Adrian Năstase, cu averi mai mari ca în Muzeul Zambaccian, ăla de lângă Domnia voastră, îți dorim să te faci bine, și chiar dacă Partidul s-a disociat de tine, vreau să ne lămurești personal: sinucidere sau simulacru, pentru că suntem în imposibilitate de a vă cataloga fapta, iar pe „Domnia Voastră” la erata politică sau nici acolo, dar nu te lua după noi, „oamenii de rând”. (26 Iunie 2012)

Glorie și decadență

Mergeam prima dată prin Comuna Buceș, spre satul Dupăpiatră, la „Întâlnirea moșilor cu istoria”, sărbătorită în prima Duminică din Iulie și aflată la ceea de a 40- a ediție. Ne-am ținut de mână cu Crișul Alb, martor al faptelor eroice, l-am întrebat de pe barajul de la Mihăileni ce ne poate spune, dar l-am întristat, vrea să facă ceva pentru acel ținut, însă barajul nu se știe când va fi gata, „investitorii strategici” vor numai hidrocentrale la cheie.

S-au depus coroane de flori la Crucea Iancului, ridicată pe cheltuială proprie de dl. Funar și Vulturar și pe care stă scris textul dl. Prof Viorel Vulturar: „Aici, românii moși, sub conducerea lui Iancu și a tribunilor săi au luptat și au învins în revoluția de la 1848- 1849. Românul ține minte! Honore et patria”. Batalionul 26 Vânători de Munte- Brad a dat onorul, apoi oratorii din partea Arhiepiscopiei, autorităților centrale, județene și locale au omagiat jertfa moșilor pentru libertate în această bătălie, numită de dl. Profesor, pe drept cuvânt „Posada Moșilor”. Sentimente de înălțător patriotism, de glorie câștigată prin fapte, au însoțit cuvântările, încheiate cu „ambuscada demonstrativă” a batalionului brădean și spectacolul folcloric, balsam sufletesc pentru cei prezenți. Și totuși...

În afara unor aluzii nici un vorbitor nu a tulburat „prietenia frățească româno- maghiară”, n-a întrebat nimeni „domnilor guvernanți ce faceți cu Barna” cel care l-a spânzurat pe Avram Iancu și va spus și vouă într-o emisiune Tv: „Plecați” sau ce faceți cu Lazslo Borbeley? Ce faceți cu Fundația Gojdu și pentru românii a căror nume a fost maghiarizat, din țară și din Ungaria? Domnule prim- ministru ați spus „fără Udmr, v-ați răzgândit? Udemeriștii așteaptă pe ponton, cu bagajele făcute, o altă barcă, așa cum le este obiceiul. Dacă această sărbătoare nu trebuia „politizată”, o să-i vedeți pe unguri din nou la „tabăra lor de vară” de la Tușnad, mai ales acum în degringolada politică din țară și în luptele politice pentru putere și suspendarea președintelui. Întrât am decăzut încât nu facem altceva decât să asigurăm de loialitate și „respectarea obligațiilor” pe care România le are față de FMI, Banca Mondială și UE, subînțelegându-se și cedarea gazelor, energeticii și a aurului de la Roșia Montană. N-am auzit nici un vorbitor să ceară locuri de muncă în Apuseni prin investiții directe ale Statului în domeniul aurifer sau cuprifer. De ce atâta slugărnicie, de fapt infatuare, domnilor guvernanți pentru că la Bruxelles mergeați sau nu mergeați, nota de plată la Pactul de stabilitate o primeați acasă? Suntem curioși ce investiții vă permit organismele suprastatale să faceți, pentru că o țară fără un puternic sector productiv și la concurență cu cel privat nu are decât o cale: împrumuturi externe.

Ați luat-o, în această decadență morală, pe scurtătură spre putere, poate că este bine să tăiați răul cu bisturiul, dar țara trebuie să trăiască și acum și după voi, suspendați-l pe președinte, poate îl și împușcați, exemplul îl aveți, grațiați-l pe Năstase, iar pentru cei ce mai cred în „Onoare și Patrie” suplimentați locurile la Gherla, Aiud, Pitești... (3 Iulie 2012)

Suspendare

Președintele Băsescu a fost întâmpinat pe scările Parlamentului de către președintele Senatului, Crin Antonescu și președintele camerei deputaților, Valeriu Zgonea. După puțină vreme Băsescu a intrat în plenul camerelor și minute bune a stat în umilire totală pe „banca

acuzatului” până când au binevoit să apară cei care conduceau ședința de suspendare.

În numele strângătorilor cu grebla de privilegii sub toate guvernele, dl Toni Greblă a dat citire textului de suspendare.

Președintele se face vinovat de adâncirea crizei economice, dezastru economic și administrativ, este direct responsabil de prăbușirea Statului de drept, consecințe grave prin angajări de răspunderi, ingerințe în CCR, subordonarea instituțiilor Statului, nerespectarea hotărârilor justiției, unele frizând penalul, nesocotirea legislativului, uzurparea atribuțiilor instituțiilor Statului și foarte grav : atitudine de rasism și xenofobie. După încheierea celor 20 de pagini ale rechizitoriului făcut de „procurorul ad- hoc” cu concluzia că această atitudine este „iremediabilă” am tras și noi concluzia că Președintele este „incorijibil”.

Cele câteva voci pedeliste, de apărare, n-au fost luate în seamă, iar propunerea de înființare a unei comisii de anchetă a fost respinsă, acuzațiile fiind evident „adevărate” și verdictul „tribunalului poporului” aprioric stabilit va fi la fel, adică validat. Mai urmează colectarea câtorva voturi de la UNPR, cărora le este frică să nu li se ia gradele de către noii guvernanți, de la UDMR care din vocație sar pe alt cal în spatele călărețului și care nu-l iartă pe Băsescu pentru că le-a spus „niciodată” și a vrut să spargă gașca Harghita- Covasna prin regionalizare. De la minorități votul e sigur pentru suspendare dacă li se flutură pe la nas un loc în următorul parlament. În aceste condiții nimeni nu se mai împiedică de principiul „bine faci, bine găsești și rău faci, rău găsești”, suspendarea este sigură și conform planului, iar președintele va constata cu mirare „și tu fiul meu, Brutus!” (generalul uneperist Oprea), mâine seară la discuțiile pe capete de acuzare și fără omisiuni. Ne miră că n-au fost sintetizate acuzele în „subminarea economiei naționale, a Statului de drept și democrației”, arestat președintele și luat cu duba. Cam brutală această cursă a domnului Antonescu spre Cotroceni, pornită în joicing, iar acum cu mașinile și motocicletele de curse din jurul parlamentului ale susținătorilor, cursa va fi câștigată.

Pedeliștii au făcut multe mizerii pe care nu le vor putea nega niciodată, girate, cum se spune de președintele prim-ministru, să ne

gândim la Udrea- telegondolă, Ridzi- deschizătoarea sezonului la Costinești, Anastase- inventatoarea voturilor scaunelor goale și atâția alții. Așteptăm noua putere cu noi invenții pentru golirea sacului bugetar cu bani. Vrem să-i vedem: au abilitați sau dezabilitați, că de chestia „lipsă de comunicare” nu vrem să mai auzim.

Ca observatori afiliați numai la gânditorul de la Hamangia, nu ne băgăm în vulcanii noroioși din politică, în luptele părtinitoare pentru putere cu toate armele și toate mijloacele, de tipul Che Guevara, dar remarcăm faptul că în județul nostru a avut loc „Întâlnirea moșilor cu istoria”, sărbătoare despre care ziarele noastre, cel puțin cele pe care le-am citit eu, nu relatează nimic, fapt care poate adăuga la acuzele precedente și pe aceea: școala românească scoate tâmpiți. (5 Iulie 2012)

Dușmanul democrației

Toată lumea așteaptă ședința de la ora 17, chiar și gospodinele au oprit aragazul să vadă în direct, la tv, suspendarea. Președintele de ședință a trecut repede la votarea ordinei de zi, cu câte un vot împotrivă sau o abținere, de ochii lumii.

„Procuror- acuzator” a fost de data aceasta senatorul liberal Eugen Nicolaescu. Nu a dat copy- paste peste rechizitoriul domnului Zgonea, de ieri, dar ideile au fost reluate și accentuate insistent: Statul de drept a fost zdruncinat, Statul de drept a fost pus în pericol, ca și democrația, președintele n-a fost mediator, a fost jucător, dialogul nu a existat, imaginea țării va avea consecințe pe termen lung, investitorii nu mai vin în climat politic nesigur, etc., acuze întinse pe 45 de minute.

În generozitatea lui, domnul Crin a anunțat că președintele Băsescu are timp nelimitat și posibilitatea de-a interveni de câte ori dorește. Băsescu a demontat acuzațiile și tăierea salariilor și pensiilor, și-a asumat răspunderea pentru unele dintre ele și a acuzat pe useliști că scopul lor este subordonarea justiției din cauza dosarelor în lucru.

Votul cu 256 pentru (senatorul penal Voicu, proaspăt eliberat, era cu ambele mâini pe sus, în speranța că i se vor vindeca celelalte bube penale), 114 împotrivă și 2 abțineri a confirmat suspendarea din funcție a „dușmanului democrației și Statului de drept”, sintagmă înlocuitoare la „dușman al poporului”.

Curtea

Constituțională a validat suspendarea în 10 Iulie, așa că domnul Crin Antonescu, după o cursă maraton, și-a mutat bagajele în aceeași seară ca interimar, la Cotroceni. Decizia CCR era previzibilă, doar nu era să-și bată inamovibilitatea pe nouă ani cuie în tălpi și să zboare de acolo care încotro. CCR a validat și ciuntirile de salarii și pensii cu condiția să fie exceptați magistrații, iar acum au decis: referendumul de suspendare din 29 Iulie este constituțional dacă se ține seama de listele electorale permanente, adică din 9 milioane de votanți să voteze pro, jumătate plus unu. Aici este teama CCR și față de useliști, cărora le dă dreptate să organizeze referendumul și de Băsescu dacă câștigă, așa că au băgat în decizie un „dacă”.

Primul ministru Ponta a anunțat că respectă hotărârile CCR, dar la aflarea hotărârii a declarat că referendumul este reglementat prin Ord. de urgență dată anterior și anume: președintele este suspendat cu 50% plus unu din numărul celor prezenți la vot, adică dacă se prezintă numai trei votanți, unul votează împotriva, iar ceilalți doi pentru suspendare, președintele este suspendat. Cum și avocatul poporului a fost înlăturat, ICR-ul trecut în subordinea Parlamentului și atribuțiile CCR au fost limitate tot prin OUG este natural să întrebăm: Domnule Ponta ne-ați asigurat că nu veți conduce ca pedeliștii prin Ordonanțe. Păi, ce faceți? Useliști și pedeliști ați transformat opiniile politice din societatea civilă, etnobotanizată politic, în ură, gata de explozie socială, nu numai de gherilă verbală.

În ceea ce privește plagiatul Dv. Din teza de doctorat ați desființat comisia care a dat verdictul „copiat” și vă închipuiți că noi credem pe autorul cărții din care v-ați „inspirat” când a spus că nu-l deranjează plagiatul. Oare de ce nu-l „deranjează”? Chiar și dacă desființați și Comisia de etică, aceea care urmează să se pronunțe, nu vă iartă ziariștii occidentali. Vă amintesc faptul că președintele Franței, Valéry Giscard d'Estaing, cotelat cu peste 60% în alegerile din 1981, a fost înfrânt de o informație a unui ziar departamental care l-a acuzat că a primit diamante de la Jean Bedel Bokasa, iar explicațiile că le-a primit într-o vizită particulară, dar a uitat că-s ale Statului Francez, nu i-au folosit la nimic.

Este mare înghesuială pe scara spre putere și un singur fuștei dacă se rupe, căderea se lasă cu picioare și coloane fracturate sau măcar cu

capete sparte, lucru previzibil pentru că războiul dintre cele două tabere, în care noi suntem „pagube colaterale”, se poartă pe principiul american: „fiecare om are punctul său slab, trebuie doar să i-l găsești”. (11 Iulie 2012)

Centenarul AUREL VLAICU

În zilele de 13- 14 iulie 2012 a avut loc la Arad un eveniment de excepție: aniversarea unui secol de la zborul din 14 iulie 1912 a lui Aurel Vlaicu pe câmpia Ceala de lângă Arad. Evenimentul, generic intitulat Centenarul Aurel Vlaicu, s-a ținut la Turnul de apă, sub patronajul Primăriei, a Centrului Cultural Județean și a Arhivelor Naționale Arad. Manifestările omagiale au debutat sub moderarea Dl. Doru Sinaci, directorul Centrului Cultural, cu salutul adresat participanților de către scriitorul Horia Truță, inițiatorul evenimentului, prezentarea exponatelor și a cărții: Aurel Vlaicu, Aradul și aparatele de zbor, a cărei autor este, cu mesajul Primarului, G. Falcă. La simpozionul care a urmat au luat cuvântul mulți invitați printre care Dl. Virgil Valea, creatorul medaliei aniversare, doamna Floare Cândea, sufletul revistei Universul Cărții, care a evocat metaforic prin oglinda literaturii cutezanța spre înălțimi a românilor, scriitorul Cornel Marandiuc și mulți alții, toți cu intervenții de substanță.

Din cartea dl. Truță se cuvine să amintim: „Aurel Vlaicu (1882-1913), fiu de țărani din Bințiți- Orăștie, student la Politehnica din Budapesta, pe care o părăsește după un an pentru Școala Tehnică din Munchen, a fost atras de renumele unor inventatori și piloți ca Bleriot, Roland Garros, Voisin Canard, Henry Farman, Georges Osmond, eroi ai zborurilor. Minte inventivă și încrezător că viitorul este al aparatelor mai grele decât aerul, Aurel Vlaicu a construit după planuri și idei noi aparatele Vlaicu I și apoi Vlaicu II, cu care a și făcut demonstrația de la Arad, la care a participat Vasile Goldiș și personalități tehnice și culturale ale orașului. La Arad Aurel Vlaicu venise aureolat de premiile obținute la Aspern- Viena cucerite la zborul circular, aterizare forțată și aruncarea la țintă. Cu banii obținuți și sprijinul Guvernului de la București intenționa să construiască Vlaicu III, dar destinul a frânt

aripile „vulturului Carpaților” la 13 septembrie 1913, la Bănești-Prahova”.

Am avut onoarea să fiu invitat și chiar înscris între vorbitori, dar era gata- gata să nu ajung. La gară trenul Deva- Arad avea 80 de minute întârziere, așa că ajungeam foarte târziu. Răvășit sufletește am stat la ocazie și după 45 de minute eram hotărât să mă împac cu „soarta”, dar Dumnezeu, Cel de Sus, care face totul „nouă spre folos” mi-a trimis pe dl. Ștefan cu mașina direct Arad și dus și întors cu o scurtă escală la Monumentul Eroilor- 1944, de la Păuliș.

„Doamnelor și domnilor, mi-am început eu cuvântarea, sunt onorat să particip la acest important eveniment în prezența unei elite spirituale arădene. Ideea desprinderii de pământ, ilustrată de Brâncuși prin Coloana Infinită, este veche în mintea românilor a căror prim Icar este Manole, care ne amintește de aripile lui de șindrilă prin lacrimile izvorului cunoscut azi ca „Fântâna lui Manole” de la Curtea de Argeș.

Despre Vlaicu a scris în Dacoromania nr. 14 / 2003 (Alba) un articol chiar Aurelia Vlaicu, nepoata inventatorului și un alt articol al dl. Prof. Ilie Furduiu. Un ziarist de la revista Replica- Hunedoara a scris un articol intitulat „Inventatorul uitat din Ormindea” (sat lângă Deva), și am considerat, onorată asistență, că este cel mai îndreptățit să-și susțină investigațiile, dar oricâte telefoane am dat, i-am lăsat numărul meu, nu a binevoit să mă contacteze, evenimentul nu era pentru respectivul, subiect de presă, n-a fost nici „Întâlnirea moșilor cu istoria” din 1 iulie din satul Hunedorean Dupăpiatră, cum ar fi o bătaie într-un club de noapte. Inventatorul uitat este Ion Stoica. Își aduc aminte de drăcia lui zburătoare, oameni în vârstă azi, nepoți ai celor din sat care se jucau prin aeroplanul părăsit cu care inventatorul făcuse primele zboruri în 1903. A refuzat să se declare austriac sau ungur, motiv pentru care nu a obținut fonduri pentru continuarea zborurilor. El a inventat și prima mașină de spălat, nerecunoscută nici ea ca invenție. Se cunoștea cu Vlaicu și după ce el a renunțat la visurile lui aviatice a dat lui Vlaicu schițe și planuri, cărora inventatorul le-a adus îmbunătățirile lui originale.

Nu-i de mirare că mulți inventatori români nu-și au locul printre geniile umanității. În Muzeul Aerului și Spațiului și în Muzeul de Știință și Tehnologie din capitala americană nu există nici o fotografie, un

panou pe care să fie numele lui Aurel Vlaicu și Traian Vuia, deși stau mărturie ziarele vremii despre pionieratul lor în aviație. Singurul menționat este Henry Coandă, inventatorul motorului cu reacție. Nu știu dacă ICR-ul, Ministerul Culturii sau Ministerul de externe au remediat această omisiune. Pentru noi rămân cuvintele lui I.L. Caragiale, participant la Adunarea de pe Câmpia Libertății, când Aurel Vlaicu a survolat cei 30.000 de spectatori din 15-17 august 1911: ...tinere, să trăiești. Avem și noi cu ce ne mândri.

Stimați organizatori și onorată asistență sunt onorat să fiu alături de dumneavoastră și să redăm lui Vlaicu și valorilor noastre locul de drept în istoria umanității”.

În ziua a doua, 14 iulie, s-a dezvelit la Primărie Placa aniversară, a fost admirat aeroplanul lui Vlaicu, iar după amiază acrobațiile aviatice ale Aeroclubului Arad au încheiat manifestările în admirația și aplauzele spectatorilor. Felicitări arădenilor pentru acest eveniment de care îmi va aduce aminte „Medalia aniversară” și Diploma primite. (15 iulie 2012)

Declarații, acuze, minciuni

Se transmit din oră în oră de la sediile de campanie conferințe de presă useliste, contracarate imediat de cele pedeliste sau invers, declarații ale șefilor de partide axate pe „mințiți poporul!” și riposta „voi mințiți!”. Domnul prim-ministru Ponta are predilecție pentru termenul „minte” pe care îl folosește de câteva ori într-o frază când vorbește de „președintele suspendat Traian Băsescu”. Băsescu minte, cel puțin prin omisiune, când nu recunoaște clar că tăierile de pensii și salarii au fost impuse de FMI. De fapt toți mint. Dl. Ponta a spus „vom renegocia acordurile cu FMI”, iar la câteva zile declara „vom respecta toate angajamentele României”, tot el spunea „fără Udmr”, dar voturile „conform conștiinței” ale udmeriștilor și ale gradaților fără merite din UNPR l-au ajutat pe actualul președinte interimar în Parlamentul suspendării. Domnul interimar Crin Antonescu a participat la mitingul de la Timișoara, a chemat electoratul să voteze DA pentru suspendare, deși a promis să fie neutru ca președinte, adică face tot ceea ce-i reproșau „președintelui jucător, președintelui- stat”.

Nu este o tragedie națională că Băsescu a fost suspendat. Au mai fost președinți și miniștri care au fost constrânși să demisioneze. Ceea ce ne-a surprins a fost viteza USL-ului care a convocat „tribunalul poporului” format din camerele reunite ale Parlamentului și textul suspendării, discuțiile și votul de suspendare au mers ca pe bandă în zilele de 3- 6 iulie, așa cum au prognozat că dacă prind trenul la alegerile din 10 iunie vor accelera și vor scoate întârzierea până la stația următoare.

L-am apreciat pe Ponta pentru afirmațiile „Am dat mai mult Uniunii Europene, decât am luat” și „Nu doamna Merkel votează în România”, doamna cancelar venită pe la noi să susțină firmele germane contra Statului român și pe care domnul Marga, rector, a făcut-o „Doctor Honoris Causa” a Universității din Cluj fără a avea merite științifice sau universitare. Afirmațiile, pe sintagma bășăsciană „nu suntem râme” și măsurile guvernului de subordonare a unor instituții au creat „îngrijorare pentru derapaje” la Comisia Europeană pentru statul de drept din România, iar barosanul El Barosso et company au ticluit un raport MCV (monitorizare, control, verificare) pentru că și ei consideră că stau de drept acolo și nu pot permite ca un muflon să adune o turmă și să-i suspende. De fapt, în alte țări, au fost menținuți dictatori și chiar protejați atâta vreme cât au fost docili față de stăpâni. În toată deingrolada economică, financiară, politică și morală din țară domnul Ilie Șerbănescu a spus „suntem vasali, dom’le”, așa că prim-ministru Ponta a retractat tot ce a spus și s-a ales și cu un consilier, supervaizer american, fostul general prin Iugoslavia, Wesley Clark, acum cu interese în energie, pentru a preveni „derapajele”.

Când Franța și Germania au anunțat că se opun intrării noastre în Schengen, ministrul nostru de externe, domnul Baconski, a anunțat că România se opune intrării Croației în UE. Lucrurile s-au aranjat la mica înțelegere, interesele UE în România sunt prea importante și nu se pot împotmoli din cauza unor declarații. Și în situația actuală lucrurile s-ar fi aranjat prin declarații liniștitoare, „explicative” și prin răspunsul la cele 11 puncte din raportul MCV, dacă domnul Ponta nu-și pierdea credibilitatea prin plagiat și a cărui demisie va urma oricât ar mai trage de timp. Până una, alta, noi trebuie să discernem între declarații, acuze și minciuni. (19 iulie 2012)

Plagiatorul

Scandalul provocat de plagiatul a 115 pagini din 297 câte are teza de „doctor în drept” a domnului prim-ministru Victor Ponta ia amploare în presă, televiziuni și societate, deși este evidentă copierea pentru orice om care știe să citească și compară texte din lucrare cu textele din lucrările altor autori. În 29 iunie Consiliul de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare a dat verdictul „plagiat” după ce a studiat forma lucrării și compararea textelor și recomanda retragerea titlului.

Onor Minister al Educației de sub oblăduirea doamnei Ecaterina Andronescu a înființat o Comisie de etică, după ce precedentă a fost „reorganizată” de Ministrul interimar al MEC, domnul Liviu Pop și care în loialitatea față de dl. Ponta a decis la 19 iulie, „nu a fost plagiat”. Scorul 1-1 a fost răsturnat azi 20 iulie prin hotărârea Comisiei de Etică a Universității București, formată din oameni de prestigiu din mediul universitar, „Victor Ponta a plagiat” și menționează cele 115 pagini dintre care 15 copiate cuvânt cu cuvânt, ceea ce în presa internațională i-a atras plagiatorului porecla „copy- paste”.

Împotriva tuturor evidențelor, a probității morale a celor ce apără prestigiul universității, dl. Ponta a declarat imediat: Comisia înființată ad-hoc este o comisie politică, iar acoliții i-au sărit în ajutor. Dl. Pop susține că în 2003 era altă legislație (deci se putea plagia?), de ce se cercetează numai această teză și de ce acum? Îi răspundem noi: pentru că acum s-a descoperit furtul și că nu are importanță cine la descoperit, ci numai faptul că este furt intelectual. De acest furt nu este vinovat numai Victor Ponta, ci și coordonatorul de lucrare, președintele și membrii comisiei care au acordat titlul, care sunt moralmente complici și toți trebuie sancționați. Sare în apărare și doamna ministru Ecaterina Andronescu, ea care a înființat o comisie specială, a cărei membri sunt necunoscuți până acum, iar după anunțarea deciziei Comisiei Universității, amenință cu retragerea dreptului de a mai organiza doctorate Facultății de Drept. Bravo, doamna ministru, dar hotărâți-vă: viitorul dvs. este în politică alături de cel ce v-a numit

ministru al Educației sau în prestigiul neîntinat de universitar, pentru că riscați să părăsiți scena politică și universitară în rușine și umilință.

Atâta nerușinare, aroganță și tupeu câte are dl. Ponta nu am mai văzut decât la interlopii prinși în flagrant și care țipă „sunt nevinovat”, „este diversiune”, este „instrumentare politică”. Insul Ponta în interviul din El Pais spune că se retrage dacă se dovedește plagiatul, că interviul a fost luat în engleză, spaniolă etc, dar înregistrarea este probă că a fost în limba română. Azi a anunțat că nu demisionează. Marga, ministrul rânjilă, cel care a adus în degringoladă învățământul prin manualele alternative „reformiste” și copierea învățământului occidental, cu greșeli cu tot, este pe cale să distrugă și Ministerul de Externe. El nu a transmis la Bruxelles componența delegației prezidențiale, executând ordinele lui Ponta, iar acum susține că primul ministru nu a spus că își dă demisia, deci este și el candidat la încheierea carierelor lui în rușine și dispreț.

Noi, cei afiliați numai la adevăr și demnitate, credem că trăznetul abătut azi asupra lui Ponta este opera serviciilor secrete ale Sfântului Ilie, nu numai a lui Băsescu, așa cum susține el. Constatăm că unul care a pus mâna pe putere n-o mai cedează sub nici o formă, înființează instituții și comisii, desființează opozanți după principiul „Când ne sunt amenințate tronul și oblăduirea / Deopotrivă-s vinovate gândul și înfăptuirea”. În țara tuturor posibilităților la 29 iulie referendumul va consemna suspendarea președintelui și vom fi singura țară din lume cu un premier plagiator și un președinte interimar, fost repetent la viața lui. (20 iulie 2012)

Farfuriile goale...

Pentru omul neinformați care nu citește un ziar, nu știe ce-i Internetul, singurele lui informații sunt cele de la știrile receptate seara de la unele canale tv sau aflate de la partenerii de table, 66 și care refuză dictonul latin: „ascultă și cealaltă parte” este foarte greu să reziste asaltului mediatic și acuzelor reciproce din gherila verbală. Acuzele: „dottore”, „paița de la Cotroceni”, „pușcăriabilii vor să pună mâna pe justiție” ale lui Băsescu au atras riposta lui Ponta : „scorpionul turbat”. Antonescu supralicitează: Băsescu este o epavă, aici a făcut o

pauză ca asistența să rețină epitetul, înainte de a preciza: epavă politică. Divizarea societății în etnobotanizați partinic au transformat în ură susținerea ideatică a unei tabere sau alta, degenerată în violență și aruncarea în Dunăre a „flăcării democrației” cu care niște tineri PDL-iști treceau prin Orșova, de către primarul PNL-ist al orașului. Spre astfel de manifestări conduc discursurile pedeliste, dar mai ales useliste ale interimarului Antonescu, mediator „echidistant” la mitingurile USL și ale virulentului Ponta.

Suspiciunile de fraudare generate de urnele mobile pe la mănăstiri și stâni, totalizarea voturilor fără a fi menționate cele de pe listele suplimentare, tombole și bilete gratuite la distracții pentru atragerea la vot a celor din stațiuni și mai ales prelungirea de la 7 la 23 a programului de votare, pe care CCR l-a declarat constituțional de teama USL-ului, au făcut ca PDL-ul să îndemne electoratul său la neparticipare la referendumul de suspendare a lui Băsescu. A sărit o armată de avocați care au exclamat „este o chestiune penală” împiedicarea omului să voteze. Păi, nu-l împiedică nimeni pe om să voteze și cu atât mai puțin un îndemn, o sugestie. Votul este un drept, deci omul hotărăște singur dacă vrea să beneficieze de acest drept sau nu. Nu s-a făcut nici o precizare dacă într-o comună cei 500 de votanți au votat toți până la ora 16 ce se întâmplă pentru că secțiile de votare rămân deschise, conform programului, până la ora 23.

Tupeistul Ponta, cel care a declarat că nu a comunicat suficient cu UE privind „politicile mele” (nu ale guvernului, nu ale României!) ajunge de la orice subiect la suspendare, la Băsescu pe care l-a făcut: laș, mincinos și iresponsabil (ultimul cuvânt a dispărut ulterior de pe ecranele tv) pentru că „președintele suspendat” a acceptat și el ideea boicotului. Același Dr. Victor Ponta, cum scrie pe lucrarea de doctorat înainte de a obține acest titlu, nu scoate nici un cuvânt despre plagiat, despre faptul că la salarii s-au restituit 8 %, iar la pensii nu se mai rețin 5,5 %, dar despre returnarea sumelor deja reținute în cele 16 luni și promise oamenilor, nu-și mai aduce aminte.

Toți vorbitorii la mitingurile electorale useliste sau pedeliste confundă cele câteva sute sau mii de asistenți cu „poporul român” de care au uitat până acum, și vinovat de deprecierea leului (4,64 lei = 1 euro), de imaginea României în lume, de faptul că speculatorii

financiari au pus leul cu botul pe labe, există un singur vinovat: Băsescu. Pe toate canalele tv se vorbește de „Clanul butoane” de la Giurgiu care a prejudiciat statul cu 45 de milioane euro anual prin firme de materiale de construcții, importuri de produse alimentare, protejat de șefii ANAF și de senatorul PSD, Cezar Marinescu cu firmele ginerelui și fetei, de percheziții și acuzații până la nivel înalt. Nu este clar încă, dar bănuim că cele 256 de percheziții efectuate de DNA, au legătură și ele cu Băsescu pentru că bate la ochi acest număr cu numărul de 256 de parlamentari (printre ei și „pușcăriabili”) care i-au votat suspendarea. Suspendare omologată de CCR care a declarat-o constituțională, la fel ca Ion Iliescu, cel care stă liniștit pentru că „Iliescu judecat, pentru sângele vărsat” s-a prescris. În tot vacarmul acesta mediatic, război al urii și dezinformării, omul obișnuit rămâne cu un adevăr despre clasa politică: „farfuriile goale fac mult zgomot”. (26 Iulie 2012)

Nu mi-e prieten Băsescu...

Nici o campanie electorală n-a fost atât de virulentă ca această campanie a USL- ului pentru suspendarea președintelui în exercițiu. S-au folosit toate mijloacele, inclusiv violentarea Limbii Române. S-a ajuns la încăierări „democratice” între cele două tabere care și-au revărsat ura indusă prin propagandă și numai că nu au aruncat, la propriu, cu pietre, doar cu pietre verbale de la tribune.

Campania electorală s-a încheiat, dar ambiguitățile din Constituție, din legislație, hotărârile unor comisii, contrare de la o zi la alta, ale CCR-ului care permit fiecărei părți interpretări favorabile, rămân. Alegătorii, de la „noi muncim, nu gândim” la cei etnobotanizați de azi, „noi votăm, nu judecăm” sau „vrem o țară ca afară” (ca Grecia, Italia, Spania?) trebuie să voteze DA pentru „debarcare” sau NU, ori să nu se prezinte la vot, chiar dacă urnele sunt în hotelurile în care sunt cazați. Greu de crezut că unii votanți fac deosebirea între scopurile „puciștilor” (Ion Cristoiu) și tabăra președintelui, care nu vrea să „legitimeze lovitura de Stat”.

În ultima intervenție la Tv președintele Băsescu (trebuie adăugat, suspendat) a reamintit prin exprimări la obiect, clare, exacte,

fără agramatisme, motivele suspendării și modul de contracarare prin chemarea la neprezentare a celor care nu-s de acord cu suspendarea pentru că „referendumul nu este pentru Băsescu, este pentru România”, iar dacă „nu voi avea onoarea să mai conduc Statul român” am brevetul de „căpitan de cursă lungă”.

O oră mai târziu dl. Crin Antonescu a avut și el ultima intervenție din campanie și a selectat din spiciurile anterioare ale lui Tăriceanu (schimbat ca prim-ministru de Băsescu), Geoană (înving în campania prezidențială din 2009), Diaconu (incompatibil), Dinescu (devenit adversar după ce nu a fost lăsat la microfon de Băsescu pentru că „ai vorbit destul până acum”) și Nicolăescu (senatorul PNL, acuzator) încheind ca de obicei cu „votați DA”, pentru că de izolarea României, devalorizarea leului, fuga investitorilor etc., este vinovat: Băsescu, iar dacă se întoarce la Cotroceni „mă retrag din politică și n-o să mor de foame”.

Nouă, campania ne-a lăsat un gust amar. Nimic concret despre promisiunile economice neonorate și dacă olandezul din fruntea FMI pentru România va fi mai inflexibil ca Franks atunci va trebui să facă guvernul Ponta noi împrumuturi pentru salarii și pensii, plus concesiuni pentru energetică și aurul Roșiei Montane. Dacă USL- ul câștigă referendumul ei vor fi fericiți, iar noi vom zice „săraci ca acum și ca de când suntem n-am fost niciodată”. Dacă îl pierde atunci propriile lor partide îi vor trimite pe Ponta și Antonescu în depoul politic. De fapt îi vor trimite oricum pentru că unul acuzat de plagiat, celălalt de 2 ani de repetenție în facultate, șifonează grav imaginea oamenilor intergri ai PSD- ului și PNL- ului.

Parafralez dictonul latin: Mi-e prieten Platon, dar mai prieten mi-e adevărul, și zic: Nu mi-e prieten Băsescu, dar mi-e prieten adevărul, în rest fiecare face ce-l duce capul, astfel încât atunci când se uită în oglindă să nu-i fie rușine. (28 Iulie 2012)

Terminați!

Referendumul pentru demiterea lui Băsescu s-a terminat. BEC a anunțat: 18.455.000 alegători în liste din care 46,23% au fost prezenți la vot, adică 8.500.000 și au votat pentru demitere 7.500.000, iar

aproape 1 milion împotrivă. Ambele tabere, Băsescu + PDL și USL și-au clamat victoria, primii învingători la puncte, ceilalți învingători pentru că au fugit mai mult în ring.

În declarația sa, dl. Băsescu a fost sigur pe el, mulțumit de rezultat și tăios: „Nu este o victorie a lui Traian Băsescu, este o victorie a românilor care au votat pentru o Românie europeană, ei, capabili de sacrificii, au fost deasupra clasei politice, a celor 256 de parlamentari care încearcă să legifereze „lovitura de Stat” și care trebuie să răspundă în fața Instituțiilor Statului pentru tensiunea creată în societate de securistul Felix (Dan Voiculescu), pentru otrava turnată de Antenele lui Tv și fractura din societate. Le mulțumesc celor ce au salvat România europeană, iar Crin și Ponta dacă au înțeles lecția îmi pot fi parteneri pentru că prioritatea mea va fi concilierea și eliminarea faliei creată în societate. Nu am mers la vot pentru că nu am vrut să legitimizez un referendum în bikini”.

În ceea ce privește referendumul s-au semnalat nereguli soldate cu amenzi în valoare de 16.000 de lei, cu câteva zeci de dosare penale pentru vot multiplu, mită, turism electoral și votul cârdului de fete în bikini, conduse de Radu Mazăre în secția de vot din Mamaia. Cum în acest caz nu există prevedere în legislație privind ținuta ne putem aștepta în viitor la nudiști în secțiile de vot.

Crin Antonescu, într-un discurs echilibrat, a mulțumit „tuturor celor ce au scris o nouă pagină în istoria României, tuturor compatrioților” asigurându-ne că „vom respecta deciziile finale ale BEC și CCR” și că dacă au fost incidente „acestea au fost minore”.

În cuvântarea sa dl Ponta (organizatorul pelerinajului de la Vila Dante) a felicitat pe români, pe organizatori pentru că „acuzele iresponsabile de fraudă au fost simple minciuni” (contrazis de comunicatele MAI), iar faptul că 87 % dintre cei prezenți la vot au votat pentru suspendare arată că „Băsescu este ilegitim și că nu-l mai vor românii”. „Băsescu să ceară iertare celor care au stat la cozi și nu au mai putut vota” pentru că secțiile s-au închis, îndemn valabil și pentru mecanicul de tren față de cei ce au pierdut trenul. N-a scos nici un cuvânt despre cei aproape 10 milioane de oameni care au votat NU s-au nu au fost la vot (care îl legitimizează pe președintele suspendat) și nici despre faptul că nu au reușit să treacă pragul electoral deși au avut

urne mobile și în spitalele de psihiatrie, restaurante și pe plajă. În ceea ce-i privește pe maghiari acuzați de Ponta că au urmat îndemnul premierului maghiar Victor Orban și în Harghita și Covasna a fost cea mai slabă participare la vot, dovedește că Ponta n-a înțeles jocul dublu al UDMR-ului, adică pe voi v-a ajutat cu suspendarea în Parlament, acum l-au ajutat pe Băsescu, deci ei oricum câștigă după acest război.

Declarațiile belicoase ale lui Ponta l-au făcut și pe Crin și pe PNL- iști să-și schimbe poziția și să conteste referendumul, ceea ce pe noi ne face părtași la un război care nu-i al nostru și de pe urma căruia vom suferi toți. Din acest motiv le spunem: Terminați! Țara trebuie să-și cicatrizeze rănilile, iar voi, dâmbovițeni, înțelegeți că pentru noi, ardelenii, „Țara mea și mândra mea” este, încă, un principiu valabil. (31 Iulie 2012)

Oboseala

Useliștii, siguri că vor scoate la vot prin toate mijloacele peste 10 milioane de votanți și că Băsescu va fi demis, s-au luat după cifrele umflate din sondaje și au acceptat pragul electoral de 50% +1 din listele electorale permanente stabilit de CCR, greșeală fatală. După ora 23, la închiderea urnelor și după victoria proclamată de Băsescu prin sintagmele „românii au spus NU demiterii” și „flacăra democrației rămâne aprinsă”, au urmat declarațiile USL-ului, dintre care cea a lui Dan Șova care mai aștepta încă un milion de voturi, deși acestea erau deja contabilizate, corectată de șeful său de partid, dl. Liviu Dragnea, scuzându-l „era obosit”.

Și Băsescu a făcut o greșeală de strategie electorală făcând oamenii să se întrebe „ce facem” până în preajma votului. Dacă anunța de la început motivele și mesajul „nu vă prezentați la vot”, nu era nici un vot anti demitere la urne, erau numai voturile pro ale useliștilor, deci departe de pragul electoral.

BEC a dat azi rezultatele finale de la referendum: votanți în listele permanente 18.292.464 persoane, prezenți la vot 8.459.053, adică 46,24 % (deci sub 50 %), voturi pentru demitere 7.403.836, împotriva 943.375 (11,15 %), voturi nule 111.842 (1,33 %). CCR mai are de spus atât: referendum invalid. Au început contestările. „Băsescu

este definitiv demis, nu-l mai vor românii” clamează de la pupitrul prezidențial, președintele interimar și „imparțial” Antonescu și „CCR are o sarcină grea, să aleagă între cifra oficială și cifra reală de votanți”. Păi, nu ministrul vostru uselist de interne a dat cifra oficială și actualizată cum zice el? Președintele suspendat a mai făcut o greșală care îi face pe mulți să transpire, deși au dat aparatele de aer condiționat la maxim: Cei vinovați de încălcarea legii trebuie să răspundă în fața Instituțiilor Statului. Putea face această afirmație după reinstalare, dar acum a răscolit viesparul. Curg spre Curtea Constituțională Contestări, Sesizări, Plângeri și Lăcrimații de la Nicolăescu și de la avocații „neobosiți” care „pregătesc un document pentru CCR” și amenințări mai mult sau mai puțin voalate.

Dacă din cei 8,5 milioane pe care-i pomeniște de 3-4 ori într-o frază dl. Antonescu, scădem cei 943.375 care au votat Nu și rămân cei aproximativ 7,5 milioane de dragul cărora plânge interimarul, el, care la istorie stă rău, la „artimetică” și mai rău. Dar cei 9 milioane (fără cei care nu au drept de vot și fără cei cărora le este lehamite de clasa politică și nu au fost la vot) de ce sunt total ignorați de el? CCR are o misiune simplă: Cine a stabilit numărul de alegători în listele permanente?, au fost 50 % +1 sau nu?. În consecință referendumul este invalid și Băsescu se reîntoarce la Cotroceni, așa cum spun și unii useliști cu judecata nealterată. Dacă mai lămurim un lucru și anume acuzația uselistă „Traian Băsescu vă amenință cu pușcăria, noi vă apărăm”, o mare gogoriță, pentru că suspendatul a spus : cei care au încălcat legea trebuie să răspundă! Se subînțelege: n-ați încălcat-o vedeți-vă de treabă, ca oameni liberi într-o democrație.

Ați fost „obosiți”, mulți dintre voi mai sunteți obosiți, vă privește, luați-vă concediu prin exotisme (ați adunat destul!), dar lăsați-ne în pace, pe noi, cu mizeriile și răzbunările voastre politice pentru că ne-ați obosit, ne-ați făcut să ne certăm în familii și chiar și cu prietenii. (1 August 2012)

Frica și furia

În sfârșit CCR, formată din „gerontocrați și criptocomuniști” cum i-ar fi numit dl. Coposu, numiți pe 9 ani, deși președintele Statului

este ales numai pe 5, au catadicsit în 3 August să dea din debordanta lor înțelepciune decizia, așteptată de toți ca punct final al querelei politice privind referendumul de suspendare a președintelui. Și au dat-o, au dat-o în bară, spre bucuria celor din USL, a consternării celor din PDL și a noastră, a asistenței de pe margine. După ce interimarul le-a spus „CCR are o misiune grea să aleagă între listele legale și cele reale”, CCR-iștii au mai cerut listele actualizate la Instituțiile Statului (MAI, INS, etc.) și vor da verdictul pe 12 Septembrie. Păi, nu era mai simplu domnilor judecători să recunoașteți că s-au făcut presiuni (și se vor mai face) și că din acest motiv nu ați ajuns la un vot în ședința voastră? Acum vedem și noi că ați avut actele oficiale în față, dar frica de vulturii din USL de sub aripa lui Ponta, cel care știa decizia și ne asigura că „oricare ar fi decizia CCR, o vom respecta”, a fost mai puternică decât demnitatea și moralitatea și nu v-ați asumat răspunderi riscante pentru că o ordonanță de urgență vă făcea zburători.

L-ați făcut pe Barbu de la OTV să exclame „Țară blestemată, Țară de căcat, Țară de loaze”, sintagme pe care le resping în bloc și îi amintesc și acelui „ziarist” că poporul pe care îl invocă și ăștia de azi, n-a știut nimic de loviturile de palat când a fost arestat Cuza sau Ion Antonescu, tot în numele poporului, care popor azi „nu-l mai suportă pe Băsescu” pentru că așa au hotărât Ponta și Crin în numele celor 7,5 mil de votanți ai lor, iar cei 9 mil din cele 11, care au votat NU sau care nu s-au dus la vot nu mai sunt cetățeni români de luat în seamă. Dintre cei care nu s-au dus la vot o mare parte au considerat că în acest mod își manifestă revolta și protestul față de întreaga clasă politică și nu merită să fie validată nici una dintre tabere.

Astăzi, 6 August, evenimentele au venit ca o avalanșă peste noi. A fost mai întâi Scrisoarea CCR către Guvern prin care se cereau listele permanente de alegători, agreate de ambele tabere, după care s-a făcut referendumul. Prin urmare mini- inventarul, mini- recensământul lui Ponta din casă în casă, prin care să elimine din liste 2 mil de alegători și să se valideze referendumul, este inutil. Pe la ora 10 dl. Ioan Rus a comunicat cifra de 18,5 milioane după listele permanente actualizate, apoi și-a anunțat demisia din cauza presiunilor lui Băsescu și Antonescu. Suspendatul a avertizat public pe toți primarii și cei implicați în realizarea cu orice preț a cvorumului uselist asupra

aspectelor penale ale nerespectării legilor, se poate înțelege și asupra ministrului USL de Interne, dar care au fost presiunile lui Antonescu și Ponta în spatele ușilor capitonate, acestea sunt ușor de bănuț. Câteva minute mai târziu Ministrul de Interne anunța și demisia dl. Victor Ioan Dobre din funcția de ministru delegat al administrației și ca într-un film în care regizorul cunoaște scenariul, dl Ponta, la nici 2 ore de la aceste demisii, după o introducere cum că instabilitatea, războiul politic, devalorizarea leului și imaginea României peste hotare se datoresc lui Băsescu, a anunțat noii miniștri: Externe- Titus Corlățean în locul lui Marga, trimis ambasador în Germania să explice cum e cu lista delegației prezidențiale pe care n-a mai trimis-o la Bruxelles, cum e cu furtul intelectual al șefului său și cu desantul. Ministrul rânjilă trebuia de multă vreme debarcat.

Apoi, MAI- Mircea Dușa, Administrație- Radu Stroe, Relația Guvern- Parlament- Dan Șova, ș-o va face că se pricepe la susținerea guvernului și parlamentului, iar la Justiție doamna Mona Pivniceru, independentă politic, cea care va numi Procurorul General și Procuroru DNA, care, probabil se vor ocupa de dosarul de „Înaltă trădare” a lui Băsescu dacă debarcarea va reuși. Din guvernul Ponta nu pot face parte persoane care gândesc singuri, ci numai executanți în slujba prim-ministrului și a lui Antonescu, cel care ne-a anunțat că era posibil să fie „mișcări sociale” în toamnă. Convulsii sociale s-ar putea să fie chiar după decizia CCR, pentru că furia între cele două tabere, furia între cetățeni și politicieni, au ajuns la cote incontrolabile. Suntem gata să acceptăm democrația USL prin care miniștrii nu mai trec prin comisiile parlamentului, o iau peste vale și deal direct la Cotroceni pentru Jurământ, dar să se termine. Toți suntem furioși și irascibili din cauza căldurii, a loviturilor „legale” sub centură dintre combatanți și a lipsei de perspective. (6 August 2012)

CCR

Dosarul „Referendumul” este departe de a limpezi apele murdare cu iz de putrefacție și imoralitate, interese politice de grup sau ambiții personale după ce chiar în „independenta” Curte Constituțională judecătorii se acuză reciproc de luarea unor decizii

contradictorii, fără cvorum și fără să fie în cunoștință de cauză.

Nici apelul lui Mugur Isărescu, guvernatorul BNR, către politicieni de-a antama dialogul, iar „dacă sunt incapabili de dialog, să plece acasă, nu să ne scoată pe noi din case” , nu dă semne că ar fi receptat din moment ce interimarul Antonescu declară „Băsescu nu scapă de mine numai dacă mă omoară”, iar useliștii radicali declară și ei „Nu discutăm cu Băsescu”, sintagmă apropiată de „nu discutăm cu teroriștii”. Declarațiile dure, acuzatoare și interpretate favorabil de către fiecare tabără, privind listele electorale permanente și persoanele care ar trebui luate în calcul la cvorumul de validare sau invalidare a referendumului pentru demiterea președintelui, nu mai aveau loc dacă înțelepții din CCR hotărâau imediat după referendum, pe baza listelor unanim acceptate înainte de vot, valid sau invalid. Executând comenzile de partid arbitrul CCR din ring le-a zis : eu plec în concediu, voi băteți-vă până mă întorc, iar combatanții s-au bătut fără reguli. Ponta a anunțat că mini-recensământul nu se mai face că este „boicotat” de adversari. Antonescu, considerându-se cu creierul mai evoluat pentru că a mâncat mult pește cu fosfor, a acuzat guvernul de „timiditate, ezitare, confuzie” pentru că nu a tranșat treaba cu validarea în 3-4 zile, după experiența acumulată. La 2 zile guvernul a transmis prefectilor un Memorandum că recensământul se face, zăpăcind pe toți primarii. Băsescu i-a atenționat: aveți grijă, s-ar putea să priviți cerul printre gratii (interpretată de USL ca presiune și amenințare).

Nici zicala populară „gura bate fundul” (experimentată cu tragism în temnițele comuniste) , nici temerile FMI „suntem îngrijorați de criza politică din România” nu au clintit USL-ul din scopul lor final „Jos Băsescu”, iar dl Crin în limba engleză, mai mult gimnastică, a explicat delegației FMI, BM și UE, că aceasta nu are efecte asupra devalorizării leului, asupra economiei și scăderii investițiilor pentru că „tatăl și mama economiei este dl Florin Georgescu, ministrul finanțelor” și l-a arătat interlocutorilor cu degetul. Domnului Crin, care a îmbătat pe mulți cu mirosul afrodisiac al plantei, îi dăm dreptate aici, iar „îmbătaților” le reamintim: Investitorii serioși nu se împiedică de o ceartă politică, cei pentru care singurul criteriu este câștigul rapid decampează fără preambul înainte de a începe să plătească ceva statului, singurii îngrijorați de stabilizare economică și socială sunt speculatorii pe leu.

Pe de altă parte, nici finanțistii mondiali nu sunt îngrijorați că pentru iarnă nu vom avea nici mămăligă, grijile lor sunt: plătiți la timp datoriile și ne dați ce am cerut?.

Meciul continuă, cu ușor avantaj pentru guvern care are suportul „inclusiv legal” al interimarului, după cum afirma el la tv, dar stenogramele cu discuțiile dintre Rus și Dobre în care Rus spune „nu vreau să-mi petrec bătrânețile în pușcărie”, iar Dobre „mă retrag din acest grup infracțional organizat” promit un meci palpitant, cu tineretri sau bătrâneți tot acolo pentru învinși. Oricum, unii pedeliști s-au înfruptat din sacul cu bani numit „buget”, useliștii fac și ei la fel acum, așa că le-ar prinde bine câțiva ani de reflecții la paradigma filozofică : unde am fost și ce-am ajuns. Și cum tot

răul, spre bine, vor câștiga un ban cinstit din drepturi de autori, publicându-și memoriile cu contribuții colective (fără plagiat) cu alți „pușcăriabili”. Pentru clarificări în această nebuloasă, așteptăm memoriile. (11 August 2012)

Proiectile... ruginite

Dl. Prim- ministru declara după referendum că „a fost corect organizat” și felicita organismele Statului care au contribuit la reușita lui, iar dl. Interimar Antonescu aprecia în 2 August ca „înțeleaptă” decizia CCR de amânare a pronunțării și de a cere noi date, deși listele permanente de votanți de la alegerile din 10 Iunie fuseseră acceptate, cu cvorumul aferent, de ambele tabere.

În 21 August a fost anunțată decizia CCR de invalidare a referendumului, după care a urmat canonada cu proiectile verbale ale lui Crin Antonescu și ale lui Victor Ponta. După asigurarea că „vom respecta Decizia CCR, oricare ar fi, a urmat descărcarea nervoasă a lui Crin Antonescu, de la sediul PNL avându-i în spate pe Fenechiu. Calimente, Radu Stroe... : „acești politrucii (CCR) și-au bătut joc de votul a 8,5 mil de oameni, nu-mi dau demisia, vom continua lupta cu regimul Bănescu până la capăt, până va fi eliminat”, „pentru noi Bănescu a fost demis de majoritatea cetățenilor români la 29 Iulie”, iar secundul său, Ponta, lansa pe aceeași melodie: „Bănescu este un

președinte ilegal”. Să-i amintim dl. Antonescu faptul că aritmetica nu este politică și că din cei 8,5 mil, 1 milion au votat NU, deci CCR nu și-a bătut joc de ei pentru că le-a dat dreptate și nici de cei 11 milioane pe care USL îi ignoră, iar dintre cei 7,4 mil de useliști etnobotanizați politic până acum cel puțin 2 mil recunosc că au fost prostiți. De la gloria câștigată pe căi obscure de Antonescu, împotriva liberalilor Radu Câmpeanu, Mircea Ionescu Quintus și atâți alții care au făcut pușcărie pentru ideile liberale, decăderea după invalidarea referendumului de către CCR, este greu de suportat, așa că instigarea „Respectați legile, manifestați-vă și apărați-vă puterea de cetățeni” este un îndemn la ieșirea în stradă a celor 5 mil de useliști, împotriva celor 11 mil de conaționali.

După acest îndemn să-i mai amintim cetățeanului Crin Antonescu, devenit cetățean liber, că în 1937 înainte de alegeri tinerii care treceau prin sate erau bătuți și alungați de jandarmi, unele alegeri au fost anulate din ordinul lui Carol al II-lea, iar unii au ajuns la concluzia că împotriva corupției economice și electorale nu mai există alternativă decât pistolul. Aici vreți să ajungeți d-le Antonescu, istoric, bibliotecar și arhivar, ajuns în cea mai înaltă demnitate a Statului Român? Să vă fie clar, debarcarea din fruntea PNL urmează pentru că sunteți „antiteza ideilor liberale” (Paleologu), ca și a lui Geoană, va urma și cea a hoțului intelectual, pentru că noi, cei 11 milioane nu vom accepta niciodată în fruntea României un plagiator și un repetent impuși de „democrația” Ponta- Antonescu.

Cetățene Antonescu zis, în satul tău Isaccea, a lui Căcărau, pe care nu pun bază pentru că gura lumii este slobodă, te întreb clar: cei etnobotanizați USL din Piața Universității trebuie să pună mâna pe pistoale împotriva celor etnobotanizați PDL din Piața Victoriei? Nu ne aduceți în stare de a pune noi mâna pe măturoid împotriva întregii clase de nemernici, grupați după interese în găști politice. Nu-i mai amețiți pe oameni că „votul e mai tare ca glonțul” (Abraham Lincoln) pentru că milioane de voturi au fost anulate prin asasinarea a 6 președinți americani. Nu mai trageți în noi cu proiectile vocale ruginite, mereu aceleași, că 7,4 milioane de oameni ajung la pușcărie dacă revine Băsescu la Cotroceni. Dacă unii vor ajunge acolo trecând, prin justiție,

ori au încălcat legea electorală, ori sunt „pușcăriabili” pentru afaceri ilicite. (22 August 2012)

Analize

* Când le intră ceva în cap useliștilor, mânați de Crin Antonescu și susținuți vocal de apărătorii „poporului”, atunci nu-i cale de întoarcere. Mona Pivniceru, cu unele opoziții din CSM, a fost numită Ministru al Justiției și instalată în fotoliu cu aceeași rapiditate cu care s-a făcut suspendarea lui Băsescu. Misiunea ei, scriu ziarele, este înlocuirea procurorului șef de la DNA și a procurorului general al României și în consecință stoparea cercetărilor privind fraudă electorală de mituire, vot multiplu și turism electoral înainte de a se descoperi organizatorii de la vârful. Tot atât de importantă este și menținerea prin sertatre a dosarelor de corupție și afaceri necurate, încât „pușcăriabilii” să respire ușurați, o vreme. Vom vedea dacă sub oblăduirea doamnei Pivniceru Justiția se va mai juca de-a baba oarba cu adevărul și dreptatea, le va mai împărți politic sau va proceda în spiritul și litera legii.

* În Piața Universității protestatarii, fără autorizație, țină „jos Băsescu” încurajați de Antonescu și Ponta, iar peneliștii Ghișe și Calimente, cei mai vocali prin talkshow-uri, acuză jandarmii pentru că au amendat și au făcut dosare pentru distrugeri unor demonstrații. Antonescu și Ponta nu înțeleg că după declarațiile „vom renegocia cu FMI, cu UE și cu americanii” i-au făcut pe toți să-l susțină pe Băsescu, ca slujitor fidel, împotriva lor pentru că pun sub semnul îndoielii statutul NATO la Marea Neagră și la granițele Rusiei. Nici tataia Iliescu, cel care a pus odată ciomegele pe cei din Piață, nu înțelege că „les jeux sont faites, rien ne va plus” și îndeamnă și el la proteste pe cei ce strigau „noi muncim, nu gândim” și chiar și pe parlamentari să pună măcar „întrebări” la citirea hotărârii CCR și „parlamentul să corecteze decizia”. Tataie, ai uitat din „sinergia faptelor” loviturilor de Stat că, potrivit legii, decizia se citește pentru luare auditivă la cunoștință și nu se discută.

* Analiști, mereu aceeași, cărora le tremură vocea la gândul că se întoarce Băsescu la Cotroceni, ne asigură că nu este posibilă „coabitarea” între Ponta și Băsescu. Este evident că nu este posibilă

„coabitarea”, adică a locui în același apartament a soțului și soției după pronunțarea divorțului, numai că în acest caz folosirea termenului denotă retardarea „analizilor” în limba română. Între președinte și primul ministru trebuie să existe „colaborare” în interesul oamenilor și a țării, așa cum există între Obama și Hilary Clinton, între Putin și Medvedev sau între președintele Germaniei și d-na Merkel.

* Azi la ora 15 era programată ședința reunită a celor două camere pentru audierea hotărârii CCR. O oră și jumătate a fost incert cvorumul din cauza boicotului useliștilor pe principiul „dinte pentru dinte”, dar după contactul telefonic cu Victor Ponta în Africa de Sud și cu Antonescu aflat în vacanță în sudul Italiei, cvorumul a fost asigurat, hotărârea citită, după ce obiecțiile de amânare cu două zile ale senatorului PNL, Ghișe, au fost reportate și în consecință Băsescu se întoarce la Cotroceni. Bine ar face dacă s-ar abține de la declarații, chiar și ca răspuns la provocări, pentru că useliștii, cu promisiunile neonorate, este posibil să nu câștige majoritar la alegerile din Decembrie, iar Ponta și Antonescu vor fi retrași în depourile politice ale propriilor partide ca urmare a înfatuării și greșelilor făcute.

* Celor ce se joacă cu destinele noastre, președinte oricare ar fi și politicieni, le recomandăm să-și facă și ei analize și dacă sunt întregi la minte, putere și opoziție, să facă ceva pentru oameni, căroră criza politică și seceta le-a secătuit buzunarele. (27 August 2012)

Picăturile...

De la înălțimea lui, ecvestră, Marele Rege cu steagul cap de lup în mâna stângă și în dreapta cu sabia încovoiată, mă privea și, parcă, îmi vorbea dojenitor:

„V-au împărțit partidele politice în triburi, mai multe ca pe vremea mea, dar eu le-am unit. Voi n-o să vă uniți pentru că politicieni, activiști, analiști, colaboratori- informatori politici (bine plățiți) vă turmentează de cap, vă învrăjbesc și sunteți gata să vă ciomăgiți”.

N-am avut

replică, așa că am dat aprobator din cap.

„Și, a continuat el, în vremea asta (pe neve) ei aplică sloganul (adaptat): Excroci din toate țările, uniți-vă! S-au unit și v-au luat tot! Eu am apărât,

am ascuns bogățiile țării, încât nici după 2000 de ani n-ați găsit decât câteva brățări, iar voi n-aveți nici brățări pentru excroci. Nu învățați nimic, nici măcar de la picăturile de ploaie care numai unite mătură toate gunoaiele”.

Învățăm, am replicat eu, dar ce putem face?

„Vă țineți de congrese, conferințe, dezbateri. Aveți lideri spirituali, n-aveți lideri de acțiune! Am auzit, de aici de sus unde sunt acuma, că aveți încredere în biserică și armată. În biserică treacă- meargă. Nici noi nu făceam nimic fără blagoslovirea lui Deceneu, dar în armată?”.

Ne apăra de teroriștii cu prăștii din Afganistan, Mesopotamia și avem promisiuni că ne va apăra și de cei din Iran, Siria, ... să nu apară alt Bin Laden. A fost prima dată când l-am văzut pe Măritul Rege râzând.

„Treaba voastră, dar până și ziua armatei a fost denaturată de vuvuzelele monarhiste, iar ministrul apărării, unul Dobrițoiu, l-a decorat pe Mihai, în strigături de Monarhia salvează România, pentru că a predat armata rușilor. Vreți să vă întoarceți cu câteva decenii în urmă. Bine că nu vă întoarceți cu câteva secole!”.

Noi n-am știut ce se pune la cale între palate, am zis eu. Nouă ni s-a spus ca la 23 August că „poporul a întors armele”, iar acum că „poporul vrea monarhie”, în anarhie, ca în vremea lui ta-su.

„Că veni vorba, să le reamintim celor care rămân cu gura căscată când istoricii, slujbași monarhiști, le vorbesc despre democrația și viața politică interbelică faptul că, după acapararea puterii de către Carol al II-lea, I.G. Duca, prim- ministru liberal, a fost asasinat la 29.12.1933 pe peronul gării Sinaia, pentru că Franța, cu interese puternice în economia românească, i-a cerut să desființeze Garda de Fier să nu poată participa la alegeri, ceea ce Duca voia să facă în ultima zi de depunere a candidaturilor (democrație, nu?).

După ce regele a ridicat crima la rang de politică de stat și Corneliu Zelea Codreanu, conducătorul mișcării legionare, a fost strangulat din ordinul lui Carol la 30.11.1938, au urmat represaliile:

Armand Călinescu, economist, om politic, prim-ministru asasinat de legionari la 21.09.1939.

Virgil Madgearu, economist, sociolog, membru PNȚ, ucis la 27.11.1940 în pădurea Snagov.

Nicolae Iorga, istoric, om politic, împușcat de legionari la 27.11.1940.

Vinovat moral: Carol al II-lea, a cărui „moaște” pângăresc sanctuarul național: Curtea de Argeș, iar voi vreți monarhie! Halal să vă fie!”.

Acum suntem în campanie electorală, am deturnat eu subiectul de la alegerile măsluite de Carol.

„Aș veni eu să fac ordine în dezordine, dar nu mă lasă Zamolxis de teamă că mă va suspenda Voiculescu înainte de alegeri. Tulcenii au mâncat mult pește cu oase cu tot, s-au deșteptat și nu-l vor pe Crin. Candidează în Colegiul Alexandria- Rural. Teleormănenii de acolo, pentru un polonic de iahnie și un mic, îl fac pe Crin mare senator de Teleorman. Șef de campanie, Dragnea, din același trib, cu experiență în fonduri ascunse și transporturi. Succes garantat”. Păi, și? „Păi, țineți minte treaba cu picăturile!”. (30.10.2012)

Politică și sărăcie (I)

Multe județe au vestigii istorice și culturale pe arealul lor, dar județul Hunedoara este privilegiat din acest punct de vedere. Se înscrie printre cele mai importante cu : Sarmisegetuza Ulpia Traiană, capitala vechii Dacii, de lângă Hațeg, Sarmisegetuza Regia cu cetățile înconjurătoare: Cetățuia și Blidaru, din Costești- Orăștie, Biserica din Densuș, cel mai vechi lăcaș de cult din Ardeal, Plăcile masive de piatră ce înconjoară cimitirul și biserica din satul Ostrov, pietre pe care scrierea în latină așteaptă să fie pusă în valoare ca perenitate a românilor locuitori, Castelul Corvinilor din Hunedoara și multe biserici și mănăstiri.

A început campania electorală și ne privesc cu tupeu și încredere în polonicul de iahnie, de pe benerele suspendate peste străzi și bulevarde, aspiranți la al doilea mandat, foști primari care nu mai încap în fotoliu și vor unul mai confortabil în parlament, toți cu gândul la aspirarea și absorbția banilor și avantajelor parlamentare. În programele lor, nici un cuvânt, sau dacă totuși fac referire la valorificarea

patrimoniului național aceasta este în josul paginii cum sunt clauzele din contractele dubioase. N-au chemat asistații sociali să adune măcar gunoaiele din perimetrele sacre pentru că așteaptă bani de la guvern, pentru firmele lor, dar aburesc lumea cu creerea de locuri de muncă și absorbția de fonduri europene. Ei știu că promisiunile sunt irealizabile pentru că Statul nu mai are un sector productiv, deci nu poate face angajări, nici n-ar permite FMI, iar fondurile UE, dacă nu-s pentru firme străine, România va fi obligată să le returneze pentru că „nu au fost respectate normele europene”.

N-am crezut și nu cred nici azi în revigorarea economiei românești sau a altei țări prin rețetele finanței mondiale, pentru că am văzut, înainte de 89, o țară străină ruinată prin ele. De fapt aceste rețete seamănă cu rețetele rabinului dintr-un banc pe care l-am auzit la Tv. „Un evreu se duce la rabin, și îi zice: Rabi ce să fac, mi-au murit 15 rațe? Rabinul îi dă un medicament după o rețetă proprie. În ziua următoare omul se duce iar la rabin pentru că i-au mai murit 15 rațe. Primește un alt medicament (contra cost) după altă rețetă. Peste o zi se duce iar: Mi-au murit și celelalte rațe. Rabi, ce să fac? Nu faci nimic, noi mai avem rețete, dar tu nu mai ai rațe, îi zice rabinul”. Când fmiștii și bm-iștii o să ne ia electricitatea, CFR-ul, gazele și aurul, o să ne spună: noi mai avem rețete, dar voi nu mai aveți nimic!

Când l-am auzit pe față obosită (poate de grija națiunii!) că „Nu Merkel votează în România” și pe Ponta că „vom negocia cu FMI și BM”, i-am aprobat. Prea stăm ca salcia plângăcioasă în fața lor, dar au fost repede puși la punct. La Congresul PPE doamna Merkel s-a întâlnit pe culoarul Parlamentului cu președintele Băsescu și, probabil, i-a șoptit: vezi că un ciumec de la voi vrea să ne ia nouă și polonezilor mălaiul de la Olțchim. Imediat au curs plângerile penale împotriva lui Dan Diaconescu. De fapt putea fi un alt român, cu miliarde de euro, tot nu-i permitea doamna UE să cumpere Olțchim-ul. Acum finanștii mondiali sunt iar în vâjâială pe la noi și, dedați la țuică întoarsă, sarmale și mâncare ecologică, stau 2- 3 săptămâni. La întâlnirile cu președintele și primul ministru, se pare că le-au spus: „urgentați” și cum nu veți putea plăti salariile și pensiile, hai, să punem de un nou acord (împrumut), ceea ce este în lucru.

Minele sunt închise, combinatul de la Călan făcut moloz, cel din Hunedoara, care a dat oțelul pentru Turnul Eiffel, mai are câțiva salariați, mii de oameni sunt în șomaj, și după rețetele de mai sus, urmează alții, așa că județul Hunedoara stă bine la politica electorală și este pe primul loc la sărăcie și lacrimi. (19.11.2012)

Politică și sărăcie (II)

În aceasă lume, a înșelătoriei ridicată de la rang de politică statală la cel de politică interstatală, guvernării și politicienii se comportă ca niște necuvântătoare de pradă și atacă individual sau în haită bugetul țărilor. La Bruxelles s-a discutat bugetul Uniunii pentru 2014- 2020 fără a se ajunge la vreun rezultat. Este evident că statutul parlamentarilor, consilierilor, comisarilor, magistraților și a celorlalți angajați de prin birourile UE n-a fost pus în discuție, salarii, privilegii, ieșirea la pensie după 15 ani și jumătate în serviciul Uniunii cu 9.000-14.000 de euro lunar, bonus la pensionare, doar majorarea contribuției fiecărei țări la bunăstarea lor. Cum năravurile prind mai repede decât lucrurile bune, și ai noștri politicieni, școliți pe lângă cei din UE, și-au votat legi preferențiale și toți ne cer „solidaritate” în vremuri de criză.

Au fost abandonate sloganurile „democrație” și „libertate” pentru că nu țin de foame și s-au inventat altele noi: justiție dreaptă, locuri de muncă, șanse egale deși omul aruncat în șomaj în prag de pensie nu mai are nici o șansă. Au șansă nevestele și copiii celor ce supraveghează cu camere video sacul cu bani, ca „ordonatori de credite” și care și-au înființat firme, la sugestia „ordonatorului”, exact pe profilul creditului. În campania noastră electorală se merge și mai departe: învățământ și sănătate gratuite, locuințe ANL și prin programul „rabla” mașini pentru toți. În ceea ce privește învățământul, fabrici de șomeri, de stat și particulare, ar putea falimenta dacă sectorul privat ar fi obligat să-și califice pe cheltuială proprie și să-și angajeze școlarizații. Cu sănătatea lucrurile sunt și mai clare. Monopolul fabricanți de medicamente, distribuitori- importatori aliați cu doctorii particulari sau din spitale, nu poate fi spart, nici nu se dorește, nici un partid nu are în program așa ceva pentru că sare în sus doamna UE, așa că singura șansă a bolnavilor este închinarea la moaște.

Luând în discuție aserțiunile „Speranța în mai bine și frica de mai rău- iată dimensiunile existenței românilor” (Paul Suditu) și „România nu e țara revoluțiilor” (L. Rebreanu) am putea spune că românii nu au „vocația” sacrificiului și eroismului inutil și că atunci când au avut conducători destoinici: 1600, 1784. 1821, 1848, 1877, 1918, 1940, au cutremurat istoria. După 1989 guvernării, cu capul plecat, au pus flori pe mormintele fabricilor și combinatelor, la comandă străină, corupția și sărăcia s-au întins ca pecinginea, veneticii au pus mâna pe valorile materiale, bogățiile solului și subsolului și ne-au lăsat doar aerul pe care îl respirăm. După momentele istorice pe care le-am invocat se simte nevoia unui conducător care să spună „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Mărie” pentru că altfel pierim ca țară și ca neam. (28 noiembrie 2012)

Ziua Națională

Fiecare națiune are o zi în care își venerează înaintașii, zi cu semnificații istorice deosebite în devenirea ei ca țară. Această zi este neschimbată, de secole sau decenii, pentru că nici un guvern, nici un parlament, nu a avut curajul să o schimbe, 4 Iulie, ziua Americii, 14 Iulie ziua Franței.... În multe țări Ziua Națională a fost Ziua monarhului, a tiranului de la conducere sau Ziua Independenței față de cotropitorii vremelnici. Și la noi Ziua Națională a cunoscut schimbări de cele mai multe ori după interesele și nevoia de adulații ale monarhului sau după interesele stăpânului din exterior: 10 Mai, 23 August și abia acum 1 Decembrie, în concordanță cu istoria românilor.

Și în acest an Ziua Națională s-a sărbătorit sub semnul neîncrederii în discursurile și mesajele politicianiste, sub semnul indiferenței unei mari părți a populației care n-a arborat nici măcar tricolorul la ferestre și sub semnul nerăbdării și așteptării strachinei cu fasole, deși după îmbrăcăminte „flămânzii” nu arătau a sărăntoci. Dați-le domnilor primari în fiecare zi, o săptămână înainte și o săptămână după 1 Decembrie fasolea și sarmaua, veți vedea că sunt mereu aceeași cei care își dau coate, dar stârpiți acest obicei care ne face de ocară în

ochii străinilor la fiecare 1 Decembrie. Vă puteți închipui că în jurul Arcului de Triumf din Paris, după parada de 14 Iulie, francezii își dau coate pentru o strachină de fasole? În mesajul său președintele Băsescu cheamă pe români la unire și solidaritate. Ce unire și solidaritate poate exista între sărac și îmbuibat, între hoț și omul cinstit, între sufocatul plătitor de taxe și impozite și politicianii hoți, protejați de legi și imunitate parlamentară?

Suntem pe ultimele locuri în UE la indicatori economici, de sănătate, educație, nivel de trai. Ne putem recăpăta onoarea, respectul și demnitatea de români numai dacă nu acceptăm răul și renunțăm la sintagma demoralizatoare și inhibantă: Ferește-ne, Doamne, de mai rău! De o clasă politică hrăpăreață, nesătulă, care cerșește și acum voturi, nu ne poate scăpa nici Dumnezeu pentru că singurul ei dumnezeu este îmbogățirea, iar banul dumnezeul raiului terestru.

Ocupați cu discursurile electorale (vreascuri verbale, colorate politic), din care nu a lipsit sintagma „să fiu sincer”, adică recunoaștere că și mint, și sloganuri de genul „Fur mai puțin decât ei!”, deci va fura, candidații la parlamentarele din 9 decembrie, n-au onorat cu prezența Ziua de 1 Decembrie, chiar și oamenii care au înfruntat ceața, ploaia și gerul, au fost puțini. Când, cu ani în urmă, s-a discutat schimbarea Zilei Naționale, am fost neutru. Acum susțin că este necesară înlocuirea ei cu altă dată, de exemplu 16 Mai, data intrării lui Mihai Viteazul în Alba Iulia, sau și mai importantă istoric, data de 27 Mai (1600), când Mihai, după alungarea lui Ieremia Movilă din Moldova, a emis hrisovul cu titulatura „Io, Mihai Voievod, Domn al Țării Românești, al Ardealului și a toată țara Moldovei”, iar sigiliul domnesc a certificat și a făcut efectivă Unirea teritoriilor românești de la Nistru la Tisa. De fapt la 1 Decembrie la Alba Iulia coroanele omagiale se depun la statuia primului unificator. Această dată ar fi sub semnul Învierii, al învierii naturii și mesaj de încredere în învierea neamului românesc. Locul de sărbătorire a Zilei Naționale ar fi, evident, tot la Alba Iulia, acolo unde a fost aplicat sigiliul pe documentele emise de Unificator, iar corul monarhist, banderolele negre plângăcioase și Trianonul n-ar mai avea relevanță. (3.12.2012)

Fix

Acești oameni, plagiatorul și repetentul, cățărați la butoanele puterii, au un fix: suspendarea președintelui, din care au făcut arc de luptă cu săgeți otrăvite în toată campania electorală. Cum se trezea, pe înserat, adormitul Crin alerga la Antene, și furaja cu concentratul slogan „Vom lupta până la capăt” pe cei ce i-au rămas fideli pentru că din cei 7,4 milioane suspendaci mulți au renunțat și nu mai cred nici ei în numerele regizate de circ. Celor ce mai cred în limbarița celor doi le spunem clar că, noi, ceilalți 11 milioane care au votat împotriva suspendării sau nu s-au dus la vot din lehamite, și pe care creerele lovite de Alzheimer nu-i menționează deloc, nu vom accepta niciodată un coopy- paste și un repetent în fotoliile unor celebrități române care au condus țara, decât dacă mașinăria de vot de la 10 Iunie și 29 Iulie intră din nou în funcțiune și ne reduce la tăcere. Ni se spune că votul este „voința poporului” și este executoriu. Atunci, de ce votul de la referendum pentru Parlament unicameral și maxim 300 de parlamentari nu este executoriu și este ignorat, domnilor amnezici USL- iști?

Ironie, niște limbuți bine plătiți de Felix, ne etichetează drept „băsiști”. Ca să fie și aici lucrurile clare le spunem că nu ne-au plăcut nici PDL- iștii cu mâinile lungi în banul public și nu ne plac nici USL- iștii cu „păduchi” în cap, nedeparazitați de Justiție, înghesuți pe listele electorale din țară, cu neveste, copii și amante. Analistii anti- USL propovăduiesc și ei apocalipsa în cazul câștigării alegerilor de useliști pentru că vom fi „excluși din lumea civilizată”, UE și americanii nu vor mai avea încredere în noi, ca parteneri. Stați liniștiți analiștilor și analistelor, candidaților și candidatelor, atâta timp cât interesele UE în România, ca piață de desfacere, atâta timp cât România servește războiului rece de la Marea Neagră, americano- rus, poate conduce România și un satrap. Secretarul de Stat american, Mis Hillary Clinton în mesajul său menționează că SUA vor susține pe cel ce are „susținere populară” pentru că Statul de drept la, la, la..., ori susținerea populară se fabrică prin presă și televiziuni după interesele Euro- Atlantice. Este evident că SUA și UE au susținut pe Băsescu la referendum și-l vor susține și în continuare pentru că au garanția că se vor mai scurge în seifurile lor, câteva miliarde de euro- dolari din România, în timp ce

lătrăii cu „vom renegocia” sunt imprevizibili și chiar dacă dai de mâncare maidanezului, când îi cade bine: te mușcă!

Oricine va cștiga alegerile parlamentare din 9 Decembrie trebuie să răspundă unor deziderate populare privind sistemul imbecil de vot, prin amendarea Legii electorale, care:

- Să interzică migrația politică
- Candidații cu dosare neelucidate în instanță sau condamnați să fie ejectați din listele electorale.
- Domiciliul candidaților să fie obligatoriu în județul sau colegiul în care candidează. Să se termine odată cu acel Agamiță Dandanache, trimis de la „centru” și perpetuat de un secol în sistemul de vot.
- Să se elimine redistribuirea voturilor prin care unul ajunge în Parlament fără nici un vot într-un colegiu, dar prin voturi „cadou”.
- Să se interzică uniunile și partidele pe criterii etnice.
- Minoritățile să se înscrie în partide și să ocupe locuri în Parlament atribuite de partidele din care fac parte.
- Să se interzică alianțele înainte de alegeri, prin care partide căpușe, nesemnificative intră în Parlament. Fiecare partid să participe la alegeri pe cont propriu.

Nu mai acceptăm „cuvinte furajere” (M. Sorescu) și de acum înainte avem și noi un fix: vrem fapte, iar „Vox populi, vox Dei” să devină executiv! (7.12.2012)

Aur și sărăcie

Munții Apuseni cu frumuseți inegalabile, îngemănare între pământ, apă și binecuvântare Dumnezeuiască, s-au înfiorat când sateliții au cartografiat perimetrele auriere, specialiștii au analizat eşantioanele forate, au calculat cantitatea de aur, argint, metale rare și unii, de peste Mări și țări, în lăcomia lor au decis să-i dezmoștenească în câțiva ani de aceste bogății. La fel ca în Vestul sălbatic în care nu căutătorii de aur sau minerii s-au îmbogățit, ci proprietarii de mine și cei ce achiziționau aurul la prețuri modice și acum „investitorii strategici” canadieni și americani au văzut că-i rost de îmbogățire pe seama sărăciei oamenilor și sărăcirii țării.

În paralel cu alegerile parlamentare din 9 decembrie s-a desfășurat, în 35 de orașe și comune din județul Alba, un referendum cu întrebarea, formulată de cei interesați: „Sunteți de acord cu repornirea mineritului în Munții Apuseni și a exploatării de la Roșia Montană? “. Se subînțelege, din întrebarea capcană, că exploatarea se va face sub egida RMGC, motiv pentru care întrebarea nu continuă cu precizarea „de către Statul român sau de companii străine?”. Întrebarea este capcană și pentru faptul că niște oameni din județul Alba hotărăsc „repornirea mineritului din Munții Apuseni”, adică pentru Certej, Brad și alte zone aurifere. Chiar și așa moții n-au putut fi păcăliți și referendumul n-a fost validat, neîntrunind peste 50 % voturi. Pentru cei ce s-au lăsat înregimentati în minciună precizăm : aurul nu- i al vostru, ci al „urmașilor și urmașilor voștri” și nu aveți dreptul să-l prăduiți pentru viitoare salarii de mizerie. Domnilor sindicaliști vă reamintim că în țări săracite, ca și România, dar cu oameni hotărâți, statul a fost obligat să rezilieze contracte, să reia în administrare proprie combinate, fabrici, mine. Nu zicem că RMGC n-ar fi de bună credință, dar lipsa garanțiilor că apa cianurizată nu se scurge în sol și în apele freatice și că prin evaporare din lacul de acumulare nu infectează mediul, aerul, și zona nu va deveni deșertică după plecarea beneficiarilor cu aurul, ne fac să spunem NU acestui proiect până când specialiștii vor găsi o metodă neceanurizantă de prelucrare a minereului.

Suntem, însă, conștienți că marea finanță din spatele RMGC nu se împiedică de noi. Vrea aurul și-l va lua pentru că nu va finanța niciodată cu un împrumut Statul român pentru exploatare proprie și va împiedica un astfel de proiect și prin „imbecila” lege a vânzării terenurilor către străini, așa că România se va lovi de proprietățile, cumpărate deja, ale companiei străine. Ca și altădată în istorie, aurul a însemnat bogăție pentru unii și sărăcie pentru moți și țară. Nu dezarmăm, dar nu- i destul să ne rugăm ca părintele Galaction „Ajungă Sfinției Tale atâta carne la vulturi din mana bieteii țări și truda noastră”, guvernanții trebuie să fie obligați să apere bogățiile țării de capacitatea păsărilor de pradă. (10.11.2012)

Ura și la gară!

Imediat după anunțarea rezultatelor exit- pol, care nu mai puteau suferi modificări importante, Crin Antonescu- penelistul de dreapta, flancat de Victor Ponta- pesedistul de stânga și de Daniel Constantin- pecistul voiculescian de dreapta sau stânga, după caz, au anunțat victoria USL- ului cu peste 62 %. Bucuriei mari a victoriei „împotriva lui Băsescu” și a „regimului Băsescu” i-au lipsit numai claxoanele și steagurile, încât să fie identică în manifestare cu Piața Universității din 1996. Și la ei și la pedeliști partide fără șansă electorală au fost tolerate la fel cum hipopotamul tolerează păsările care îl curăță de paraziți. Notă discordantă a făcut PP- DD care a luat un neașteptat 14% de unul singur. Rațiunea pentru care Gigi Becali (PNG) s-a raliat USL- ului n-o înțelege nimeni, dar „cavalerul luminii” și „luptătorul împotriva diavolului”, a adus puncte importante pentru că fanii Stelei au devenit și votanți fideli după ieșirea din găleată a echipei din Ghencea. UDMR- ul a intrat în Parlament cu fix 5% , dar ca să nu rădă lumea i s-a mai adăugat un 0,2%. Perdant, ca de obicei, PRM-ul, boicotat și veșnic „furat”, care nu înțelege că din electoratul fidel jumătate a decedat de bătrânețe și că fără tineret și măsuri „anti-furt” nu va avea șansă nici peste 4 ani.

Satisfacția useliștilor a fost tulburată în aceeași seară de bâta în baltă a lui Ponta, care a anunțat că au „avut loc consultări cu UDMR- ul”, ceea ce a declanșat inundații verbale ale analiștilor, comentatorilor, anti- bășiștilor și chiar și ale electoratului USL- ist, credul în promisiunea „fără UDMR” a primului ministru. Înțelept ar fi ca Ponta să lase pe udemeriști acolo unde le este locul (de fapt nu le este locul în Parlament) pentru că ei nu vor renunța la autonomie, artificialul ținut secuiesc, legea minorităților și modificarea Constituției, de fapt numai a primului articol: Stat național unitar. În schimbul unei eventuale susțineri în Parlament, conform obiceiului lor, vor cere, șantaja și impune modificări legislative favorabile maghiaririi pentru că de ceilalți minoritari nu le pasă. Pentru eventuala lor intrare la guvernare nu există decât o ipoteză: au făcut presiuni prin UE și americani pentru că apropiați sau îndepărtați, importanți sau mai puțin importanți, la împărțirea tortului miresei iau toți nuntașii câte o felie.

În final aproape toată lumea este fericită. USL- ul are majoritatea în Cameră și Senat, deci pot promova orice lege, opoziția poate face doar vocalize, cei pe care i-au refuzat electorii au intrat în

Parlament prin redistribuire, „penalii” au imunitate și nu se mai tem de cererile DNA pentru că au majoritate protectoare. Nefericiți suntem noi, contribuabilii, care voiam 300 de parlamentari în loc de 470, iar acum sunt 588, mai mulți decât în Congresul SUA. Cum nu sunt fotolii suficiente, trebuie suplimentat numărul cu 118 bucăți, dotate cu laptop, sistem electronic de vot, cabinete și în clădire și în teritoriu, mașini, hotel, masă, transporturi gratuite aeriene și terestre, așa că va trebui să dăm găuri în sens invers la curea și să contribuim la bunăstarea lăcustelor parlamentare și a neamului lor prin taxele și impozitele care vor crește în 2013 cu 20%.

Numirea noului premier mai lasă loc la presupuneri, lucru neesențial pentru că pentru țară nu sunt anunțate proiecte, aleșii se vor instala apoi se vor pregăti de concedii și sărbători, așa că Ura și la gară, dacă se poate chiar în trenul regal la o linguriță, pahar, furculiță, cadou de Moș Crăciun. (13 dec 2012)

Felicitări maestre!

Când emiți opinii verbale sau în scris despre un ins necunoscut coordonatele sunt neutralitate și indiferență, iar despre ceilalți jaloanele sunt „prieten” și „dușman”. Dușman nu adliteram ci în sensul de concurent, de neînregimentat între adulatori, și care orice ar face, trebuie „desființat”. Personal am trăit o astfel de situație când un „devorator” m-a „desființat” numai pentru o greșală de tehnoredactare „W.w.w.....” care nu-mi aparținea, dar care apărea sub articolul meu și de aici constatarea că tehnica modernă mă depășește, că nu-mi cunosc nici propriul ID, etc. Pe doamna Vulpescu, aceea care l-a băgat pe I.L. Caragiale în noua categorie literară de „... și alți derbedei literari” n-a desființat-o nimeni pentru că „maestrii” sunt sacri!

Despre prieten este mai simplu: epitete, metafore, furaj verbal sau scris, încât și prietenul rămâne extaziat de cât talent are, numai că încheierea „felicitări, prietene!” aruncă o altă lumină asupra obiectivității scriiturii. Când prietenul, de cele mai multe ori lingușitor, este al unui „maestru”, se subînțelege că maestrul nu poate fi contrazis și că trebuie ridicat pe un soclu impunător. „Maestre”, eu nu vreau să

te dau jos de pe soclu, vreau ca un „fost prieten adevărat, dezinteresat” să te ajut să-l consolidezi ca scriitor, apărător al limbii române, blagian, folclorist, critic literar, recezor de cărți, multe alte preocupări, și de la nivelul meu de „derbedeu” literar îți semnalez câteva lucruri pentru care unul, fără respect față de statura ta, ar putea să te desființeze:

Ai adoptat scrierea fluviu lansată acum câțiva ani de Marius Tucă, scriere pe care corigenții, repetenții și cei care n-au luat Bacul nici a treia oară, o știau demult. Cititorul, invadat de greață, simte nevoia să verse la toaletă, dar nu găsește nici un punct, să facă o pauză, în cele 30- 35 de rânduri de cuvinte fluidizate.

Am uitat să-ți menționez o altă calitate: aceea de comentator de evenimente în care sunt trecuți organizatorii, sprijinatorii, de la CJ, Consiliul orășenesc, primăriile orășenești, locale, oficialități, consilieri, bibliotecare până la soborul de preoți cu Înalți Prea Sfinți și Prea Fericiți, a căror nume și prenume cu inițiala tatălui, cam vreo 30 de nume, sunt înșiruite, spre sfârșit cu repetiție, pentru că memoria mai joacă și feste. În recenzia unei cărți insiști asupra autorului, de la naștere, școală primară sătească, facultate, titluri, diplome, premii, capitole și subcapitole ale cărții, fără să deslușești pentru cititor mesajul autorului, ceea ce face vizibil din stratosferă faptul că n-ai citit cartea, decât prima pagină și cuprinsul. Mai reamintesc și „teatrul nescris” jucat, cum spui de Avram Iancu și mă bucur că ungurul nu ți-a citit scrierea pentru că îl spânzura pentru prefăcătorie, simulare și sustragere de la pedeapsă. Formulările de genul „Am, prietene! Sănătate- am înțeles durerile prin care treci” au, probabil, menirea de-a stimula inteligența cititorului care a înțeles că n-a înțeles nimic.

Semnezi, maestre, niște articole cu pseudonimul Prof. Palaghia Popa și altele asemănătoare. Trec peste faptul că sunt scrise de tine despre tine și subiectului îi lipsește doar cununa de lauri, dar însușirea sau atribuirea de calități unei persoane, cu tot respectul memorial pentru ea, calități pe care nu le-a avut niciodată, este un fapt condamnat.

Acestea fiind, deocamdată, zise: „Felicitări, maestre” și continuă. Cântăreții în strună n-au curajul să ți le spună, iar ceilalți se bucură că și „maestrul” se face de baftă. Felicitările vin de la un „fost prieten” cu care prietenia se întreține prin misive, dar în vremea telefoniei instantanee nu-și mai are loc nici banala „ce mai faci?”, care

ar însemna un minim de considerație pentru celălalt, dincolo de preocupările comune. Vorbind despre prietenie părerea mea este că aceasta nu poate exista între indivizi care n-au nimic în comun. Pe noi ne-a legat tinerețea școlară, mediul din care ne-am luat zborul, temperamentul, idealurile comune pentru românism, exprimate prin scris, fundamente ale prieteniei mai mult de jumătate de secol, până când de la înălțimea măreției tale, te-ai băgat în viața mea fără permisiune, răscolindu-mi trecutul trist, apoi ai început să-mi dai din ce în ce tot mai multe semne că pentru tine nu exist. Să fii sănătos! Mergem, fiecare pe drumul lui, dar ai putea să ții seamă de cele scrise fără răutate de „fostul tău prieten”. Între noi au fost bucurie sinceră pentru succesele celuilalt, loialitate și considerație. Au fost! Îți voi returna intactă scrisoarea. Punct, umilirilor și otrăvirilor sufletești! Rămâi „cu deosebită prețuire” pentru prietenii tăi, egali cu tine sau superiori, pentru că „inferiorii” sunt neglijabili. Eu rămân statornic în onor, în pofida faptelor pe care le uit când savurez frumusețea metaforelor din cuvinte ale maestrului „înzestrat cu vocația prieteniei”. Oricum, eu te recunosc, nu „maistre” cum zic unii de prin construcții, ci „maestru” al construcțiilor metaforice. (15.12.2012)

Parlamentul Penal

Nici în dictaturile sudamericane, cu atât mai puțin în dictaturile comuniste, dictatorii nu și-au promovat acoliții infractori, devalizatori ai visteriei statului, în funcții publice. Poate că Pol Pot ar fi făcut așa ceva, dar s-au opus alți militari. Guvernanții noștri, după ce au terminat cu „Jos Bănescu” s-au concentrat pe alegeri și au dovedit țării că alegătorii pentru un pol pot vota „democratic” cum li se cere. Așa am ajuns la un parlament cu 588 de parlamentari, mai mare decât Congresul SUA, în care au intrat 24 de dalmățieni pătați, unii condamnați definitiv pentru oasele roase, alții cu dosare în Justiție sau cu dosare în investigație pentru afaceri necurate, înșelătorii și escrocherii în dauna Statului, motiv pentru care niște ziariști au titrat „Parlamentul Penal” al României, după alegerile din 9 Decembrie 2012. Toți infractorii dovediți sau nedovediți potrivit principiului nevinovăției se ascund după imunitatea parlamentară, imunitate care se ridică prin procedură

greoaie sau nu se ridică deloc pentru că, zice proverbul, prietenul la nevoie se cunoaște, sau cine se aseamănă, se adună. Și ca să nu ne mai taxeze nimeni că suntem pe ultimul loc în tot și-n toate, acum suntem pe primul loc în lume la număr de parlamentari și număr de ministere pe cap de locuitor, pe primul loc la parlamentari infractori și avem și un ministru, Relu Fenechiu de la Transporturi, cu dosar în afacerea Transformatorul, iar Pesedistul Ioan Stan a intrat în „programul de protecție” a Parlamentului încă de la prima lui reunire în plen.

În toată această desconsiderare și sfidare a poporului de către parlamentari și guvernanți, noi, cei ce i-am votat scrâșnim din dinți, îi înjurăm, dar nu reacționăm la bătaia de joc ridicând pumnii a revoltă. Unii poporeni se bucură la pomana porcului, răzeșii din Nordul Moldovei se luptă cu nămeți de 2 m, iar un deputat este intrigat că Societățile de dezăpezire i-au milioane de lei și nu au nici utilajele necesare. Propune deputatul alocarea a 200 milioane de euro pentru cumpărarea acestor utilaje. Nu-i trece prin cap lui Gigi Becali, nici primului ministru că alocând 50 de milioane de euro aceste pluguri și freze ar putea fi fabricate la Uzina de utilaj greu- Brăila, care a fabricat escavatoarele și basculantele gigantice cu care s-a construit Canalul, și cu cheltuieli minime s-ar asigura necesarul și s-ar crea locuri de muncă.

Ca de obicei nemulțumită este „uniunea culturală” a ungarilor, ofuscată că presiunile prin americani și UE n-au dat roade, iar acum plânge pe la Porți: „ioi, ioi, iștenem, olahii luat la noi ciolan, noi rămas cu fasolea, ioi, ioi”. Este incredibil cum au putut semna Antonescu și Ponta un acord secret cu ungurii și să-și lovească în creștet propriul electorat. Așteptăm ca la prima remaniere să le dea Justiția pentru că au mulți penali de apărare sau măcar Cultura pentru că fără Kelemen, cu 5% voturi, cultura românească nu poate fi valorificată, dezvoltată și mai au și multe retrocedări de obținut.

Vrem să vedem acest parlament umflat cu compresorul, pe gușații și plinii de sine, pe guvernanți, acum după ce și-au împărțit și și-au înfipt incisivii în cașcaval cu tot neamul lor, dacă își mai țin promisiunile electorale și jurămintele de la investire. (20.12.2012)

Prin labirintele istoriei

Petele întunecate sau obscure ale istoriei sunt mai numeroase decât zonele luminate de razele divine. În toată existența pământească între prădători și pradăți nu a existat pace decât pe timpul siestei prădătorilor pentru că arsurile gastrice pun toate vietățile în mișcare.

Omul, ființă evoluată, după ce-și astâmpără foamea, mai vrea și ceva agoniseală, încât între stăpâni, vasali și sclavi, între împărați, regi și supuși, guvernanți și guvernați, cotropitori și cotropiți, puternici și slabi, nu există armistițiu. El și-a perfecționat armele de la ciomag, țepușă și sabie la pistol și tun, iar în anii, așa ziși de pace, otrava, pumnalul înfipt pe la spate, intrigile, comploturile și trădările au răsturnat ierarhiile. Unele fapte sunt cunoscute din documentele rămase de la scribii cancelariilor, mai mult sau mai puțin anonimi, poleite desigur pe placul suveranului, la fel cum pictorul îl făcea mai slab dacă era prea gras și gușat. Altele sunt cunoscute din descrierile solilor, călătorilor, ambasadurilor și rapoartele spionilor care n-aveau de ce să pasteleze faptele și persoanele. Ce s-a discutat în spatele ușilor închise, în încăperile de taină, ce s-a petrecut prin labirintele palatelor și cum a fost schimbată istoria nu știe decât imaginația istoricului și scriitorului.

Părintele Arvinte, gospodar ca toți sătenii, își lucra singur pământul și numai când era întârziat de slujbe și cele sfinte, plătea lucrători. Seara sau în zilele mohorâte rătăcea prin labirintele istoriei, de la Burebista la Împăratul habsburg pe care ungurii îl numeau Ferent Ioșca, și căuta deslușiri și lumină asupra faptelor în cărți cu maghiara învățată prin viu grai, apoi cu latina și graiul împăratului învățate din școli.

Din paginile cărților răzbătea dangătul în dungă al clopotului din turla bisericii și imaginea focurilor de pe dealuri vestind pericolul. Oamenii s-au tras spre codru, cât de cât, la adăpost cu femeile și copiii, au rămas în vatră câțiva bătrâni care au zis că, dacă e să moară, vor muri în curtea sau casa lor. Bărbații au ținut sfat în poieniță, după obicei. Stăruiau întrebările: Cine sunt oștenii cu platoșe, scuturi și lănci, cine sunt cei cu coifuri împăunate, de unde vin și ce vor?

- Nu putem afla răspunsurile, decât dacă îi înfruntăm, a spus unul hotărât și netemător.

Și-au legat secerile și cosoarele încovoiate în vârful parilor și bătelor, i-au înconjurat și tras jos de pe cai încât să lupte de la egal la egal. Unii au fugit, dar cei prinși au făcut lumină.

- Împăratul a aflat că pe aici se bea vinul din potire de aur, femeile au podoabe și brățări și a zis legiunilor: duceți-vă și luați-le pentru că visteria este goală și n-am cu ce vă plăti. Și le-am luat și trimis la Roma, după ce a fost cucerită Sarmisegetuza. Apoi am mers tot mai departe și am ajuns în Țara dacilor liberi, cum o numiți voi. Aici ne-ați dovedit, dar la Alburnus avem castre, au fost puși bărbați să scormonească pe sub pământ după filoanele de aur.

Limba noilor veniți semăna cu cea a băștinașilor, așa că se puteau înțelege. Au stat pe aici câteva decenii și secole, apoi Imperiul, cel mai întins, după al lui Alexandru cel Mare, a fost atacat din toate părțile, iar Împăratul a dat ordin de retragere. Unii au plecat, alții aveau copii și nepoți pe aici pentru că strămoșii lor, între două lupte, umblau după gete și la cele prinse le-au șoptit „Geto d-aci nu mai scapi”, iar care n-a scăpat a făcut copiii geto- daci și romani. Au luat aurul găsit, tezaurul dacilor n-a fost găsit niciodată, dar cel mai de preț tezaur nu l-au putut lua pentru că era în inimile oamenilor: mândria de a fi daci liberi. Cei rămași au luat cutumele dacilor, împreună au extins așezările și cetățile, au adus apa prin apeducte, au înălțat clădiri și, deși nu era în tradiția lor, dacii i-au lăsat să-și pună statuile zeităților, împăratului și generalilor pe ele. La băștinași nici zeitățile, deși respectate, nici un rege nu avea statui. Fiecare și le închipuia cum vroia, iar pe Zamolxis îl credeau un bătrân înțelept, cu părul și barba albe, îmbrăcat cu robă albă ca sacerdoții lor, și cu fruntea brăzdată de cute, din cauza grijilor purtate pământenilor. Ei recunoșteau pe cei cu atribuții obștești după liniile trase pe căciulile lor. Daci și romani au luptat împreună, sub semnul steagului cu cap de lup, împotriva triburilor hrăpărețe. Rândurile albe din istoria acelor timpuri, părintele Arvinte le-a umplut cu propriile cugetări: Romanii îi cunoșteau pe daci din scrieri ca „cei mai viteji dintre traci”, s-au convins de vitejia lor și în semn de prețuire pentru acest neam, singurul demn de această cinste, împăratul (fără a recunoaște în scris vitejia) a dat ordin să se ridice o Columnă cu scene de război, în care dacii sunt ușor de recunoscut după port și căciuli.

Au urmat mulți ani de pace și prosperitate pentru care documentele sunt puține sau lipsesc, dar preotul a tălmăcit lipsa prin faptul că istoria este consemnarea armatelor, armelor, războaielor și învingătorilor.

Câteva secole mai târziu au venit unii, au încercat să treacă munții dinspre răsărit, n-au reușit, au ocolit pe la Nord, apoi au trecut Marele Fluviu și și-au pus corturile pe un deal, pe malul stâng.

- Ce vor ăștia cu coarne de bou pe cap? se întrebau oamenii de pe celălalt mal.

Cei de pe stânga și-au ales rege pe cel cu coarnele cele mai lungi, au pus străjeri să supravegheze de sus fluviul și malul drept. Plictisiți de sedentarism regele a dat ordin. Au tăiat sălciile de pe mal și pitiți printre crengi au trecut apa. Au fost primiți de cei ascunși printre arini cu ploaie. Ploaie de săgeți. Au întors plutele și i-a tras curentul pe malul lor. „Nu a mers. Voi găsi altceva” a zis regele. A trimis soli la cneazul de pe malul opus asigurându-l că vor pace și ca semn de bună vecinătate, au zis solii, regele cere de nevastă pe fata cneazului.

- Fata mea după unul cu coarne? Niciodată! A tunat Menumoroaica. Menumorut a adunat sfatul, iar niște sfetnici l-au sfătuit să se învoiască pentru foloase și pace. Menumorut nu știa că acei sfetnici ai lui pescuiau pe fluviu cu cei ai regelui și între două țoiuri urzeau planuri. A trimis vorbă că se învoiește. Solii regelui au venit iar, au luat fata, iar cneazul le-a umplut căruțele cu butoaie cu țuică de Bihor, în cele cu coviltir le-a pus butoaiele cu vin, ca să nu fiarbă prin soare. Spuneți-i regelui că nu vin la nuntă pentru că Menumoroaica nu vrea cu nici un chip. Nunta a ținut 2- 3 săptămâni, unii spun că mai mult, evenimentul nu a fost consemnat în scripte, dar sigur a ținut până au isprăvit băutura. Regele a trimis iar soli. „Regele nostru a spune că fata nu era fată mare, că era minoră, nici zestre n-a avut, așa că acum i se cuvine, de drept, jumătate din cnezatul tău”- au zis solii.

Câțiva dintre sfetnicii cneazului l-au sfătuit să le dea, pentru fericirea fetei, pământul dintre fluviu și râul cel mic, pe care ei, oricum, își instalaseră corturile, iar fata dă semne de îngrășare.

Solul lui Menumorut i-a întărit regelui spre ținere de minte „Eu îți spun ce spusu-mi-s-a, sub nici o formă să nu treci de Tisa” și a dat să plece. „Mai vedem noi”, a zis regele și a trântit furios coiful cu coarne, înfuriat foc pentru că socru-său nu i-a mai trimis nimic. „Dă-mi

coarnele'', i-a mai poruncit solului. „Ia-ți-le, dacă-ți trebuie'', i-a spus solul și a plecat la ai lui. Dacă lucrurile s-au petrecut așa sau altfel nu știe nimeni. Arvinte este convins că știu numai cei ce citesc paginile albe ale catastifelor.

Regele celor ce-și ziceau unguri și-a găsit aliați printre băștinași, a ajuns astfel până la Munții de la Răsărit și a trecut în ținuturile vrâncene, ademenind un cioban să omoare un alt cioban român și să-i împartă turma între ei. Stratagema era aceeași: ungurul se aliază cu un român ca să omoare un alt român. De peste munți, prin viu grai, ajunsese și la Arvinte balada Miorița pe care mulți, o răstălmăcesc, o interpretează după propriile interese, când ea, zice Arvinte, este istoria reală a traiului dintre români și unguri, adevărată și în zilele noastre și din ea ar trebui să învățăm. Să învățăm și cu puțină imaginație, de care Arvinte nu ducea lipsă, să completăm paginile albe ale istoriei.

Ba, se poate!

Din popor se spune: despre morți, numai de bine, cel puțin în cele trei zile de după deces până la dispariția pământeană. În ultima vreme, mai ales dacă decedatul este o personalitate, o celebritate într-un domeniu, televiziunile încep încă de la priveghi comentariile, dezbaterile disecându-i viața cu bune, rele, ascunzișuri, taine, avere lăsată prin testament sau lăsată la libera încăierare și luptă.

Despre Sergiu Nicolaescu, marele regizor, somitate și reper în cinematografie, colegi, prieteni, actori, oameni care l-au cunoscut, politicieni colegi de Senat, oameni de cultură, au avut numai cuvinte de laudă despre el ca om, despre filmele lui (peste 60), multe memorabile: Comisarul Moldovan, Revanșa, Nea Mărin miliardar, Dacii, Mircea, Mihai Viteazul.... care ne-au încântat tinerețea. Sigur că rămâne o enigmă apariția lui la televiziune în 22 decembrie 1989, chemarea poporului la luptă, cuvintele cu mâna pe inimă către timișoreni și declarațiile de mai târziu de la televiziuni că filmelor sale, cenzurate, li se dădea liber la difuzare numai după ce erau vizionate de Ceaușescu, că l-a întâlnit doar de trei ori, Ceaușescu nu l-a privit niciodată în ochi și Ceaușescu era analfabet.

N-a așteptat să treacă cele trei zile cât cineastul era pe catafalc și Radu Banciu, în emisiunea „Lumea lui Banciu” de la B1 TV, l-a „desființat”. Plecând de la cifrele 3 și 13 și de la data nașterii: 13 aprilie 1930 zice Radu: N-a putut să-și stabilească altă zi a morții decât 3 ian 2013, și asta după „trei tentative de sinucidere” eșuate pentru că era „bun trăgător cu pistolul” numai în filme. A absolvit trei facultăți, una de marină, nici una cu vreo legătură cu cinematografia, ceea ce este adevărat, dar afirmațiile: n-a fost un actor de talent, filmele nu le-a făcut bine, la filmele lui azi nu se mai uită nimeni, Nea Mărin miliardar este o mizerie, în tinerețe ne-au plăcut pentru că nu am cunoscut „adevărata lume a filmului”, a fost un oportunist, n-a avut concurent pentru că el era „alesul” față de alți regizori mai talentați, iar filmele sale erau făcute „să placă regimului”.

Domnul Banciu, hotărât să salubrizeze cultura cinematografică, merge mai departe cu mătușoiul: filmele sunt fără valoare, cine suntem noi să judecăm valoarea unui film, „un popor de animale care își umple mațul”, i-a lipsit flerul, costumul din filme era „ceaușist”, nu se găurea nici după sute de gloanțe, nu-i „istoria ce-mi place mie” comenta Ceaușescu la filmele lui istorice, a fost „omul potrivit, la locul potrivit”, se subînțelege: pus de regim. După 89 „n-a mai făcut nimic”, cele 4-5 filme de după revoluție „sunt fără importanță”, a fost securist, colaborator, dar și urmărit, i-a încurajat pe cei de la Timișoara, apoi s-a aliat cu FSN- ul lui Iliescu și în comisia de cercetare a morților din Decembrie n-a făcut lumină. Pentru el „femeile erau un sport”, a fost căsătorit de 3 ori, are pe undeva un fiu de care nu știe nimic, n-a sărutat în niciun film vreo femeie. Îi recunoaște dl. Banciu un merit: „a disciplinat pe bețivi” (actorii și cei cu care lucra), și conchide: Misterele și dedesubturile din viața fiecăruia se dezleagă în timp. Maestre, regizor, scenarist, actor, Sergiu Nicolaescu ai luat o decizie înțeleaptă prin testament, aceea de a fi incinerat, pentru că un astfel de epitaf nu încăpea pe cruce!

Putem noi să judecăm valoarea unui film? Nu, o face Banciu pentru noi. Cum să nu ne placă Robin Hood, agentul 007, filmele americane cu vreo 50 de morți, 30 de mașini și tot atâtea clădiri distruse, cele în care protagoniștii își smulg hainele de pe ei de la ușă sau cele în care singurele scene de „umor” sunt cele cu platoul de frișcă în ochi și

ne place comedia Nea Mărin. Cum să nu ne placă filmul „Cruciații” în care o replică este „mai avem câteva sute de kilometri până la Ierusalim”, numai că sistemul metric, hectometric și kilometric a fost introdus prin secolul al XVIII- lea și nu pe la 1290.

Am crezut că sub standardul de moralitate cu unitatea de măsură „mai jos de atât” nu se poate coborî. Ba, se poate! (4 Ianuarie 2013)

Incinerarea

După decesul domnului Sergiu Nicolaescu soția, Dana, a anunțat dorința testamentară a maestrului de a fi incinerat. Problema cu averea lăsată, 400.000 de euro în 13 (?) conturi, case, colecție de arme, tablouri, a trecut în plan secund pentru că televiziunile au chemat de urgență în studiouri analiștii, mereu aceeași, pricepuți în toate, chiar și în cele sfinte. Întrebarea „ultima dorință a decedatului se respectă sau nu” n-a mai pus-o nimeni considerându-o fără importanță, s-a pus numai întrebarea „trebuie incinerat sau nu” ?

Credinciosul, binefăcătorul, inițiatul în cele sfinte pe la Muntele Athos, ceea ce nu-i rău, Gigi Becali a exprimat cugetarea proprie: „incinerarea este un păcat, mortul este omorât a doua oară pentru că nu va mai trăi în viața veșnică”. Oameni care l-au cunoscut pe maestru, au lucrat cu el, revoluționari, membri ai unor comisii sau simpli cetățeni întrebați în transmisii din teren s-au pronunțat împotriva incinerării, pentru că a fost un om credincios, într-un film a introdus o slujbă și a fost văzut făcându-și cruce. A intervenit și Biserica Ortodoxă Română: „credința ortodoxă nu permite incinerarea, din pământ ai ieșit, în pământ te întorci, motiv pentru care BOR s-a oferit să suporte jumătate din cheltuielile de înmormântare, iar IPS Andrei Andreicuț, mitropolitul Albei spune: Biserica s-a confruntat cu practica greco- romană care presupunea incinerarea morților și a biruit-o”. Mai spun mai marii bisericii că „Trupul este Templul Duhului Sfânt” fără să precizeze dacă mai este Templu și după ce viermii au devorat carnea și unde se duc cei ce nu sunt săraci cu duhul pentru că numai a celor săraci cu duhul este Împărăția Cerurilor.

Opiniile au continuat, iar doamna Corina Drăgotescu a afirmat că trupul regizorului „este bun al întregului popor”, adică „măi, decedatul să-ți intre în cap, ție și familiei tale, că nici după moarte nu faceți ce vreți voi, facem ce vrem noi” și nu trebuie incinerat, deși multe personalități printre care și istoricul religiilor Mircea Eliade, a fost incinerat. Mai trebuia să spună cineva „La revedere domnule Sergiu” repetând tembelismul lui Emil Constantinescu: La revedere domnule Coposu, revedere spre care nu se grăbește nimeni, ca să fie totul „ok”. De Gee, maica și Zeița Pământului care a poruncit dacilor „nu infectați pământul cu cadavre de oameni și animale, purificațiile prin foc, lăsați pământul curat urmașilor” n-a auzit nimeni. În caz de epidemii, Ebola, ciumă, thunami, explozii atomice ce zice biserica ortodoxă pentru că în 1963 Biserica Catolică a admis incinerarea? Cum slujba se face pentru „odihna veșnică” a sufletului ar trebui, la cererea familiei, să se facă aceeași slujbă pentru cei ce vor fi incinerati sau înmormântați. Incinerarea, aruncarea cenușii în râu, fluviu sau Mare este garanția că sufletul va călători veșnic, din țărâm în țărâm, pe pământul pe care l-a iubit.

După alungarea negustorilor din Templu de către Isus înalții stătători din fruntea bisericii, în dorința lor de a deveni Prea Fericiti, au intuit că prin înmormântările contra- cost pot rotunji averile proprii și ale bisericii așa că au interzis incinerarea. Dacă aceste opinii sunt greșite (și sper să fie) atunci: Așteptăm ca Prea Fericirii din fruntea BOR să transmită parohiilor și preoților că toate înmormântările și parastasele, din acele clipe de regret și tristețe, se fac gratuit în memoria decedaților.

Unii dintre cei ce au trecut pe la catafalcul de la Cercul Militar au fost „revoltați” că sicriul era sigilat. Aș fi înțeles acest lucru din partea dușmanilor, a celor ce l-au invidiat pentru talentul regizoral și actoricesc și care ar fi vrut să-l vadă la față, să fie siguri că nu vor mai fi eclipsați. Din partea unor „săraci cu duhul” care voiau să vadă o față chinuită de suferință, slăbită și uneori legată cu bandă să nu se deschidă gura, este de înțeles că la mintea lor voiau un sicriu deschis. Prietenii lui adevărați, cei care au fost alături de el, au vrut și au rămas cu imaginea luminoasă din sufletele lor, din imaginile din filme și din fotografia de la căpătâi.

Maestre ai învins prin idei, fapte și ținută morală și așa vei rămâne în memoria noastră, nu ca pistolar, ca un cruciat luptător pentru Maramureș, Țara Românească, Ardeal și Moldova, pentru neam și țară și am fi mândri să avem fiecare pe perete un tablou cu tine, în casă, din filmele istorice. Dumnezeu să te odihnească în pace! Dumnezeu te-a chemat pentru că are nevoie de un regizor pentru Parada Îngerilor pe Câmpiile Elizee. (5 Ian 2013)

Dragă Mariana

(Pamflet cu drac-oste)

De câte ori ies pe balcon te văd zâmbind, de fapt râzând de mine și de toți cei ce te-au votat, stai suspendată la o lună după alegeri, pe benerul uriaș de peste stradă. Nu-ți pasă de ninsoare, ploaie sau ger și îți priește vântul care te leagănă și te-a dus iar în fotoliul de la Muncă și Protecția Socială a unora. Îmi sunt dragi guvernânții ca pisicii laptele acru, acru, cățelului sarea și șoarecelui cașcavalul pudrat cu mult praf otrăvit, dar tu îmi ești mai „dragă” dintre toți, mă enervezi zilnic și strig „dispari”, dar nu vrei să cobori, deși știi că „dragostea cu sila” e un chin.

Ai pudrat dragă Mariana (nu mai pun ghilimelele pentru că mă înțelegi) cu praf, noi ne-am înșelat crezând că-i zahăr tos, reîntregirea salariilor și pensiilor din 2013, dar despre devalorizare, creșterea prețurilor și inflație care au făcut salariul și pensia mai mici în valoare absolută ca acum doi ani nu spui nimic. Am băgat de seamă că-ți place pe la noi, pe la munte, mai mult decât în câmpiile Teleormanului tău, cu ciulini și praf, și ne arunci nouă prafuri și bați câmpii.

Te-am văzut în gașca de la Antenă cu ăia pricepuți la toate: politică, economie, sănătate, învățământ și incinerări. N-am știut că și tu te pricepi la incinerări, înmormântări și parastase, dar cu protecția ta socială și cu malpraxisul celor de la sănătate mulți vor avea parte de ele, lua-v-ar pe toți gâdea. Cum ai petrecut sărbătorile? Cu sarmale, caltaboș și ciolan mai încapi în fotoliu? Dacă nu, fă-ți unul de comandă cu învârtire automată că pe noi ne-ai învărtit, și în celălalt mandat și acum, până ne-ai amețit. Firea-ți voi să fiți, ați luat ciolanul și nouă ne-ați lăsat fasolea!

Dragă Mariana a lui Câmpeanu nu-ți scriu mai multe deși aş avea şi pentru tine şi pentru cei din pozele uriaşe lipite încă pe blocuri. Ție, de câte ori ieşim pe balcon şi vedem că te-ai agăţat bine, şi eu şi soaţa care aşteaptă protecţia socială, îţi vom zice câte o litanie pentru că ne ești dragă şi te pomenim des. Puteai şi tu să zici la toţi Ionii: La mulţi ani şi staţi fără grijă, că am eu grijă de voi. Grijanii ei de grijă! Aşa că: pa Mariana. Cu drac (chiar mai mulţi). Pa şi lasă-ne în grija Domnului (Antonescu, Ponta, care nu mai pot de grija noastră!). (7.01.2013)

Celula de criză

Nişte „fundamendalişti islamici”, nişte „terorişti” şi „jihadişti”, exact nu se ştie ce-s, au luat ostatici Miercuri 16 Ianuarie câteva sute de algerieni şi câteva zeci de străini, la Complexul Gasoil, multinaţională nipono- americano- engleză, de la Amenas, Algeria. Se presupune că voiau să-i ducă în Mali, ca monedă de schimb cu arestaţii pe care i-a luat armata franceză, după intervenţia din 11 Ianuarie, în statul vecin. Printre ostatici erau şi cinci români, iniţial nu se ştia câţi, cum nici acum Compania nu ştie câţi salariaţi avea în complex la acel moment.

Ca de obicei în astfel de cazuri Prim ministrul nostru şi Ministrul de externe au înfiinţat o celulă de criză care era în „permanentă legătură cu autorităţile algeriene, cu ambasada română din Alger şi serviciile secrete, române şi ale partenerilor noştri”. Fără să se consulte cu nici o ţară europeană sau cu americanii, armata algeriană şi forţele lor speciale au luat cu asalt Complexul, Joi, pe 17, aplicând dictonul american: nu discutăm cu teroriştii, adaptat la „nu discutăm cu jihadiştii”. Bilanţul: 23 de ostatici şi 32 jihadişti morţi, după ce mai devreme se comunicase: 11 ostatici şi 13 terorişti. În celula românească de criză cel mai important era cel care ţinea contabilitatea: câţi români sunt morţi, câţi răniţi şi câţi au scăpat şi se află la ambasadă. În rest cum ziceau protagoniştii noştri „avem toată compasiunea pentru familia celui decedat (între timp a murit şi cel rănit”) şi „vom sprijini aducerea lor acasă”.

Câte victime trebuie să mai facă această prostie „nu discutăm...), care a răscolit un muşuroi de furnici, l-au răspândit şi mor câteva de

bombe și rachete, nu se știe. După declarația D-nei Hillary Clinton, care a recomandat autorităților algerien „prudență, dar să nu se uite că este un atac terorist” și declarația președintelui francez, Hollande, „vom sta în Mali până ce terorismul va fi învins”, se pare că sintagma nu va fi abandonată. Când s-a „discutat cu teroriștii” a fost executat câte un ostatic din oră în oră, ca presiune pe negociatori, s-au plătit ceva bani și ceilalți ostatici au fost eliberați. Ca urmare a asaltului algerian au murit peste 50 de oameni nevinovați, 11 dintre ei arși în urma exploziilor provocate de rachetele armatei, pentru că este puțin probabil că jihadiștii, fără să ceară ceva și să obțină, au zis „hai să ne prăjim și noi și pe ăștia”.

Opinia publică își pune, justificat, întrebarea: acest mod de abordare a terorismului îl va eradica sau îl va exacerba? Mai vine și Prim ministrul japonez și declară „nu vom ierta niciodată”, care a generat întrebările ziariștilor occidentali: ce nu veți ierta, pe teroriști, armata algeriană? Pentru noi este de neînțeles cum o Companie nu asigură securitatea angajaților, în cooperare cu armata și serviciile speciale ale țării respective. Nu asigură decât un gard pentru că aceasta presupune diminuarea profiturilor. (20 Ian 2013)

Jihadul

Când auzim „jihadul” sau războiul sfânt, cum îl numesc islamicii, ne gândim la războiul religios dintre credincioșii lui Mahomed și creștini, ceea ce este fals pentru că în țările musulmane există biserici creștine și credincioși creștini în deplină libertate religioasă. Izbucnirile unor fanatici instigați de imami, deși rare, există pentru că sunt provocați de scribi și făcători de clipuri tv care agită mîlul ca în obscuritate să deturneze atenția, de la realitățile existente în unele țări islamice, spre „războiul sfânt al islamiștilor împotriva necredincioșilor”.

Realitatea este cu totul alta. Ca și la noi, companiile multinaționale s-au infiltrat, după tancuri și bombe, au pus mâna „democratic” pe bogății, nu dau seamă nimănui, uneori nici guvernelor respective, au legile lor proprii, iar populația trăiește la fel cu măgarul, capra sau cămila și în „democrația” instaurată după căderea

„dictatorilor”, dictatori care n-au permis să li se ia bogățiile. Probabil că acea Companie care exploatează gazele la Amenas în Algeria are acord sau contract cu Statul algerian, dar algerienii nu știu ce conține, la fel cum nu știm noi, nici acum, ce conțin contractele cu exploatarea perimetrelor din Marea Neagră, Fundația Gojdu, Gazele de șist, Bechtel, încheiate de guvernul nostru în numele poporului român, așa că fundamentalismul islamic s-ar putea să fie o luptă împotriva colonizării economice.

În contextul actual o companie dă anunț pe Internet că angajează personal. Cei interesați trimit CV-ul, intră în dialog, spun ce calificare au, ce știu să facă, iar în cazul că sunt acceptați primesc biletul de avion și se prezintă la punctul de lucru. Teoretic trebuie să treacă pe la ambasadă, să anunțe, să de-a numărul de telefon, adresa unde lucrează, numele companiei, dar n-o face nimeni. Securitatea personalului este în sarcina companiei, a poliției și armatei din țara respectivă. Celula noastră de criză de la MAE și-a încheiat activitatea. Rezultatele finale ale atacului „terrorist” de la Amenas: 37 de morți, printre care 2 români, le-a aflat de la Agențiile de știri Occidentale. Nici nu avea altă posibilitate.

Președintele Bănescu a declarat: Statul român trebuie să-și apere cetățenii”. Cum, domnule Președinte? În contractele dintre Statul român și alt Stat sunt prevăzute clauze chiar și pentru deces: repatrierea corpurilor, despăgubiri. În contractul dintre o persoană particulară și o companie străină Statul, oricare ar fi el, n-are nici o competență, poate numai de a interveni pentru despăgubirea urmașilor, dacă compania are filială la noi, în caz contrar nici acest lucru nu-i posibil. Deci, domnule Bănescu, să înțelegem că Statul român trebuie să trimită spioni deghizați să-i apere pe românii care lucrează în străinătate?

Acum vreo 40 de ani israelienii au pus la punct o acțiune, rămasă celebră, de eliberare a ostajilor reținuți pe aeroportul Entebbe, iar Idi Amin a aflat de eliberarea și plecarea ostajilor, inclusiv cel mort, când avioanele eliberatoare erau departe de Uganda. Până acum doar americanii au mai făcut și mai fac o astfel de protecție a cetățenilor lor. Nici guvernul, nici președintele statului nu știu nimic până ce desantul american pleacă luând vii, răniți, morți. Domnule Bănescu, România este SUA sau Israelul?

Este tristă lecția algeriană, dar măcar de-ar învăța guvernanții că obstinația „nu discutăm cu teroriștii” este revolută, că singura cale este dialogul pentru a stopa sau măcar reduce efectele jihadului. (20 Ianuarie 2013)

Jurământul

Evenimentul intens mediatizat al săptămânii a fost depunerea jurământului de către președintele, reales, Barak Obama. Televiziunile au anunțat că vicepreședintele Jo Biden a depus jurământul la „locuința lui”, că președintele va depune jurământul la Casa Albă, dar probabil sătit de consilieri că s-ar putea interpreta ca o sfidare a poporului, s-a hotărât, cum era și normal, depunerea jurământului în fața Congresului. Sunt rare cazurile când președintele în funcție, având toate resursele materiale și umane, nu este reales pentru un nou mandat, iar rostirea jurământului este o chestiune secundară, acesta poate fi rostit la ferma proprie, acasă, în biroul oval sau chiar în avion, așa cum a făcut Lyndon Jhonson în fața a 10- 15 oameni și alături de sicriul lui JFK, în avionul care îi aducea de la Dallas la Washington. Maeștrii americani de ceremonii au aranjat oamenii aduși din toate statele cu avioane, autocare sau mașini proprii, în batalioane dreptunghiulare pe bulevardul Pensilvania, întrecând în grandoare defilările de 23 August de la noi și chiar și pe nord- coreenii care plâng, râd sau agită stegulețele la comandă.

Părerile despre regie sunt împărțite, de la admirație la ironie, dar punctul central a fost discursul președintelui adresat națiunii după investire, discurs așteptat și transmis pe toată planeta. Unii ziariști, cu speranțe la un loc în Air Force One, apreciază pe președinte ca „un orator înăscut”, deși sunt improbabile genele lui de orator kenyan, alții îl consideră „un orator talentat”, ceea ce este adevărat, prin formația avocătească și de politician și vizibil din florilegiu de fraze ansamblate, cât și din eludarea promisiunilor neonorate, din primul mandat.

Dintre ele sunt de remarcat: „Trebuie să susținem demnitatea și justiția”, „SUA trebuie să fie o sursă de speranță pentru cei săraci, bolnavi sau marginalizați”, „Noi, cetățenii trebuie să înțelegem că țara nu poate prospera atunci când doar câțiva o ducem foarte bine și ceilalți

abia se descurcă” , iar ca priorități: „extinderea drepturilor femeilor și homosexualilor și „măsurile contra schimbării climei” pentru că „Lipsa unei acțiuni privind schimbările climatice ar fi o trădare a copiilor noștri și a generațiilor următoare”. Pe la voi, domnule președinte, bogații și-au împărțit averea săracilor? (pe aici n-a făcut-o nimeni!), chestia cu „sursa” am văzut-o când după uragane, criza financiară și economică, ați salvat băncile și bancherii, oamenii rămași fără nimic doar cu datorii la bănci, așteaptă și acum, dar este bine că v-ați gândit la „urmașii, urmașilor voștri” (și ai noștri) pentru că industriașii n-au de gând să închidă combinatele „poluante”, ca la noi. Despre datoria externă (enormă) a SUA, cât revine pe cap de locuitor (la noi e 2500 E), când aveți de gând și cum să o plătiți, nici un cuvânt, dar ne liniștiți: „Nimeni nu dorește mai mult pacea decât națiunea cea mai puternică” și „vom încerca să rezolvăm problemele cu celelalte națiuni într-un mod pașnic”, adică discutați sau nu discutați cu „teroriștii”?. De ce nu încercați prin ONU, singurul organism de prevenire a războaielor între state și a genocidului între etnii și triburi?, suniți- șiiți, kurzi- turci, musulmani- hinduși, irlandezi- englezi, unguri- români, tutsi- hutu, surdu- mutu... care nu se pot înțelege.

Sintagma „Să ne ridicăm, să ne scuturăm de praf și să reconstruim America” este valabilă și pentru noi, doar că avem șanse mici să reconstruim România după ce alții ne-au distrus-o. De la noi, din România, sincere felicitări și aprecieri pentru re alegere și încredere că America, fratele mai mare a celorlalți, poate face ordine în haosul planetar, dar nu cu artificii explozive din cer, care urcă pe mulți la ceruri! (22 Ianuarie 2013)

Sub Steaua Polară

O leala răsadită, înflorită și adoptată de Țara lalelelor în care a găsit, prin muncă, voință, perseverență, calea spre alte orizonturi, a fost smulsă din rădăcini de un nor în straie de furtună, de vântul ucigaș pe care l-a stârnit și care a împrăștiat, în tot corpul ei, ură împotriva vieții ei tinere (41 de ani, pe 7 martie), încât nimeni nu a mai putut să-i vină în ajutor. Firea ei veselă, dar și de luptătoare, cu dragoste de viață, de

familie, soț și fată, de cei dragi și apropiați i-au dat puterea să înfrunte necruțătorul destin, mult peste previziunile medicilor.

Nu întreb, strig, strig cu putere: Doamne unde ai fost, unde au fost îngerii Tăi păzitori pentru că noi, drept credincioși, ne-am închinat dintotdeauna în fața Ta în biserici, mănăstiri, am aprins mii de lumânări pentru îndurare față de noi și față de cei dragi nouă, iar acum un lujer drag l-ai luat din familia noastră și pe mine m-ai răstignit sufletește a doua oară.

Alina, iubita și dragostea noastră, în numele nostru, al celor care te-au cunoscut și iubit ca soție și mamă, care te-au cunoscut și iubit ca prietenă, ar trebui să-ți spun „odihnește-te în pace”, dar îți spun „bate cu putere în Porțile de Mărgăritar ale Câmpiilor Elizee, unde sunt sufletele alese, primăvara veșnică, și spune-le tuturor ce soartă nedreaptă ai avut și câte răni nevindecabile au lăsat niște forțe ostile în inimile și sufletele noastre închizându-ți ferestrele spre viitor.

Adio Alina, fiica noastră, floarea noastră de leac, izvor curat de apă vie și curaj, iartă-mă și iartă- ne dacă ți-am greșit vreodată, iar noi, cu sufletele răvășite, ne rugăm să vegheze asupra ta Steaua Polară. Îți spunem înainte de a pleca spre Ceruri că te vor însoți lacrimile tatălui tău, ale tuturor, iar ziua de 1 februarie 2013, va rămâne zi de-a pururea de doliu în calendarele sufletelor noastre.

Recunoștință, Răzvrătire, Revoltă

Visele ne transmit mesaje despre fapte și întâmplări pe care le-am trăit, uneori prin imagini care ne fac plăcere să le povestim, alteori coșmaruri despre fapte pe care le-am făcut și de care ne este rușine, sau pur și simplu coșmaruri a căror mesaj ne este inaccesibil. Forțe paranormale, spirite elevate, clarvăzătoare, care ne veghează și ghidează destinul, cel despre care ni se spune de la naștere „ce ți-e scris în frunte ți-e pus”, ne avertizează în legătură cu întâmplări prin care va trebui să trecem, dar mesajul nu este deslușit de spiritul nostru, iar întâmplările nu pot fi nici evitate, nici înfruntate, pentru că așa ne e scris în frunte.

Eram în impas, nu puteam termina o carte cu probleme în integralitate originale și să o dau la tipar, până când o mână imaterială

parcă îmi scria pe tablă ideea. M-am trezit și într-o jumătate de oră lucrurile erau clarificate. Cine a văzut chinul meu de câteva luni, în mod cert nu un spirit al vreunuia din neamul meu, oieri din strămoși, rămâne un mister. Altă dată am visat că zburam în poziție verticală, aterizam lin pe vârfuri, îndoiam puțin genunchii, apoi după un alt avânt continuam zborul peste munți, ape curgătoare și orașe în care vedeam, pentru prima dată, zgârie nori. Mesajul l-am înțeles peste o lună, când am ajuns în Africa și mai târziu când imaginile din vis erau aievea cu cele pe care le vedeam la aterizarea la New York. Am visat și mocirla întunecată din care mă zbăteam să ies și-am înțeles tâlcul abia peste 20 de ani când Dumnezeu s-a îndurat și m-a vindecat de boala de stomac, probabil, considerând că mi-am ispășit pedeapsa pentru că în vremea studenției mi-am aprins la Înviere țigara de la lumânarea unuia din apropiere. Am acceptat cu Recunoștință față de cel Atotputernic tot ce mi-a dat și bune: înțelepciune, deschiderea orizonturilor spre lume și bunăstare materială la care nici n-am visat, dar și pedepsele mai mici, obstacole, cât și cele grele: suferințe și necazuri. Ți-am mulțumit, Doamne, cu plecăciune și smerenie când am ajuns la sol cu avionul prins în furtună deasupra pădurii ecuatoriale, care se balansa incontrolabil de pe o aripă pe alta, pierdea vertiginos înălțime, iar fulgerele ne vesteau că prăbușirea e aproape, noi eram pe jos și bagajele peste noi și nu am mai avut vreme de rugăciuni, decât să strig, în gând, „Doamne, îndură- Te...”!

Am venit definitiv în țară și în tot ce făceam vedeam răsăritul Tău de soare, până când în 25 noiembrie 1997 mi-ai luat soția pe care îngerii Tăi păzitori au părăsit-o, lăsând-o pradă bolii. A fost prima lovitură, care mi-a arătat că între fericire și nefericire, între bucurie și necaz, linia de demarcație este efemeră.

În noaptea de 30 spre 31 ianuarie am visat-o pe mama mea, odihnească-se în pace, în costumul nostru popular cum se poartă pe la noi, dar toată în alb, cu ie și poale, cobora scările de la etaj în casă la Alina pe care a ținut-o în brațe când era mică, iar eu am întrebat-o „Cum e Alina?”. Mi-a răspuns „Este bine, a început să meargă!”. Dimineața, eram pe balcon și un porumbel alb s-a așezat pe pervazul geamului, legănându-și capul și privind-mă. I-am adus niște firmituri din cozonacul găsit în bucătărie pe masă, i le-am pus, nu s-a speriat, a ciugulit tot, mi-a mulțumit înclinând capul, apoi și-a luat zborul.

Am crezut că visul și drăguțul înaripat sunt semne de speranță, îndurare și salvare trimise de Dumnezeu și că dacă „a început să meargă” atunci fata noastră dragă este pe drumul spre însănătoșire, dar totul a fost amăgire, înșelătorie și ai pus-o să mă mintă că „Alina este bine” și pe evlavioasa mea mamă, care s-a închinat toată viața la icoane și nu începea nici un lucru fără să-și facă cruce, pentru că în noaptea de 1 februarie pe la 3,30 dimineața un SMS „Alina s-a dus” a năruit barajele lacrimilor care ne-au inundat obrajii și sufletele. Mai târziu am aflat că intrase în acea noapte în comă și, de fapt, „a început să meargă” însemna începutul drumului fără întoarcere. Ce era să fac, să strig, să țip, să mă răzvrătesc, să mă revolt pentru această nedreptate, dar împotriva cui?

Cu o săptămână înainte am vorbit la telefon cu Alina și i-am spus o încurajare metaforică: „Suntem neam de daci liberi și nu ne lăsăm înfrânți”, aceasta gândindu-mă că dacii au fost singurul neam din umanitate care se revoltau împotriva zeilor și trăgeau cu săgeți spre cer când Zeii răi îi copleșeau cu necazuri. Dacă spiritele noastre vreodată se vor întâlni, Alina, draga noastră, pe mine te rog să mă ierți că nu mai am tăria și puterea să mă revolt, decât să strig la Ceruri „Doamne, ți-am oferit anii mei, atât câți mai sunt în inventarul Tău, dă-i Alinei”, dar n-ai vrut. Am trăit toată viața cu frica de Dumnezeu și respectând cuvântul Lui dat prin „Cele 10 porunci”, atunci de ce, Doamne Ți-ai îndreptat neîndurarea spre mine și ai nesocotit rugăciunea mea zilnică „Apără-ne, Ocrotește-ne Doamne, pe noi și pe toți cei dragi nouă”? Prin înțelepciunea și hrana din Pomul Cunoașterii, pe care prin mila Ta mi le-ai hărăzit, voi trăi fără abateri după propriul meu cod: să fac bine semenilor mei prin scris, cuvânt și faptă, sub binecuvântarea Atotputerniciei Tale! Îți cer smerit iertare pentru gândurile mele de răzvrătire și revoltă împotriva Voinței Tale, din ceasurile de durere, la fel cum le cer iertare și celor apropiați, prieteni sau dușmani, pentru gândurile negre despre ei și le doresc din toată inima bucurii în viață și lumină în suflete. (7 februarie 2013)

Interferențe

Mintea omului n-a putut explica fenomenele atmosferice, calamități, cutremure și le-a atribuit Divinității, înțelepții teologi au creat religia, iar filosofi au căutat și caută interferențe între Divinitate, religie, existență terestră. Admițând cugetarea lui Voltaire: „Dacă Dumnezeu nu ar exista, ar trebui inventat” pentru rolul său benefic asupra omenirii pentru că, așa cum au constatat latinii în antichitate „Nimic fără Dumnezeu” nu poate fi durabil. La întrebarea: Există sau nu există Dumnezeu? se caută încă răspuns. Pentru mine El există pentru că numai „Marele Creator” a putut crea organismul viu, uman sau animal, cu mii de piese, care funcționează în orice poziție și, cel mai important, pe măsura creșterii aceste „piese” își amplifică dimensiunile și funcționalitatea, ceea ce nu se întâmplă cu nicio mașinărie creată de om sau de extratereștri. Între spiritele elevate cu aură florală de Mai și fructe spirituale benefice pentru umanitate, se află și Profetul nostru din Lancrăm.

Născuți în Mai (Florar)

John Hanning Speke, n. 4.05.1827, explorator englez al Africii de Est, a dat numele Lacului Victoria și a descoperit izvoarele Nilului.

Karl Marx, 5.05.1818, creatorul socialismului științific, vinovat pentru că a imaginat o societate în care omul să aibă dreptul la muncă și existență, nu numai la sinucidere.

Pentru noi Marx rămâne un personaj important prin opiniile despre români: „Poarta renunță la Basarabia. Turcia nu putea ceda ce nu-i aparținea, pentru că Poarta otomană n-a fost niciodată suverană asupra țărilor române. Poarta însăși recunoscuse acest lucru, când la Carlovitz, presată de poloni să cedeze Moldo- Valachia, ea răspunsese că nu are dreptul de a face vreo cesiune teritorială, deoarece capitulațiile nu-i confereau decât un drept de suzeranitate”. (Marx- Însemnări despre români)

Eugene Marin Labiche, 5.05.1815 (d 1888) dramaturg francez

Rabindranath Tagore, 6.05.1861, filosof, poet și scriitor indian numit și Profetul Indiei moderne, Imnul Indiei este pe versurile lui.

Sigismund Freud, 6.05.1856, evreu austriac, fondatorul școlii de psihanaliză (Studii despre societate și religie, Interpretarea viselor...)

Harry Edmund Martinson, n. 6.05.1904, suedez, Premiu Nobel

Jose Ortega y Gasset, 9.05.1883, filosof spaniol (Originea filosofiei, Ce este filosofia?...)

Richard George Adams, 9.05.1920, romancier englez

Lucian Blaga, 9.05.1895, Lancrăm, filosof, poet, prof. univ.

Mihail Șolohov, n. 11.05.1905, cazac, Premiul Nobel

Alphonse Daudet, 13.05.1840 (d 1897) prozator, (Minunatele isprăvi ale lui Tartarin din Tarascon, Nababul, Evanghelistă...)

Ioan Paul al II-lea, n. 18.05. 1920, Papă între 1978- 2005. În 13 mai 1981 a fost împușcat de un fanatic musulman pe care Papa l-a iertat public pentru că „o mână a tras glonțul, alta i-a schimbat traiectoria”.

Bernard Russell, 18.05.1872, filosof, matematician, istoric, logician, fondatorul filosofiei analitice

Johann Gotlieb Fichte, 19.05.1762, filosof german

John Stuart Mill, 20.05.1806, filosof englez cu contribuții în filosofia utilitarismului

Honore de Balzac, 20.05.1799 (d 1950), scriitor francez, romane, nuvele, eseuri, promotor al romanului realist și psihologic (Moș Goriot, Strălucirea și suferințele curtezanelor, Comedia umană formată din 95 de lucrări terminate, romane, nuvele, eseuri, și 48 neterminate,...)

Gabriel Liiceanu, 23.05.1942, scriitor, filosof, discipol al filosofului Constantin Noica, format la Școala de la Păltiniș.

William Whewell, 24.05.1794, filosof și matematician englez

Dimitrie Ghica, 31.05.1816, fiul domnitorului Grigorie Ghica, a fost prim-ministru al României între 1868- 1870 din partea Partidului Conservator.

Pius al XI-lea, n. 31.05.1857, Papă între 1922- 1939. A amintit lumii materialiste primordialitatea spiritualității, iar prin enciclicele despre educație, căsătorie, problemele sociale a contribuit la învingerea răului din societate.

În ceea ce privește întrebarea „Există Dumnezeu?” latinii au dat răspunsul „Nihil sine Deo”, Jules Verne a spus „oamenii, oricât de înțelepți, nu vor putea schimba niciodată ceva în ordinea cosmică construită de Dumnezeu”, Cioran spunea „m-am împăcat cu

Dumnezeu”, iar altul cugeta: „Dacă cred în Dumnezeu și El nu există nu voi suferi consecințe, dar dacă nu cred și El există?”.

În ceea ce mă privește spiritul meu nu este suficient de elevat încât să transced linia dintre „aici” și „dincolo”, dar informații de la mesagerii Ființei Supreme primesc. În vis, mama mea odihnească-se în pace, în ie și poale albe, cobora scările de la etaj în casă la Alina, ea care în viața terestră nu știa unde este Olanda. Din hol am întrebat-o „Alina cum e”? „E bine, a început să meargă” mi-a spus ea. M-am bucurat crezând într-o minune dumnezeiască și că fiica mea dacă „a început să meargă”, interpretat ca mers fizic, va fi salvată. În noaptea următoare am primit SMS-ul „Alina s-a dus”. Am înțeles, atunci, că spiritul mamei mele a fost lângă nepoata ei în ultimele ceasuri și că „a început să meargă” însemna „pe drumul spre stele” pentru că în noaptea când visam, Alina intrase în comă.

Ce pot să mai zic, decât să întreb: „Doamne, când ne vei îngădui, prin cunoaștere, să vorbim, noi cei de aici, cu cei de dincolo”? De când un anonim, venit din America, a lansat la tv sentința: „Destinul capitalismului este de a viețui veșnic” gânditorii umanității nu ar trebui să mai caute fundamente pentru o societate morală, mai bună și mai dreaptă pentru toți. Iluminaților teologi, filozofi, sociologi le rămâne spre studiu numai „Latura misterioasă a existenței” terestre, extraterestre, a celei de „dincolo” de linia sacră dintre „aici” și „viața veșnică” și interferențele dintre ele, pentru că „Ruptura dintre știință și religie este un pericol pentru amândouă” (Charles Taylor) și numai Marele Creator prin înțelepții lui, pe care-i înzestrează cu har, săvârșește minunea prefacerii „noroiului în nuferi”. (28 fb 2013) Ion Bedeleanu.

De ce s-o facă alții, când poți să o faci singur?

M-au usturat rău, rău ochii după ce domnul Ștefan Ciocan mi-a aruncat cu „Sare-n ochi” în rubrica ce-o are în Glasul Hunedoarei din 4 martie 2007. După cum recunoaște, a mai primit scatoalce de la Bot, (probabil și de la alții) peste bot. Să ne lămurim: după ce Titus Corlățean, ministru de externe, „le-a dat una peste nas europenilor”,

cum că „dacă ei nu ne mai vor (în Schengen), nici „noi nu-i mai vrem”. Plecând de la această declarație, domnul Ștefan aruncă cu lopata sare ca drumarii, adică unii (și eu) „își simt răzbunate frustrările legate de avansul civilizației europene față de civilizația mioritică”, „Adevărul (constatarea lui) este că România nu are vocație istorică de țară europeană”, „În timp ce în Europa, inclusiv în Transilvania, se vorbea despre instituții moderne, inclusiv cele legate de drepturile omului...”, „După artificii cu alegerea lui Cuza...”, Marile Puteri „ne-au impus principe străine, ca o garanție a modernizării și dezvoltării României”, „românii nu au fost niciodată europeni”, „rămânem un popor balcanic”, „mentalitatea ne desparte de lumea civilizată a Europei”, sintagme din care se vede clar apartenența la „întoarce și celălalt obraz”.

Și cum consideră că nu-i destul, domnul Ciocan dă cu bâta-n baltă, cu ciocanul și barosul prin istorie, iar în ziua următoare publică fragmente dintr-o scrisoare a lui Traian Vuia, din 1922, către primul prefect de după Unire al Lugojului, avocatul George Dobrin, în care marele inventator este dezamăgit de „politicienii din vechiul Regat” care nu admiteau termenul „unire”, ci numai „dreptul de cucerire” ca urmare a sacrificiilor umane făcute, „Și întradevăr Unirea s-a făcut pe această bază”, bază pe care, deși „cu un fond moral inferior... s-au înstăpânit la noi administrativ și militar”, iar Unirea a fost un „hap amar învăluit în zahăr” pentru că în „20- 30 de ani vom fi balcanizați”. Dl. Ciocan nu comentează fragmentele din scrisoare, motiv pentru care sunt necesare câteva precizări: Vuia s-a ocupat din partea PNR de pregătirea Unirii, insistând pe termenul „unire”, în concordanță cu delegațiile și mulțimea care scanda „Noi vrem să ne unim cu țara”. Apoi „dreptul de cucerire” presupune însușirea a ceea ce nu-ți aparține, cum au făcut ungurii. Românii nu li se poate aplica pentru că ei și-au recucerit ceea ce le aparținea de la strămoșii lor din vechea Dacie. Nu reproșează nimănui evreilor de azi „dreptul de cucerire” pentru că ei și-au recucerit și refăcut, după 2000 de ani, țara care era a lor. Din acest punct de vedere este de înțeles dezamăgirea lui Vuia în fața aberației cu „dreptul de cucerire” pe care ungurii îl proferează scurt „cucerire”, din 1919 până la acțiunile lor antiromânești de azi și stăpânirea lor de 1000 de ani (de fapt mai puțin), dar românii le aparține Transilvania de mai

mult de 2000 de ani. „Glăsuitoarul” Ștefan lasă fără comentarii pasajele din scrisoarea bănațeanului, deși un punct de vedere propriu, lămuritor pentru cititori privind „dreptul de cucerire” ar fi fost benefic, mai ales acum când s-a umflat tărâța ca în fiecare Martie în ungurime, iar în lipsa lui cititorul rămâne cu impresia „De ce să-ți dea alții foc la casă, când poți să o faci singur”.

Revenind la declarația domnului Corlățean, trebuie să știm „ce suntem în UE, parteneri și discutăm ca-ntr-un parteneri, sau valeți și stăm în poziție de drepti, resemnați, la apostrofări”. Cu doamna Merkel lucrurile sunt mai simple: Băsescu, pentru susținerea la referendum, i-a promis urgentarea retrocedărilor, plata arieratelor (cu dobânzile aferente) companiilor germane, mari producătoare și exportatoare, inclusiv celor care au securizat frontierele noastre (cea cu Ungaria devine inutilă prin admiterea în Schengen), dar banii nu sunt la Băsescu, sunt la Ponta, care a taxat-o verbal „nu doamna Merkel votează în România”, apoi financiar neplătind. Consecința: la următoarele întâlniri doamna l-a ignorat pe președinte și a spus „nu” admiterii noastre în Schengen. Noi, câțiva „frustrați” cu mentalitate balcanică, am înțeles mai greu trecerea de la peșcheș la șpaga de sute sau milioane de euro, tranziția de la „niet” la „nein” și mutarea conturilor de colo-colo până li se pierde urma, dar noroc cu „civilizația europeană” și cu nemții, care nu ia comisioane, la ei nu se dau, se fac donații dezinteresate pentru oaze de liniște cu parc și parcări să trăiască, la același rang, după ce vreun demnitar iese la pensie. În ce privește celelalte sintagme lansate de dl. Ciocan să amintim că România modernizată de Carol I a intrat în primul război mondial cu puștile de la 1877, că a anulat măsurile de modernizare a Statului luate de Cuza, iar în ce privește „drepturile omului” din Transilvania să-i amintim 1785, 1848, procesul memorandiștilor, Ip, Treznea (1940) și Tg. Mureș 1990. O urmă de trist adevăr în textele domnului Ștefan privind „mentalitatea balcanică” a politicienilor români, aceea de supuși care nu trebuie să șifoneze stăpânii, există. În 6 septembrie 1940, Ion Antonescu numit prim ministru nu a avut susținerea liberalilor și țărăniștilor și nu a putut ordona intervenția armatei pentru apărarea românilor din Ardealul cedat de Hitler, ce va zice Hitler?, deși informațiile despre masacrele ungurești ajunseseră la București.

Încă o observație necesară: Domnule Ciocan, ați rămas așa cum ați învățat (și se învață și azi) cu interpretările fantasmagorice ale Mioriței, când de fapt, balada este oglinda conviețuirii dintre unguri și români, conviețuire în care ungureanul, Hunor-baci, Tokeș-baci sau cum s-or mai numi, caută și găsec un român ca aliat, să omoare alt român. Dvs. (din Transilvania „drepturilor, habsburice și ungurești, ale omului”) vă mai aliați, măcar morar cu apa... la moara „terorismului psihologic” unguresc? Vom vedea! (16 Martie 2013)

Aflarea în treabă

Toată națiunea a fost ținută cu sufletul la gură de televiziuni, gata- gata să se oprească circulația terestră și aeriană, cea navală nu împiedica evenimentul, reporterii au stat la pândă, cu transmițeri dese de la porțile Jilavei, să-l prindă pe Adrian Năstase când va fi eliberat condiționat, după vreo 8 luni, din 2 ani, pe motiv de „deținut model”, a „contribuit la educarea celorlalți deținuți”, îi „este dor de familie” și a scris vreo 7 cărți plus blogul personal ținut la zi. Din tot ce a făcut ca prim ministru a fost condamnat pentru un fleac, adică datora unei firme, în trofeul calității, niște bani, nu mulți, numai 750.000 Euro, pe care i-a și plătit ca să poată fi eliberat. Unii spun că dosarele cu capetele de acuzare, și cele care urmează să se judece, trebuiau conexe, și pedepsit în stil american adică prin adunarea pedepselor, și să fi ieșit după 125 de ani, din cei 250, pentru bună purtare. Fani, vechi acoliți pesediști, familia, avocați și norod s-au bucurat de eveniment, iar sora lui Adi s-a arătat dezamăgită de „eroarea justiției” și de „poporul care trăiește ca râmele” și a permis nedreptatea de al condamna, fără să-l apere (cum a făcut el și pedesereul pentru Bivolaru). N-a întrebat nici un reporter „de unde ați avut domnule Năstase atâta bănet în câteva zile și nici cum a dobândit 15 case, ferma de la Cornu, vila vecină cu muzeul Zambaccian, cu exponate pe pereți ca la muzeu și „de ce în 7 cărți, nu ați scris măcar câteva pagini cum ați făcut averea și dând Petromul ați făcut Austria, fără nici o sondă, mare producătoare, exportatoare, distribuitoare de benzină?”.

Ziua următoare (19 martie) a estompat vaietele pentru soarta lui Năstase. Întronizarea Papei Francisc, primirea însemnelor papale în fața

unei mulțimi uriașe în Piața Sf. Petru, a celor 1 miliard și 200 de milioane de catolici din lume, prin televiziuni, discursul Papei, a fost cu adevărat un eveniment remarcabil. „Un Papă- spunea Francisc- trebuie să își deschidă brațele pentru a primi cu afecțiune și tandrețe..., în special pe cei mai slabi, mai săraci...”. Cuvinte fardate și siliconate, un fel de aflare în treabă, dar nici un cuvânt despre afacerile necurate ale băncii Vaticanului, subtilizări de fonduri, proprietăți încă revendicate, pedofilie și homosexualitate între clerici și nici dacă va oficializa căsătoriile preoților catolici, încât astfel de păcate să fie eradicate.

După un an de la câștigarea alegerilor Parlamentul nostru, umflat cu compresorul uselist, n-a dat nici o lege pentru țară, decât apărarea colegilor penali pe care îi apără și Ponta pentru că nu există „o hotărâre definitivă”. Și când va exista îi veți da afară, dar banii încasați de ei câțiva ani? Păi, domnule Ponta ori faceți treabă, ori vă aflați numai în treabă. Parlamentarii europeni nu mai pot de grija supușilor, discută drepturile animalelor, drepturile femeilor maltratate, drepturile femeilor din Africa, ale prostituatelor și homosexualilor, tot aflare în treabă. Maestre Țuțea ai plecat dintre noi cu regretul că n-ai făcut o teză de doctorat cu tema „Aflarea în treabă la Români”, poate n-ai avut suficiente date, dar acum s-ar putea scrie una cu „Aflarea în treabă a politicianilor de la noi, din UE și nu numai” și starea supușilor aduși în situația de „rațe domestice” care măcăne, măcăne, dar nu fac nimic să nu mai fie jumulite. (21.03.2013)

Provocări și provocatori

O elevă de la un liceu din Covasna a purtat o bentiță tricoloră pe cap la 15 martie, ziua Ungariei. Ungurii au obligat niște elevi români să îngenuncheze și să spună „suntem slugile voastre”, iar pe curajoasa Sabina au amenințat-o cu bătaia și cu moartea. Directorul ungar a spus că o exmatriculează pentru acest „gest provocator”. Msajele de încurajare și susținere pentru Sabina, venite prin televiziuni din toată țara, l-au făcut pe ungar să dea înapoi, că se va face o anchetă, că se va stabili ... Deci în Harghita și Covasna nu-i voie să ieși pe stradă, la servicii, la școală cu tricolorul, steagul tău național pentru că-i

provocare pentru ce-i îndotrinați de mici cu ură împotriva românilor prin falsificarea istoriei și adevărului.

Ca să nu-și închipuie că am uitat le reamintim câteva probe de provocări ungurești:

1. Un gest asemănător s-a petrecut în orașul Aiud în care un elev ungar a smuls tricolorul de pe Centru Cultural „Liviu Rebreanu”, l-a sfâșiat și călcat în picioare. La intervențiile Udmr n-a fost exmatriculat, a fost amendat, nu se știe dacă a mai plătit-o, iar autoritățile au reacționat cu „lasă-i dracului”.

2. De Ziua Națională a României Tokeș i-a îndemnat pe maghiari să poarte banderole negre pentru că 1 Decembrie e zi de doliu pentru ei. La fel trebuie să facem și noi la 6 septembrie (1940), ziua când au intrat în Ardealul de Nord declanșând un carnagiu demn de „civilizația maghiară”, comparabil cu genocidul de la 1848- 1849. De fapt, noi, avem foarte multe zile de doliu de pe urma ungarilor și le doresc și lor la fel, după învățătura biblică „dă și aproapelui din ceea ce ai”.

3. În iulie 2009 la tabăra de vară de la Balvanios Băsescu le-a spus clar: „niciodată” autonomie pe criterii etnice. Niște tembele de la televiziuni românești au afișat, spre bucuria ungarilor, „Băsescu huiduit în ecuime”, ca și când n-ar fi fost huiduită și mă-sa și ta-su și tot neamul românesc.

4. În 2010 la aceeași tabără de vară Tokeș și prim ministrul ungar Victor Orban îndemnau maghiarii să obțină autonomia, dacă e nevoie prin nesupunere civică. Consecința: s-au pus panourile cu „Ținutul secuiesc” pe care tot televiziunile și presa scrisă l-au acreditat ca terminologie. Acum s-a inventat steagul secuiesc, arborat pe clădiri oficiale, nu numai pe case.

5. La 1 ianuarie 2011 Ungaria a preluat președinția UE, conform rotației, pentru 6 luni. La ceremonie ungurii au etalat un covor cu harta imperiului habsburgic, ceea ce a ofensat țările desprinse prin independență din acest imperiu. Gestul provocator și sfidător a fost taxat de toată presa europeană, dar covorul a rămas expus pentru că, au țipat ungurii, este un covor „cultural” și „istoric”. Istoric era, dar a unei istorii triste pentru multe țări componente ale imperiului. Ungurii țin mult la acest „covor istoric” pentru că le amintește de Ferentz Ioșca

(Frantz Josef) care i-a luat la „guvernare” pentru vreo 50 de ani (1867-1918). Ar fi trebuit să etaleze un covor istoric de trei ori mai mare, de vreo 170 de ani cât Buda a fost pașalâc turcesc (1526- 1696) și ca de obicei, trăgând sfori, conții și baronii au ajuns la guvernare, slugi ale pașilor turci, iar în semn de loialitate și supunere, au luat în steagul unguresc culoarea verde a steagurilor otomane. Această parte a istoriei lor, în care și baroni și oameni de rând au fost slugi ale turcilor, o acoperă cu markerul falsificându-și propria biografie, pe lângă biografia altora.

6. Ungurul Frunda a declarat răspicat că în Parlamentul european el „nu reprezintă interesele României”, deși era plătit și din contribuția României la UE, iar Marko Bela a cerut românilor din Harghita și Covasna să învețe maghiara „pentru că mănâncă pâinea noastră”. Marko, tu de când mănânci din bugetul Parlamentului „pâinea românilor”, iar din bugetul țării înfulecați, voi ungurii, mult mai mult decât plătiți impozite?

7. Pământul Transilvaniei lăcrimează sub atâtea statui și monumente ungurești, unele ale unor criminali, iar pe 27 mai 2012 ungurii au vrut să reînsumeze cu tam- tam resturile lui Nyiro Josef la Odorheiu Secuiesc, în pământul care nu-i mai suportă. Guvernul român nu a permis reînsumarea celui școlit la școala lui Menghele și care i-a trimis mii de oameni pentru experiențe în lagărele morții. Președintele parlamentului ungar, prezent la ceremonii, a declarat că guvernul României a dat dovadă de „comportament barbar”, bineînțeles că faptele lui Nyro, care i-a trimis pe mulți la cuptoarele naziste, erau „umanitare”. În decembrie 1989 au murit la Timișoara o mie de oameni. Nici acum nu știm câți români și câți de alte etnii, câți au murit de gloanțe din dotarea armatei și câți de gloanțe trase de agenți trimiși în apărarea lui Tokeș. S-a mușmalizat totul: „A tras securitatea”.

8. Să le mai amintim ungușorilor că Barna a spânzurat pe Avram Iancu la 15 martie 2011 în Miercurea Ciuc și n-a fost condamnat pentru acest gest provocator pentru că a sărit toată ungurimea în apărarea lui, iar în județele Harghita și Covasna continuă și acum purificarea și discriminarea etnică prin dictatura hortistă, fabricată în varianta UE, la Budapesta.

Când primești o palmă reacția imediată trebuie să fie un pumn, altfel vor urma și altele. Este momentul ca Parlamentul să tranșeze statutul Udmr-ului, acest „arbitru politic” vânzător și cumpărător de influență politică și ca orice minoritate să aibe 1- 2 reprezentanți în Parlament. Împotriva dictaturii ungurești din cele două județe români trebuie să reacționeze și ei prin nesupunere civică, dar apărarea țării n-o pot face grupuri de oameni, ci conducătorii și parlamentarii. Având o majoritate absolută, în modificarea Constituției, Parlamentul trebuie să statueze: „În România oricine are acte de identitate emise de autoritățile române este Cetățean român”. Etnic poate să-și păstreze cultura, tradițiile, obiceiurile în familie, la biserică sau la manifestările culturale ale etniei. Mai trebuie adus un amendament Constituției. Un articol, ca în Constituția franceză: „Ofensă adusă însemnelor naționale și imnului național”. Noi vrem să trăim în pace, dar dumneavoastră răspundeți-ne la întrebarea: până când acceptăm să fim pălmuiți? (20.04.2013)

Lumină din lumină în Lancrăm

Ne oprim în fața casei, cu emblematicul ei „albastru de Lancrăm”, pătrundem în vasta curte a sanctuarului blagian, în care asistența venită din țară, Ucraina, Moldova, Serbia..., așteaptă deschiderea celei de-a XXXIII-a ediții a Festivalului Internațional „Lucian Blaga”. În așteptare admirăm frumoasa grădină din spatele construcțiilor, în care seva florală urcă acum în mugurii primăvăratici, apoi pereții cu tablouri, vitrinele cu documente, manuscrise, masa de lucru, obiectele personale și de decor țărănesc, războiul cu frumoasele țesături, din Muzeul Blaga, ne vorbesc în șoaptă despre diamantele poetice și filozofice ale creatorului din Lancrăm, inspirat de diamantele din Râpa Roșie ale Creatorului Suprem.

Dintre cei prezenți se remarcă exegeți ai operei blagiene: Acad. Alexandru Surdu, Acad. Valentin Vlad, Prof. univ.dr. Eugeniu Nistor și Iulian Boldea, Juan Francisco Pena- Spania și mulți discipoli ai lui Blaga, printre care și noi, doi deveni, veniți să luăm lumină din lumină în Lancrăm. Sub moderația primarului din Sebeș academicienii și profesorii universitari au fost premiați pentru cărțile lor, contribuții la

cunoașterea filozofului sub genericul „Opera lui Lucian Blaga în contextul valorilor culturale ale umanității”.

Lansarea de carte moderată de cunoscutul scriitor albaiulian Ion Mărgineanu, blagolog prin cunoaștere și convingere, a prilejuit autorilor să-și prezinte cărțile și ideile: Iulian Boldea și Eugeniu Nistor-Lucian Blaga, discurs poetic și discurs filozofic, scriitorii Constantin Gigurcu și Zenovie Cârlegea, de la Măiastra- Tg Jiu, au prezentat ultimele studii ieșite din pana lor măiastră, Lucian Blaga- Lumină din lumină, tradusă și în albaneză, Maria- Cornelia Postescu- Cercuri și spirale, roman, Primăvara cuvântului, antologie lirică sebeșană, Antologia luminii și Caietele Blaga prin care Centrul Cultural Lucian Blaga- Sebeș vrea să facă cunoscut fenomenul Blaga atât în țară cât și în străinătate, cum menționa în cuvântul său dl. Director al centrului, Constantin Șalapi. Comunicările științifice, pe care sperăm să le vedem publicate, reuniunea omagială de la bustul poetului de pe Aleea Scriitorilor- Alba Iulia și Târgul de carte au încheiat un act de cultură remarcabil, stindard pentru județul Alba, în care cuvintele s-au metamorfozat în pietre pentru templul lui Blaga. (12 Mai 2013)

Mioriță, lae...

Nu știm dacă mai ești lae, bălae sau te-ai cosmetizat în roșcată, brunetă, intens neagră și nici dacă te mai cheamă țigaie de când suratele tale venite de pe alte meleaguri ți-au invadat pajiștea. Nu știm nici dacă ai înțeles drama ciobănașului care te iubea, îngrijea și mângâia pe creștet, atunci când măciucarii l-au lovit în cap. Atunci când ți-a fost luat mieluțul ai sperat într-o viață mai bună pentru el și n-ai înțeles că lupii, autohtoni și străini, îl vor înjunghia în beregată. Ai plâns după ciobănaș, la fel ca brazii și pâlținașii, dar singurul necuvântător care a priceput ce se întâmplă a fost câinele lui, care urla lugubru ca avertisment, prevestind crima, cu câteva zile înainte.

De atunci și până astăzi tot scriu despre tine docti, semidocti, sfertodocti, doctori și doctoranzi. Și cum „nu s-au epuizat nici până astăzi tulburătoarele ei înțelesuri” așteptăm (mai bine n-ar mai veni) noi interpretări ale baladei care să îmbăcsească mintea profesorilor, elevilor, cititorilor. Așteptăm și alte contribuții „științifico- fantastice”

a faptului că balada nu a fost cunoscută în alte zone, numai în vecinătatea ungaro-secuiască cu Vrancea, „acolo unde contactul dintre români, ceangăi și secui a fost mai intens și mai nemijlocit”, (Iulian Boldea,... pag 161).

Miorița, de când ai devenit eroină, se chinuie țugulani, sugulani (la mai multe țate financiare) să descifreze mesajul pe care vrei să ni-l transmiți, dar nu reușesc din cauza unor cumani, mongolani, care denaturează spusele tale și adevărul. Ei zic: „Al treilea cadru baladesc, la care, în general recurg exegeții, este testamentul păstorului, unde regăsim notele de fatalitate, de adâncă resemnare în fața destinului implacabil (destin stabilit de cine?), de acceptare senină a morții, la fel cum acceptau soarta vechii geto-daci, atunci când, conform unui ritual specific, erau aruncați în sulii, ca soli trimiși la Zamolxis...”, (Iulian Boldea, Eugeniu Nistor- Lucian Blaga, interpretări critice, Ed. Ardealul, Tg. Mureș, 2013)

Să compari o crimă mișelească, pusă la cale de jefuitori ca să împartă turma vrednicului ciobănaș, cu actul eroic asumat de un tânăr mândru că a fost ales sol să ducă mesajul neamului său la Zamolxis, este o altă fantasmagorie, adăugată celorlalte, în interpretarea baladei, culminând cu aserțiunea: „ea ar reflecta câteva aspecte ale sufletului românesc”, adică acceptarea „destinului” croit de cotropitori și a sacrificiilor inutile. Este adevărat, însă, că victima unei crime oribile este plânsă, uneori, cu fulgi și lacrimi cerești, este plânsă de natură și cei apropiați care se gândesc la răzbunare și nu la „acceptarea destinului”. „Notele de fatalitate, de adâncă resemnare în fața destinului implacabil” și faptul că balada „ar reflecta câteva aspecte esențiale ale sufletului românesc” sunt niște grefe nocive aplicate spiritualității și demnității românești, iar niște occidentalolani și ungrolani au concluzionat că „mămăliga nu explodează”, că n-am fost buni de nimic în istorie decât să ne „acceptăm destinul” și să ne rugăm „Doamne, ferește-ne de mai rău”.

Eu spun că „Balada este oglinda retrovizoare a conviețuirii ungaro-române, în care ar trebui să privim cu realism și să înțelegem mesajul clar pe care ni-l transmite: Un ungur găsește un aliat român ca să omoare un alt român”, ceea ce se întâmplă și în alianțele de azi, dar de ce să privim adevărul în simplitatea lui?, când putem face balmoș cu

diverse ingrediente, ca la stână, amestecând în ceaun adevăr și năluciri.
(14 Mai 2013)

Pe puncte... (1)

* Am scris în Decembrie 2012 că ar trebui înlocuită Ziua Națională cu 27 Mai și am argumentat cu hrisovul dat de întregitor în 27 Mai 1600, sărbătorită tot la Alba Iulia, și sigiliul lui Mihai Viteazul „domn al Țării Românești, al Ardealului și a toată țara Moldovei”.

S-ar pune capăt bocetului cu Trianonul și asaltului majordomilor și valeților monarhiști cu 10 Mai, ziua venirii lui Carol I. Ideea i-a lăsat rece pe atotplesnitorii albaiulieni care nu vor să piardă sarmaua și cârnatul (calde). Antena 3 a propulsat spre discuție această idee în 27 Mai 2013, când au înscris în Guinness Book tricolorul fabricii de steaguri ca fiind cel mai mare steag din lume și atât! Somitățile literare și istorice, de la academicieni, congresiști spirituali, ziarști, au alte proiecte și priorități.

* Ne terorizează televiziunile cu marmelada pe care a mâncat-o Gigi Becali în pușcărie, că cere grațierea de către Băsescu (numit de el diavol), că se roagă, face cruci (fără mătăanii) pentru că mama lui plânge, fetele sunt stresate și nu-și poate conduce afacerile. Prima condamnare cu suspendare pentru că a prins hoții care i-au furat mașina și ăia au declarat că i-a „sechestrat”, trebuie reținută ca învățătură de minte: prindeți hoțul, dati-i drumul pentru că veți fi acuzați de sechestrare dacă poliția vine după 2- 3 ore. A urmat dosarul cu schimbul de terenuri cu MapN, a luat 3 ani cu executare și urmează dosarul „valiza” și ce i se va mai găsi. La fel ca Năstase suferă pentru „cei dragi”, când au atârnat averi pe pereți, bijuterii prin sertare, vile, ferme, palate, au fost prea ocupați și nu s-au gândit la ei. Năstase numai pentru contractul confidențial cu Bechtel trebuia să ia 20 de ani. De la Gigi așteptăm vești: cu cât l-a furajat pe Crin Antonescu, iar de la DNA precizări dacă i-a înregistrat Crin în contabilitatea PNL.

* Au mai fost hoți, jefuitori, escroci pe aceste meleaguri. Merkel se face că plouă pentru cele 19 mld de euro pe care Germania nu le-a plătit României pentru mărfurile livrate lui Hitler în timpul războiului, dar face presiuni pentru arieratele neplătite de guvern firmelor germane.

Au luat și rușii cât au putut și ce-a mâncat ursul (inclusiv Tezaurul) rămâne bun mâncat, altfel ursul ne mai arde și o labă amețitoare. Au venit americanii, s-au instalat „durabil” pentru vreo sută de ani, și-au pus oameni în toate domeniile, chiar și pe lângă primul ministru, ambasada americană veghează să nu fie „derapaje”, adică să nu fie nici cel mai mic semn de neascultare. În aceste condiții nu s-a putut opune nimeni Contractului cu Bechtel- Bush, prețul intrării noastre în NATO. Ar fi trebuit să construiască 415 Km de autostradă, Brașov- Borș, au făcut 52 de Km și au încasat 1,2 mld de euro, adică jumătate din valoarea întregii autostrăzi. S-a reziliat contractul și avem de plătit 37,5 mil de euro- rezilierea- plus vreo 50 de milioane alte despăgubiri. Ai noștri nu i-au scos în șuturi pe bechteliși pentru nerespectarea contractului impus de americani pe principiul „prostiții pe proști”, n-au auzit de Tribunalul Internațional pentru că, așa cum scrie un scriitor: „bunătatea și răbdarea poporului român ... sunt semn al triumfului înțelepciunii” (Chiar așa?). Bechtel, să nu te mai prindem pe-aici, împriciNato, zdrunciNato, ai fugit cu banii, dar avem satisfacția c-ai îmbuliNato.

* Se discută mult despre „salariile nesimțite” de zeci de mii de euro ale celor numiți la conducerea Companiilor de stat, care și-au stabilit singuri salariile (în cârdășie cu sindicatele), iar acum cer și plăți compensatorii pe care le vor obține pentru că au fost dați afară înainte de expirarea contractului și să nu sufere „cei dragi”.

Întrebările, domnule Ponta, sunt: dacă au condus aceste Companii spre datorii și aproape de faliment vor da înapoi salariile încasate? Ați spus că un ministru penal rămâne în funcție până va exista o hotărâre definitivă a Instanței. Și dacă va fi dovedit ca răufăcător pentru fapte dinainte de a deveni ministru va restitui salariile încasate la care n-avea dreptul?

Împotriva atâtor înșelătorii, angajărilor pe șpagă în ministere și funcții publice, a „privilegiilor nesimțite” ale parlamentarilor, românii reacționează cu încrederea în Biserică și se roagă pentru „sănătatea mai marilor satelor și orașelor, a conducătorilor noștri”. Să fie sănătoși preafericirii noștri pentru că merită! Amin! (31 Mai 2013)

Pe puncte... (2)

* Slujbașii voiculescieni de la Antena 3 strigă, fiecare în emisiunea lui, apoi în corul reunit de seara: Dictatura lui Băsescu, a pus justiția și procuratura să aresteze oamenii, asta-i democrație! Să ia omul de pe stradă! Ei n-au auzit că polițiștii fug după infractori și-i iau de unde-i găsesc. Nu-și pune nici unul dintre ei întrebarea: este vinovat Sorin Alexandrescu, directorul Antenelor de șantajul de mii de euro exercitat asupra Companiei RDS- RCS de trustul mediatic al lui Voiculescu. N-avem opinie nici pro, nici contra, acuzele și dovezile șantajului nu sunt publice, dar reacția lui Voiculescu, cel care și-a dat demisia din Senat ca dosarul său să nu mai poată fi judecat de înalta Curte de Justiție și să se întoarcă la Tribunalul București, dovedește panica patronului și Antenelor lui, care simt că lațul se strânge oricât s-ar ascunde ca Jerry (pe după colțuri) domnul Voiculescu. Lucrurile se extind, după scandalul transferurilor din fotbal și păgubirea cluburilor, ultimul intrat în horă Domn' Mitică Dragomir, care a încasat și el 1,7 milioane de la RDS, că doar nu degeaba este președintele Ligii Profesioniștilor de Fotbal, unde se adună milioanele de euro. Să fim sănătoși pentru că procesul va dura de la câteva luni la câțiva ani.

* S-au rugat pentru Gigi, în prezența lui, călugări veniți special de la Atos și slujitori ai bisericii ortodoxe, în biserica închisorii din care Gigi își conduce afacerile prin mobil, dă porunci familiei și verilor ajunși, și ei, în vulcanii noroioși. Nu l-a întrebat nimeni: dom' Becali cum stai cu cele 10 porunci? Puțin probabil că Dumnezeu îl va elibera, nici măcar prin evadare, pentru că El ne judecă pe toți după un singur principiu: „rău faci, rău găsești”. La dosarul „valiza” i s-a mai adăugat unul: Terenurile luate la preț derizoriu cu complicitatea celor care știau că terenurile urmează să fie retrocedate proprietarilor. În afacere a căzut ca musca-n lapte și mama lui Gigi, așa că ne așteaptă o vară fierbinte în știri. Va urma dosarul Avicola Iași, probabil și altele.

* Copiii au sărbătorit ziua lor după posibilitățile materiale ale părinților. Unii cu calculatoare, tablete, (ceea ce nu-i deloc rău) pentru că dintre ei se vor detașa informaticienii de mâine, ceilalți, ai șomerilor, disponibilizaților, sau ai exodiștilor spre rădăcinile rurale, cu o masă mai bună. Îi iubim pe toți pentru că sunt ai noștri, ai țării, de aceea le

zicem tuturor La mulți ani, să fiți sănătoși, voinici și deștepți, pentru că, voi, urmașii noștri, trebuie să duceți țară spre zări senine.

* Mister Charles iar e în vâjâială prin ungurime, la un gulaș, în așteptarea întâlnirii de Luni cu președintele Băsescu și premierul Ponta. Ca de obicei discuțiile vor fi „confidențiale”, iar noi nu putem decât presupune că probabil mai au ceva fregate de vânzare, casa regală de la noi mai cere ceva, îi interesează Oltchimul sau că este avocatul ungurilor dornici să intre la guvernare. „Charles iubește România” ne asigură televiziunile și este promotor al României, fapte de care ne îndoim. Dacă ar fi așa ar fi ales un loc frumos din țară printre românii ospitalieri și gata să-i ofere prietenia lor. (3.06.2013)

Prin ape tulburi...

Suntem sub cod portocaliu (unele zone la roșu), ne asaltează furtunile, vijeliile și inundațiile, la propriu, și inundațiile verbale ale purtătorilor de cuvânt partinici sau în nume personal ale miniștrilor, despre care dl. Prim ministru nu știe nimic. Plutim în ignoranță, presupuneri și dezinformări (prin omisiune), interesele sunt prea mari, așa că nu știm nici acum ce a cerut Charles (îndrăgostitul de România) lui Băsescu și Ponta, nici pentru ce a venit Tony Blair să ia „cina” cu primul ministru și nici pentru ce, în aceeași săptămână, Ponta a vizitat-o sau a fost chemat la Berlin de doamna Merkel. Peste aceste interese, camuflete, mai sunt interesele FMI care a dat ultimatum explicit guvernului: până la 20 Iunie ne dați ceea ce am cerut, altfel nu mai pupați bani de la noi, iar Ponta a uitat de promisiunea „vom renegocia cu FMI” și de faptul că fmi-știi dictează, nu negociază. Mai sunt și interese interstatate, globale, așa că abia se terminase primirea la președinție în 17 a Șefului Serviciilor Ruse de securitate și încheierea unui memorandum, că șeful CIA a și luat primul avion Langley-București, și în dimineața de 18 Iunie era în birourile lui Ponta și, apoi, Băsescu. N-a crezut nici dl. John Brennan (nici noi) că „s-au discutat probleme de interes comun și lupta împotriva terorismului”, așa că a venit personal și accelerat să vadă ce mai gândesc rușii, ce vor să mai facă dacă Scutul „defensiv” antirachetă de la Deveselu continuă.

Față de aceste subiecte Revizuirea Constituției în manieră USL-istă, regionalizarea și eliberarea lui Gigi au căzut în subsidiar. De fapt „interzicerea migrației politice” trebuie făcută prin Legea electorală, referendumul cu 300 de parlamentari nu e luat în seamă, singura treabă bună este reducerea mandatului președintelui la 4 ani, anomalia cu numirea celor de la Curtea Constituțională pe 9 ani rămâne, iar în ce privește regionalizarea, recomandată de doamna UE și nu cerută imperativ, nici domnul prim- vicepremier Liviu Dragnea nu știe dacă vor fi 8 sau 9 regiuni, probabil 9, după cum admiră unul de pe aici „tenacitatea maghiară” și este de presupus că bantustanul UDMR- ist Harghita- Covasna nu va fi spart. Din harta de până acum a regionalizării iese clar în evidență victoria udmeriștilor de a regionaliza România împărțind-o, aproximativ, pe vechile cnezate și voievodate, iar această suprastructură consumatoare de PIB, peste județe, a declanșat lupta subversivă pentru funcțiile de guvernatori.

„Domnia Sa, Domnul deținut” Gigi Becali (de ținut minte!) a avut azi surprize neplăcute. Nu numai că avocații nu i-au obținut grațierea, dar Instanța i-a respins și eliberarea pentru 3 luni „să participe la majoratul uneia dintre fete, să-și pună afacerile în ordine”, să fie aproape de „cei dragi” (coopy- paste după Năstase). Și cum și Dumnezeu greșește și dă românului „mintea de pe urmă” (în loc să i-o dea mai înainte), Gigi s-a trezit și a văzut că avocații sug la țâța turmei de oi și euro, iar în sinea lor zic „Stai Gigi acolo mult și bine”, așa că Gigi i-a concediat și cum titrează Realitatea Tv, ar fi spus „vreau alți avocați, aceștia sunt proști”. Ia Gigi alți comercianți de iluzii, flămânzi și setoși, care vor să-și schimbe mașina sau să-și mărească vila. Dacă plăteai „pagubele produse Statului” (un milion de euro) nu te costa cât te costă avocații și la comasarea pedepselor (terenuri plus valiza) amânată pe 27 Iunie, scăpai mai ușor cu „prejudiciul recuperat”. Noi nu ne facem griji pentru tine, tu, ți-ai tulburat singur apele, dar nouă ni le tulbură toți: guvern, Parlament, străini și autohtoni. Bine că intră în vacanță! Poate nu mai vin! (19 Iunie 2013)

Perle ...

S-au specializat unii în pescuitul perlelor, dar nu din apele oceanelor pentru că nu deosebesc o scoică de mărgăritar de o stridie, ci din lucrările elevilor de la Bac sau Testele Naționale. Și, pentru credibilitate, dau în presă exemple: Baiazid i-a zis lui Mircea bătrân să facă mișto de el, Luceafărul are la bază scrisoarea lui Mircea către țarul turc, Eminescu a participat la cenaclul Flacăra, Citind, se mai dezvoltă și omul la creier și acumulează materie primă, iar exemplele ar putea continua. Dacă acestea sunt reale și nu „prefabricate” atunci cel mai natural lucru ar fi fost o verificare luând caietul de Limba Română al elevului, constatând existența „perlei” în text și de aici la profesorul care a transmis-o clasei. Nu face nimeni o verificare!

Abundă în vorbirea moderatorilor, a interlocutorilor, unii cu ștaif de literați, parlamentari și gazetari, agramatismele și cacofoniile. Întrebat de moderator ce crede despre cazul de vânzare a răspunsurilor la examenul de Bacalaureat (șpaga era adunată de la elevi de profesorul de religie considerat, probabil, sub oblăduire Cerească) un fost ministru al învățământului răspunde: Eu cred nu cred ca cel de la Liceul D. Bolintineanu se poate generaliza. Un alt ministru al învățământului strâmbă și el gramatica prin dezacorduri și cacofonii ca preocupățile cu „legumele mai scumpe ca carnea”, „de frică ca să nu...”, „o informație publică care...”, alții realizează duble „mi-e frică ca cineva...”, iar ministrul apărării (Mircea Dușa) referindu-se la accidentul de autocar din Muntenegru (18 morți) spunea „ am organizat transportul cadavrelor decedate”, ne fac să ne întrebăm: sintagma „Școala românească scoate tâmpiți” mai este adevărată? Am mai spus și repet: corectarea exprimării, oral sau scris, nu este numai obligația profesorilor de română, ci a tuturor profesorilor, de orice materie, încât nimeni să nu poată spune despre școala lor că este o școală ajutătoare, iar elevii care pronunță ă, î,... , fac greșeli de exprimare nu trebuie să treacă de Limba Română. Puțin probabil să se poată face curățenie atâta vreme cât șpaga se practică în toate domeniile, iar în învățământ șpaga, copiatul, chiar și plagiatul merg până la case mai mari, la primul ministru și ministrul educației.

Cum lucrurile rele prind mai repede rădăcini, ca buruienile, un scriitor vrea să-și arate „integrarea europeană” și își datează textul 05.07.2013, numai că era 7 Mai 2013, și uită domnul scriitor că de la

cronicari încoace la noi se scrie ziua- luna- leatul. Avem gramatici pe la guvern, parlament, gramaticieni prin licee, universități, Academie și nu ne explică nimeni ce-i cu substantivele proprii și dacă trebuie adoptată scrierea fluviu de acum câțiva ani a lui Marius Tucă, din Jurnalul Național, fără puncte, litere mari, doar virgule, pe ici, pe colo, într-un text de câteva pagini. Atunci n-ar mai mira pe nimeni scrieri de genul: „de luni câteva luni va fi secetă”, „în mai, mai, mai să înghețăm”, „căpitanul este mare pe mare”, „Limba Română a fost declarată limbă de stat” și n-ar mai fi „niciun” dubiu și „nicio” problemă. Ar lua toți examenele naționale, bacalaureatul, iar de vorbit ar vorbi fiecare cum vrea. Economia, sănătatea, învățământul sunt varză „a la Bruxelles” și cum profesori și universitari au făcut varză și gramatica, nu ne mai rămâne decât o grijă: creșterea salariilor, în special ale celor de gramatică, pentru că alții și le-au mărit. (5 Iulie 2013)

Anchete...

Nu se mai fac acum anchete ca în vremea inchiziției, când omul era luat de pe stradă, din casă după ce i se spărgea ușa și era târât de halebardieri în fața Dumnezeului de pe pământ. Acum polițistul se întrece la fugă cu hoțul, hoț care aruncă din mers ce are prin buzunare și dacă este dus la secție și polițistul îi spune șefului: acestea sunt obiectele pe care le-a aruncat, l-am văzut eu, hoțul ripostează indignat: nu știu ale cui sunt, n-a văzut bine, eu nu le-am văzut niciodată!

Alții, prinși cu incisivii și mâinile adânc înfîpse prin banii publici, au recunoscut în primele declarații parțial faptele, apoi, sfătuiți de avocați și asigurați că „spovedaniile în fața lor rămân confidentiale” (contra cost) au retractat tot pentru că „declarațiile au fost date sub presiune, amenințări ca în vremea comunistă și dosarele sunt fabricate politic”. Avocații au avut și au grijă să se respecte „procedurile legale” până la prescrierea faptelor. După scandalul cu voturile multiple, vii și decedați, după cel cu miile de diplome de la fabrica de diplome de la universitatea particulară Spiru Haret, de care nu mai știe nimeni nimic, a izbucnit un nou scandal: fraudele și șpăgile de la Bac, anchetă în care sunt implicate sute de persoane, elevi, profesori și inspectori școlari.

Anchetatorii au trimis două autocare la Liceul D. Bolintineanu (București) să ducă la audieri o sută de elevi. Primele declarații ale elevilor, neinfluențați, ar fi fost reale, dacă au dat șpagă, cât și cui, dar au țipat Antenele: Cum este posibil ca elevii să fie sechestrați în școală? Aveau mandat? Asta este țară democratică? Asta-i democrație?, așa că s-a renunțat la audieri, elevii vor fi citați, va fi timp pentru sfătuirea lor (dacă sunt „nevinovați” de ce au nevoie de sfătuitori?) de către profesori, avocați și părinți, și vor retracta și ei primele descrieri ale faptelor, iar avocatul va spune „La această întrebare clientul meu nu poate răspunde”, așa că „examinatorilor” (nepoftiți) le va fi foarte greu să scoată din mâl crini merituoși (ne-repetenți) și nuferi înfloriți.

Azi (Luni) o parte dintre elevi au fost chemați „democratic” la audieri și s-au dat rezultatele la Bac-ul 2013. Dintre absolvenți peste 30.000 n-au intrat în examen din cauza corigențelor sau speriați de rezultatele de la simulări, dintre cei care au susținut Bac-cul au promovat, în medie pe țară 55 %, considerat satisfăcător de analiști pentru că „balastul” n-a mai tras promovabilitatea la 40- 45 % ca în alți ani, iar 75000 au fost respinși. Bolile învățământului rămân: șpaga, copiatul- 320 de elevi au fost eliminați din examen, egalitatea de șanse este pur teoretică, unii au promovat pe drept, alții pentru că li s-au dat răspunsurile, școlile de la țară s-au desființat, iar elevii n-au mijloace de transport. Mai gravă este lipsa de motivație, de fapt MEC zice „Licee de stat” (nu de Stat), așa că elevii stau și în lipsă de perspective pentru ei, Ministerul Muncii a anunțat că se pot înscrie la șomaj cu sau fără Bac, Facultățile îi primesc și fără Bac, după exemplul parlamentarilor care sunt studenți fără Bac-ul promovat, și cel mai grav: guvernării nu știu necesarul de forță de muncă pe domenii și nu obligă marile firme să-și școlarizeze viitorul personal.

Firmele angajează școlarizați pe banii contribuabililor, sub pretextul că plătesc impozite, apoi îi aruncă în șomaj tot pe eforturile financiare ale Statului, pentru că locuri de muncă nu-s. Preconizata lege a salarizării bugetarilor după performanță va duce, în învățământ, la umflarea procentelor de promovabilitate, cu subiecte mai ușoare, șoptit, copiat (coopy paste) sau șpagă, așa că pentru următorii ani nu se întrevede ieșirea de la „reanimare” a învățământului.

Fericiților absolvenți le dorim o vacanță binemeritată, la plajă,

la aer curat, la Mare sau Munte, iar celorlalți să nu se lase învinși de un eșec. (8 Iulie 2013)

Cuvinte turnate în bronz

Pe Avram Iancu îl venerez, ca parte a sufletului meu, și l-am venerat în fața bustului său din Abrud, în fața statuii de câțiva metri, încadrată de steaguri tricolore din fața Catedralei Ortodoxe- Cluj și îmi plec fruntea în fața cuvintelor turnate în bronz: „Unicul dor al vieții mele este să-mi văd națiunea fericită” și „No, hai să merem” rostit după ce s-a convins că fericirea se poate obține numai cu sabia ridicată, printre minciunile, promisiunile împărătești și pretențiile hoardei năvălitoare.

Nu numai umbre, ci chiar nori negri își varsă furiile prin ape nămolose pe chipul Eroului nostru, iar un nemernic l-a „spânzurat” în aprobarea unanimă a ungurimii, timp în care oameni de cultură și oficialități se lovesc de obstinția ungurilor și nu pot pune o placă, în România, pe Școala din Rimetea în memoria lui George Barițiu, suflet al revoluției de la 1848, fost elev al acestei școli, dar sunt peste tot statui ale unor criminali unguri sau lași care au fugit și și-au părăsit armata. Printre minciunile „L-am anunțat pe prietenul meu”, „nu l-am anunțat pentru că nu l-am găsit” (de fapt nu m-a căutat nimeni), în fața bustului tău de oriunde, Avram Iancu, facem legământ ca seminție a dacilor liberi că „Respectăm pe cine ne respectă ca popor și țară, că vrem pace cu toți cei ce vor pace cu noi”.

Dacă plugul scoate din când în când oase, acestea sunt din temelie acestei țări, de aceea venerăm moșii și strămoșii noștri, mai apropiați sau mai îndepărtați, pentru că datorită lor vorbim Limba Română și avem onoarea să fim urmașii lor. (14 Iulie 2013)

La bustul lui Avram Iancu

A strigat Iancu, să tune,
Peste Criș, Arieș și Mureș:
Dreptatea pentru națiune

Se află, doar, cu lancea-n iureș!

Kossuth se voia stăpân
Pe țarina ce ne-o furase,
El, un sadic asasin,
Noi cu lacrimi, parastase!

L-au umilit pe Iancu între ziduri,
Nemernici l-au făcut „nebun”,
L-au „spânzurat” niște reziduri,
Pe-al Apusenilor Tribun.

Se ofilesc Doină și Dor,
Le rod la rădăcini sobolii,
Tulnicul dă ecou în zbor:
Să vină toți apărătorii!

Un duh strigă peste munți.
Pe Criș, pe Mureș, Arieș:
Nu uitați vrăjmașii crunți
Și tunurile de cireș!

Să știe, crudul ucigaș
Și cei cu ura lui rămasă
De la dezertorul laș,
Că Iancu e în fiecare Casă!

Sunați buciume ca să se știe
Și să se-audă-n cele zări
Că mai avem în noi mândrie,
Din rădăcinile de ieri.

Starea de asediu

S-au năpustit asupra României în noua „democrație și libertate”
vulturii de pradă, mai ales străini. S-au alăturat stolului vulturii

autohtoni, pui sau îmbătrâniți în rapacitatea speciei, și toți și-au vârat ciocurile și ghearele, după altitudinea din stol, în privatizări și retrocedări frauduloase. Așa se face că urmașii unui grof ungar s-au văzut stăpâni a peste 8700 de hectare, cu sat cu tot, transformând localnicii din satul Nadăș (Arad), în iobagi în plin mileniu III sau în bejenari spre alte locuri, înainte de venirea buldozerelor. Și, în Transilvania sunt nenumărate cazuri de acest gen. Păsări mai mici, dar tot de pradă, avocați și judecători care au înfăptuit această monstroasă ilegalitate, în pofida faptului că după 1918 grofii au fost despăgubiți de Stat și actele erau false, au luat și ele resturi aruncate de ghearele hrăpărețe și au dat o hotărâre după care, din banii noștri, ai contribuabililor, urmașii au primit anual sute de mii de euro ca despăgubire pentru „tulburare de posesie și recoltă”.

Peste aceștia au venit vulturii pleșuvi din UE, supervizați și dirijați de condorii din FMI și BM, care poartă „discuții” în aceste zile la guvern și președinție, coordonate de dna Lagarde, președinta FMI. Aștia nu se mulțumesc cu mărunțișuri, vor tot, de la zăcămintele din Marea Neagră, la energie, căi ferate, aur și gaze de șist luate pe șest printr-un contract pe 30 de ani cu o redevență de 3,5 % pentru Stat, iar cei care au semnat contractul la comanda lui Ponta, fără să treacă vreun contract prin Parlament, nici măcar n-au întrebat „de ce nu faceți „explorarea experimentală” la voi, mai întâi”?

S-a instituit, tacit, starea de asediu asupra României de către UE și dirijată de americani, noii stăpâni autoîncartiruiți aici după plecarea rușilor. Auzim aceeași placă, susținută de corul de slujbași din televiziuni și presă, despre investiții, doar că FMI-ul nu permite nici o investiție productivă de bunuri materiale, iar chinezii n-au voie în UE, despre creerea de locuri de muncă. Păi, sigur că vor crea locuri de muncă (prost plătite), doar n-o să vină ei din birourile lor luxoase să muncească.

Este plin de gunoaie pe spații verzi, străzi, dealuri și albie de râuri, pe care le mai spală, din mila lui Dumnezeu, câte o ploaie torențială. Mâlul imoralității, al hoției generalizate, al nepăsării și cel din sufletele noastre împăcate cu „să sperăm” și , din păcate nu s-a putut”, cine le spală? Urmașii ienicerilor și spahiilor au ieșit în stradă să apere un parc și guvernul turc a dat înapoi cu construcția molului. O

persoană, o națiune, o țară, are ceea ce este capabilă să-și apere de prădători (să-și apere ceea ce i-a aparținut și-i aparține, nu ceea ce a „furat”!).

Trio Băsescu, Ponta și ăla cu „mama și tata economiei” nu vor putea fi acuzați de „subminarea economiei” și „trădarea interesului național”, pentru că ei, cu capul în menhinele stăpânilor, dau ordine, dar semnarea contractelor o fac miniștrii economiei, mediului sau niște directori, forțați și ei.

Cu un oarecare timp în urmă cineva scria într-un ziar de aici că singura soluție împotriva hoților este glonțul. Puțin probabil pentru că intervine Smurdul cu elicopterele și doctorul, după ce-i coase găurile va anunța la tv „pacientul e înafara oricărui pericol”, „va fi în pericol, bolnav de toate bolile, numai dacă îl arestează instituțiile abilitate”. Dacă s-ar face un „referendum” cu întrebările „sunteți de acord cu activarea ghilotinei, ca mijloc necesar și sigur”? s-ar obține un procentaj de 120%, nu ăla de 70% al useleului, măsluit de Dragnea et compani. Tu Sfinte Ilie, tatăl tunetelor, trăznetelor și răzvrătirilor, că tot e ziua ta, ce mai faci? Nu ne dai și nouă un șut, ca ajutor, să ne trezim? (20 iulie 2013)

Performanță oratorică

Reproducem cuvântarea, devenită publică din 14 Iulie cu ocazia dezvelirii bustului lui Avram Iancu în Izvoarele, jud. Alba a unuia dintre vorbitori.

Dinspre „Izvoare”, bedelenii...

Dinspre izvoare, cu adânci și nepieritoare cearcăne de piatră și stânci, care formează munții Bedeleului, acolo unde Cheile Aiudului, Vălișoara, Colțești și Rimetea formează o țară a cartofilor, porumbului, merilor și perilor, dar și al macilor, au scoborât spre centrul satului Bedeleu case, cu nașterile pline sau secătuite de neînțoararea fiilor, ulițe ușor afânate de pietriș alb, adus din Poiana Aiudului, prunci și moși vlăguți de iubirea de moșie, luată ca veghe sfântă de hotare, invitați din Transilvania, oameni care într-o formă sau alta au rotunjit o manifestare

de suflet: „Fiii satului”, de fapt o reaşezare a sufletului în matca lui primară, cu un miros proaspăt de fân cosit, de fântâni adumbrite, de pomi fructiferi şi arbori seculari, dar şi de singurătatea umedă a liniştii de viaţă fără de moarte, chiar dacă satul Bedeleu (Izvoarele de azi) numără doar aproape 100 de locuitori, printre care o elevă, o minunată fetiţă, Cristina Buta (părinţi Vasile şi Mariana), este în clasa a V-a, şi merge în fiecare zi la şcoala din Livezile. O duce maşina şcolii şi o aduce în fiecare zi. Un singur elev într-un sat, o dramă a unei localităţi, a unui popor dislocat încet-încet din cuiburile muncii sale tradiţionale şi ale credinţei.

De fapt, „Fiii satului” – manifestare culturală organizată de un mănunchi de localnici, avându-l ca arhitect pe colonelul Vasile Cristea, înseamnă felul de a ne reîntâlni, de a adăuga satului un vis, de a-i bandaja o rană, de a-ţi răcori bătaile inimii în albia credinţei strămoşeşti. Erau peste 300 de oameni, mari şi mici, de profesii diferite, cărora li s-au adăugat preoţi din mai multe localităţi, cadre militare de diferite grade, artişti amatori şi profesionişti, creatori, redactori, directori de edituri, cercetători, senatorul Alexandru Pereş, fostul deputat al Apusenilor, Corneliu Olar, preşedintele Societăţii naţionale „Avram Iancu”, dar şi de la filialele transilvane, scriitori, cercetători, printre care Nicolae Dragoş, Victor Bercea, Tiberiu Groza, Ion Cărăşel, Maria Marcu, Vasile Iuga de Săliştea, Ioan Bâscă, Iosif Zoica, Ion Străjan, Romi Adam, Ioan Galdea, Ioan Cristea- un veteran de război, de asemenea, poetul aiudean Ursa, aflat la vârsta senectuţii.

Ca meniu al sufletului, colonelul Cristea cu oamenii lui au pus la bătaie: o slujbă religioasă, dezvelirea bustului lui Avram Iancu (autor Bogdan C.), lansarea volumului „Avram Iancu – traiectoria unui destin eroic”, de Vasile Cristea şi un argument de Ion Mărgineanu, un calup de versuri despre eroul tragic al românităţii – Avram Iancu, susţinut de elevi, de un grup minunat de femei, costumate în tradiţionale straie populare româneşti, spectacol de muzică populară, printre interpreţii invitaţi luminând statuia Furduiului, a trupei sale, înmânarea unor distincţii, diplome, mărturii ale preţuirii individuale şi comune, dar şi o claie de sarmale gustoase cum n-am mai întâlnit în viaţă, rezultat al efortului colectiv bedelean, a unor femei, eleve, dascăliţe, ce s-au întrecut pe sine.

Cei care au vorbit, organizatorii, Vasile Cristea şi Victor

Bercea, și mulți alții, n-au uitat să mulțumească sincer lui Ion Dumitrel, celorlalte instituții pentru ajutorul acordat în realizarea financiară a manifestării, a bustului în sine (despre realizarea artistică a căruia vom discuta altădată). De fapt, de omul acesta, Ion Dumitrel, firav fizic în aparență, în realitate precum lemnul de corn de tare, se leagă și șoseaua Aiud-Buru. Desigur, ar trebui să dăm zeci de nume, de localnici și invitați, care au contribuit efectiv la „Fiii satului”, dar nu o facem, îi lăsăm pe toți în același cerc al iubirii de glia străbună, de tradiții, obiceiuri, inițiative, de promovare a valorilor românității, expresia certitudinii că satul tradițional nu piere, că Dumnezeu veghează în inima fiecăruia, a fiecărui bulgăre de pământ. Suntem datori să mai adăugăm, la fel de sincer, că de eforturile fiului Bedeleului, Vasile Cristea, se leagă și freamătul crucii din deal, și o monografie de excepție despre Bedeleu și zeci de articole, de conferințe... Iată un portret pe care ar trebui să-l urmărim cu toții, cei născuți de-a lungul și de-a latul unei credințe: satul românesc. Felicitându-l, felicităm de fapt frumusețea respirației satului românesc în eternitate.

Dintre participanți, a făcut un pas în față, Ion Mărgineanu.

Așa cum se vede, nici un cuvânt despre moți, lupta, jertfele și aspirațiile lor, despre Deșteaptă-te române, ca Marseilleză a românilor, că tot era Ziua Franței, despre comportamentul ungarilor azi, dar oratoria poetului a fost redusă la lacrimogene pe seama satului depopulat și mai ales la osanale domnului Ion Dumitrel, președintele CJ și d-lui col. Vasile Cristea (care au merite incontestabile, prin efortul de la proiect la dezvelirea bustului, programul și conținutul manifestării), așa, încât, este greu de egalat performanța oratorică pe o temă dată (Avram Iancu), neonorată și baterea snopului de cuvinte cu împlăciile să iasă numai pleavă. (21 Iulie 2013)

Dr. Petru Groza între lumini și umbre

(Retrospectivă printre bucurii și dureri)

În satul Băcia, sat cu oameni harnici, români și unguri, din județul Hunedoara, s-a născut la 7 Decembrie 1884 Petru, fiu al preotului ortodox Adam Groza. Copilul n-avea de unde să știe că ursitoarele i-au prescris un viitor asemenea cu apele Streiului, calme și benefice sau

învolverate, cum învolverate erau și vremurile în care Petru avea să trăiască. Școlar sânguincios, a terminat clasele primare în sat și Lugoj, liceul la Liceul maghiar din Orăștie, Facultatea de drept și științe economice la Budapesta (1903- 1905), apoi Facultatea de Drept Comercial și Economie politică la Leipzig, unde în 1907 își ia doctoratul în Științe juridice cu „magna cum laude”. Întors în țară activează în avocatură la Lugoj, după care își deschide propriul birou de avocatură la Deva.

În paralel activează în Partidul Național Român unde îi cunoaște pe Gheorghe Pop de Băsești, Ștefan Cicio Pop, Vaida Voievod și Iuliu Maniu, cu care la 1 Decembrie 1918 votează la Alba Iulia, alături de ceilalți delegați, unirea teritoriilor românești cu România. Este ales în 1919 deputat pe listele PNR, apoi trece împreună cu Octavian Goga în Partidul Poporului al generalului Averescu, care ajunge la conducerea țării, obține mandate de deputat la alegerile din 1922 și devine ministru de Stat fără portofoliu, iar la cele din 1926 devine ministru al Lucrărilor Publice. La alegerile din 1927 Partidul Poporului cade, nu mai intră în Parlament. Groza revine la Deva și în politică intră iarăși în 1933 când fondează Frontul Plugarilor, înființează în 1935 Frontul Popular Antifascist prin alianță cu Madosz-ul maghiarilor, apoi intră sub protecția Partidului Comunist, aflat în ilegalitate, iar în 1944 intră în Blocul Național Democrat alături de PNL, PNT, PSD și PCR.

În Octombrie 1944, după arestarea și demiterea lui Antonescu, PCR și PSD au format Frontul Popular Democrat la care s-a raliat și Frontul Plugarilor, iar la 6 Martie 1945 Vișinski, venit de la Moscova impune regelui un nou guvern cu Petru Groza ca Prim- ministru. A urmat greva regală după care au intrat în guvern câte un reprezentant PNL și PNT, apoi guvernul a fost recunoscut de SUA și Marea Britanie. Alegerile parlamentare din 19 Noiembrie 1946 au fost câștigate net de Blocul Partidelor Democratice, au urmat epurările politice în urma cărora Maniu, Mihalache și fruntașii liberali au fost condamnați, mulți dintre ei murind în temnițele comuniste. Țara, teoretic, era condusă de regele Mihai și Primul- ministru, dar în realitate de PCR și agenții trimiși de la Moscova.

Guvernul Petru Groza (6 Martie 1945- 30 Noiembrie 1946)
Petru Groza – Președintele Consiliului de Miniștri

Ghe. Tătăărăscu – vicepreședinte și ministru de externe
 Teohari Georgescu – Ministru de Interne
 Lucrețiu Pătrășcanu – Ministru Justiției
 Constantin Vasiliu Rășcanu – Ministru de război
 Dumitru Alimănișteanu, Dumitru Duma, Alx. Alexandrini – Min. Fin.
 Gh. Gheorghiu Dej – Ministru comunicațiilor și Lucrărilor Publice
 Romulus Zăroni – Ministru agriculturii
 Petre Bejan – Ministru industriei și comerțului
 Tudor Ionescu – Ministru minelor și petrolului
 Anton Alexandrescu – Ministru cooperației
 Lothar Rădăceanu – Ministru muncii
 Ghe. Nicolau – Ministru asistenței și asigurărilor sociale
 Dumitru Bagdasar (Petre Constantinescu- Iași) – Ministru sănătății
 Ștefan Voitec – Ministru educației
 Petre Constantinescu- Iași – Ministru propagandei
 Preot Constantin Burducea – Ministru cultelor
 Mihai Ralea (Octav Livezeanu) – Ministru artelor
 Emil Hațeganu, Mihail Romniceanu – Secretari de Stat
 Biroul Politic Executiv al PMR (1948)

Ghe. Gheorghiu Dej – Secretar general
 Vasile Luca (Laszlo Luka), Ana Pauker (Hana Robinsohn) – Secretari
 Ghe. Apostol, Emil Bodnăraș, Iosif Chișinevski, Miron Constantinescu,
 Teohari Georgescu, Alexandru Moghioroș, Lothar Rădăceanu, Ștefan
 Voitec, Teodor Iordăchescu, Gheorghe Vasilichi – Membri
 Chivu Stoica, Iosif Rangheț ... - Supleanți
 „Sfinții” stăpâni ai destinelor noastre
 (Biroul politic al PMR- 1954)

1. Ghe. Gheorghiu Dej 2. Ghe. Apostol 3. Emil Bodnăraș 4. Petre Borilă
 5. Iosif Chișinevski 6. Miron Constantinescu 7. Alx. Moghioroș 8.
 Constantin Păvulescu 9. Chivu Stoica

Oamenii s-au adaptat, unii de bună voie, alții au luptat așteptând că „vin americanii” fără să știe că trocul Roosevelt- Chiurchil- Stalin pecetluse soarta României, iar cei ce erau împotriva comunismului au ajuns, mai ales în vremea Anei Pauker poreclită „Stalin cu fustă”, în închisori chiar și pentru glume nevinovate la adresa „sfinților” din tablourile afișate în fiecare birou și clasă școlară la care nu se „închinău”. O

întâmplare, care ni se părea hazlie și pe care sătenii o comentau cu haz, o redau așa cum am auzit-o în vremea când eram plecat la liceu: Cineva a spânzurat o găină moartă de firul de telefon, cu un bilet „am fost nevoită să mă spânzur pentru că n-am putut face două ouă pe zi, unul pentru stăpân și altul pentru Stalin”. Bucuria și zâmbetul a dispărut de pe fața lor când Gaz-ul securității paukeriste și teohariste a răspândit teama în sat și, deși nu a fost descoperit autorul, mulți dintre localnici s-au ales cu câteva zile de arest și băți profesioniste.

Mi-am amintit aceste lucruri de istorie tristă cu câteva zile în urmă când prin bunăvoința domnului profesor Șoos Andrei și a doamnei Mariana Proștean, nepoată a omlui politic și actuala „gazdă”, am vizitat Casa prim- ministrului Petru Groza din Băcia. Recunosc faptul că îl consideram parțial vinovat pentru fracturarea destinului meu de „fiu de chiabur” de către „sfînții” de pe pereți, cu liceul făcut cu taxe școlare și că după terminare a trebuit să lucrez un an ca necalificat și cu adeverința de muncitor care îmi retușa „originea socială” să pot să mă înscriu la facultate. Această opinie mi-a fost inoculată de tot felul de investigatori ai crimelor comunismului, monarhiști, democrați sau foști deținuți politici, până când m-am decis să mă documentez.

Dl. profesor a parcat mașina peste șosea de zidul din piatră, cărămidă și lemn care bordează proprietatea la stradă, am intrat pe poarta de fier, încuiată cu un cârlig de sârmă, semn că oaspeții sunt bine veniți și pot intra fără dificultate, am fost încântați de flori și verdeață, am întrebat stejarii seculari, martori tăcuți ai istoriei și mi-au spus că și ei și oamenii au trebuit și trebuie să învingă vremurile potrivnice. Amabila gazdă ne-a poftit să vizităm casa din mijlocul parcului, impresionantă prin arhitectura deosebită, interiorul cu salonul de primire, dormitoarele, biroul de lucru cu obiectele personale ale primului om în Stat, ca președinte al Marii Adunări Naționale, pianul nelipsit în familii pentru educația muzicală a fetelor, tablouri și multe fotografii de familie și cu prietenii, politicienii, Nicolae Iorga și alți oameni de cultură cu care discutau nevoile țării sau jucau tenis pe terenul, bine întreținut și funcțional și astăzi. Mobilierul, mai mult tradițional decât în stil „burghez”, mă face să constat câtă răutate conține sintagma „vila de lux a primului ministru”.

Pe veranda spațioasă mușcatele ne-au primit cu bucuria lor coloristică, iar noi am avut onoarea să stăm la masă pe locurile unde au stat mari personalități culturale și politice ale României. Gazda noastră s-a arătat bucuroasă, și noi la fel, că la venirea rușilor aceștia n-au găsit „burjui” în casă, ar fi fost împușcați toți, dar le-a plăcut casa, în care s-au instalat în drumul spre Berlin. Dl. profesor Andrei, autor al Monografiei comunei Băcia, l-a cunoscut pe Petru Groza în tinerețe, ne-a relatat fapte ale marelui român apropiat de mediul sătesc pe care l-a apărât prin Frontul Plugarilor, a contribuit prin PNR la făurirea României întregite, apoi devenind șeful guvernului a abolit monarhia cu un pistol de jucărie, așa încât afirmațiile regelui Mihai „am semnat abdicarea cu pistolul la tâmplă și amenințat că vor fi împușcați o mie de studenți” sunt minciuni „regale”. Ultimele noutăți aflate de la dl. profesor mi-au schimbat optica retrovizoare despre Dr. Petru Groza și anume: faptul că lui Stalin îi plăcea „ultimul burghez al României”, l-a reținut după ce delegația condusă de Dej a plecat la București „ca să mai vorbească” și în urma discuțiilor până spre ziuă, la o votcă, Groza a obținut promisiunea de la Stalin că Ardealul va reveni României și prizonierii de război se vor întoarce din Rusia, ceea ce s-a și împlinit, printre care și tatăl dl. profesor.

Un adversar a lui Petru Groza a fost Corneliu Coposu care-l acuza pentru suferințele lui din temnițele comuniste, în care, de fapt, îl băgaseră staliști Ana Pauker (pentru cruzimea sa numită Stalin cu fustă) și Teohari Georgescu, și mai ales pentru faptul că a ajuns la putere cu comuniștii prin „fraudarea alegerilor”. Am mai spus și scris că alegerile din 45 și 46 nu au fost fraudate de comuniști. Nu aveau de ce! Argaților de pe moșii, celor fără pământ și soldaților veniți de pe front li s-a promis pământ prin împărțirea moșiilor, așa că au votat „Soarele”, cum azi se votează pentru o pungă de mălai și un bidon de ulei. S-a aruncat noroi, nu numai umbre, asupra „burghezului roșu”, cum îl numeau opozanții politici din partidele istorice, „burghezului cu pălărie și baston”, cum îl numeau staliști paukeriști, dar este puțin probabil, dacă nu imposibil la demnitatea lui, că s-a „aruncat în genunchi și i-a sărutat picioarele lui Stalin”, cum spune din cauze necunoscute nouă, dl. Coposu. Este verosimil faptul că viitorul prim-ministru, cunoscând politicianismul verbal, instabilitatea politică și

afacerile colaterale ale regelui și politicienilor interbelici, s-a apropiat de ideile privind o societate mai bună și mai dreaptă pentru toți, așa cum, sub influența filozofiei germane și franceze, s-a apropiat și Eminescu, fără a fi „proletar” și cum s-a apropiat de ideile republicane și împărăteasa Sissi, care considera absolutismul depășit ca formă de guvernare, deși făcea parte din acel regim.

Demersul pentru aflarea adevărului, dispersat printre minciuni, dezinformare și propagandă, poate deveni riscant pentru că se intră în conflict cu cei puternici, interesați să-l țină necunoscut. În această situație reperele privind valoarea unui om pentru comunitate și țară sunt faptele. Dspre Dr. Petru Groza cu lumini și umbre focalizate asupra lui, parafrazându-l pe Lucrețiu Pătrășcanu: „înainte de a fi comunist sunt român”, se poate spune că înainte de a fi „stâlp al comunismului” (n-a fost membru PCR niciodată), cum îl etichetează unii, a fost și a rămas „un patriot român”. Ne despărțim de primitoarea noastră gazdă cu regretul că acest loc nu este valorificat și făcut cunoscut ca punct istorico- turistic pentru cei tineri sau vârstnici a căror memorie nu este alterată. (2.09.2013) Ion Bedeleanu

Surse de informare:

Prof. Șooș Andrei : Monografia comunei Băcia

Enciclopedia liberă Internet

Fapte trăite și convorbiri cu trăitori în acele vremuri

PostScrieri

Nu ne putem uni în jurul unei idei, a unui țel național comun, inotăm în ape tulburi, ne agățăm de orice pai crezându-l salvator, asigurați că suntem pe „drumul bun”, adică spre curenții ucigași. În tot acest timp cari și omizi au invadat gorunul național (cel de la Țebea l-a trăsnet Dumnezeu ca să ne trezim), sobolii monarhiști, iredentiști și cei care n-au nici Dumnezeu, nici neam, îi rod rădăcinile. Un exemplu ar fi faptul

că am lansat ideea schimbării Zilei Naționale la 27 mai (1600) când Mihai Viteazul a emis Hrisovul cu titulatura „Io, Mihai Voievod, Domn al Țării Românești, al Ardealului și a toată țara Moldovei”, iar sigiliul domnesc a certificat și a făcut efectivă Unirea teritoriilor românești de la Nistru la Tisa. S-ar fi terminat cu bocetele trianoniste și monarhiste, dar n-am găsit aderenți nici printre vecinii Sfântului Timbru (Sântimbru), iar „prieteni” de acolo au fost primii care m-au descurajat și sfătuit să renunț. (În paranteză fie „zis și scris” nu știu cu cine au de-a face, dar sper că se vor trezi din somnul plătit în lei, euro sau lipsă de inteligență pe termen scurt sau lung).

Se agață de crengile și rădăcinile arinilor de pe margine și au grijă să nu se scufunde în torent, „prințul metaforelor” și „prințul destăinuirii”, chiar dacă țara se duce la vale, nu au principii naționale și morale, de demnitate nici atât, nu se exprimă tranșant de teamă să nu șifoneze pe nimeni și să piardă jumătatea de pensie de la Uniune. În timpul acesta televizorul transmite de vreo jumătate de oră „baia de mulțime” (sintagmă luată de la francezi și care sună ca dracu’ în română) a președintelui Băsescu la serbarea „Sus la muntele din Jina”. A primit cadouri, fluier, pălărie, și s-a fotografiat cu oamenii. Dacă eram acolo îi făceam cadou o pălărie de paie, una singură, să o dea lui Crin și Ponta, oricum sunt amândoi sub aceeași pălărie, se știe a cui, iar lui îi făceam cadou o pălărie de cowboy american, pentru că nici președintele nu-i de capul lui. Dacă americanii cer ceva și nu le dai devi-i „dictator”, iar un comando sau niște bombe rezolvă „derapajele de la democrație”. Licitățiile pentru privatizarea Oltchim și CFR- marfă, ar trebui să continue și băgați la închisoare pe 40 de ani cei doi investitori români dacă nu respectă condițiile, dar problema e că nu a câștigat cine trebuia, adică o firmă agreată de FMI, cu doi angajați- patronul și secretara, și deci privatizarea trebuie anulată.

Ca de obicei, temperatura i-a produs delir lui Tokeș, care a cerut la tabăra lor de vară, protectorat Ungariei (este evident, îl au de mai mult de 20 de ani) și steag pentru Transilvania, premierul Ponta tace, Crin (repetentul la Istorie) doarme pe la aer condiționat, Băsescu petrece, iar nouă amintirile ne dau insomnii: Unirea cea Mare și „veșnică” a ținut din 1918 până la Diktatul de la Viena. Și dacă americanii și UE, care vor „liniște” , vor zice „dați-le regionalizare, dați-le culoar pe

autostradă cu Ungaria și steag'', ce vor zice Ponta, Crin, Băsescu, Parlamentul? Eu cu regionalizarea pe criteriul unguresc: „Harghita și Covasna sunt ale noastre'' aş fi de acord, cu o condiție: toți ungurii, cu steag sau fără steag, să fie băgați în bantustanul lor, cu libertate deplină, adică nu iese și nu intră nimeni, ca în rezervațiile indiene americane, decât turiștii, amatori să se fotografieze cu pene de cocoș și relicve mentale ale istoriei.

În ceea ce ne privește buzunarul pândit de iliescieni, cosmâncieni, năstăsieni, haisami și hrebenciuci și până în ziua de azi, regretele că nu le-am putut păzi de hoții versați de buzunare s-au datorat dezinformării, manipulării, spălării cerebelului cum că e în avantajul nostru, pentru niște plăți compensatorii, să nu mai avem ce lăsa copiilor și nepoților. Din mocirla sărăciei, a corupției și a hoției, și între indivizi și între state, nu putem ieși decât dându-ne mâinile, iar din mocirla imoralității, a mercenarilor colorați din politică și dintre prieteni, a căror trădare este rană sufletească nevindecabilă, nu este suficient să spunem „ferește- mă Doamne de prieteni, că de dușmani mă feresc singur''. Problema este ce lăsăm în urmă?. Și dacă nu mai avem ce lăsa, a cui e vina? A noastră, a tuturor, pentru că i-am lăsat, prin pasivitate și nepăsare, să ne amanezeze viitorul!

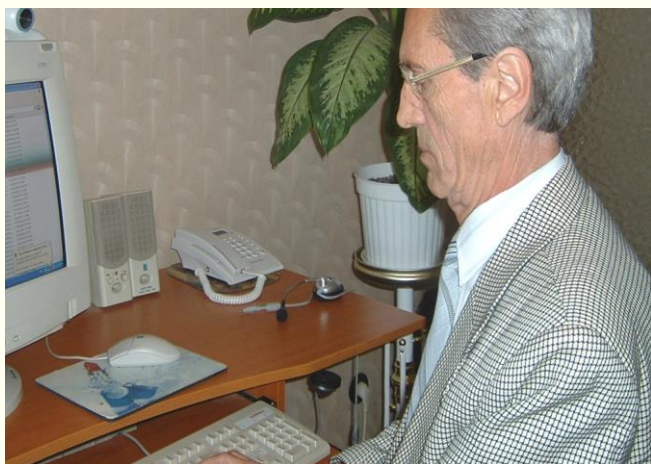
Articole – Cronologie

(ordine în dezordine)

- 56. Patria mea este România
- 57. Democrație și dictatură
- 58. Furtuna din senin
- 59. Emigrez
- 60. Ținte false
- 61. Platforma civică
- 62. Flit
- 63. Făcătură
- 64. Caracatițe
- 65. De dragoste
- 66. Păcat și iertare
- 67. Doamne, ferește-ne...

68. Singurătatea
69. Din istoria religiilor
70. Prin Țara Zarandului
71. Omagiu firului de iarbă
72. Yes și Îhî
73. Perspective
74. Comisioane
75. Porunci
76. Mascarada hunică
77. Poezia și proza scriitorului Ion Mărgineanu
78. Cireșelele
79. Vizionari
80. Sinuciderea
81. Glorie și decadență
82. Suspendare
83. Dușmanul democrației
84. Centenarul Aurel Vlaicu
85. Declarații, acuze, minciuni
86. Plagiatorul
87. Farfuriile goale...
88. Nu mi-e prieten Băsescu
89. Terminați!
90. Oboseala
91. Frica și furia
92. CCR
93. Proiectile...ruginite
94. Analize
95. Picăturile
96. Politică și sărăcie (I)
97. Politică și sărăcie (II)
98. Ziua Națională
99. Fix
100. Aur și sărăcie
101. Ura și la gară
102. Felicitări, maestre
103. Parlamentul Penal

104. Prin labirintele istoriei
105. Ba, se poate!
106. Incinerarea
107. Dragă Mariana
108. Celula de criză
109. Jihadul
110. Jurământul
111. Sub Steaua Polară
112. Recunoștință, Răzvrătire, Revoltă
113. Interferențe
114. De ce s-o facă alții, când poți s-o faci singur?
115. Aflarea în treabă
116. Provocări și provocatori
117. Lumină din lumină în Lancrăm
118. Mioriță, lae...
119. Pe puncte... (1)
120. Pe puncte... (2)
121. Prin ape tulburi...
122. Perle...
123. Anchete...
124. Cuvinte turnate în bronz
125. Starea de asediu
126. Performanta oratorica
127. PostScrieri

O carte trebuie să fie: Carte de învățătură din faptele trecute, să „Lumineze prin idei orizonturi noi” și să fie „Literatură”. Dacă întrunește toate aceste calități i se poate spune: Carte frumoasă, cinste cui te-a scris!

(Din Critica literară)